

Giới thiệu Duyên Phận, Tôi Luôn Bên Em

Duyên Phận, Tôi Luôn Bên Em là truyện ngôn tình nói về cô là 1 con người bình thường không thể bình thường hơn được nữa nhưng sau 1 đêm đời cô về sau biến thành bất bình thường. Có thể nói ngoài từ bất bình thường để miêu tả ra thì chỉ còn lại 1 từ miêu tả cho việc này nữa chính là " bất bình thường" (_ _!) Cái duyên phận gặp nhau này cô nhất ở đâu tới? cô chỉ có thể ngửa mặt lên trời mà trả lời rằng: " vâng, từ trên trời rớt xuống đây" cô thề là cô nói thật (@.@) Lãnh phong là kẻ rơi xuống nhà cô! duyên phận hai người sẽ ra sao? sau khi biết 1 kẻ là ác quỷ, 1 người là phù thủy. Hắn mang dòng máu đen đầy nguy hiểm, cô mang dòng máu 1 phù thủy mang lại sự sống. Cuốn vào những điều kì quái trong thế giới của hắn, cô gặp được Vô Lăng - Ma Vương đối đầu Lãnh Phong. nam nhân này nhận định cô là Tuyết Nhi, người hắn yêu và chờ trong 1000 năm. Lại 1 duyên phận mới? Hồn phách cô vô tình 1 lần tan biến, trở lại quá khứ 1000 năm lại nhập vào chính thân thể nữ nhân tên Tuyết. Một lần nữa tỉnh lại trong thân thể Lam Ngọc, nhờ hắn - Lãnh Phong tìm được hồn phách cô về. Cô là Lam Ngọc hay Tuyết? Cô cũng không biết rõ. 2 duyên phận này đâu mới dành cho cô? Về bên ai thì chỉ có trái tim cô mới hiểu! Đọc truyện để rõ hơn nhé.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận, Tôi Luôn Bên Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: “ Aaaaaaah Cứu Mạng!”

23h 26p... Cô say sưa đọc cuốn truyện cũ...

“Tiếng nhạc ngọt ngào, tiếng người nói chuyện vui vẻ, hương nắng ấm... mọi thứ thật vui, tràn ngập hạnh phúc trong ngày cưới. Trên gương mặt cô dâu, chú rể khó che được nét cười rạng rỡ. Tất nhiên, hôm nay là ngày vui của họ. Một ngày thật vui...”

Hàng ghế ngồi gần chót cuối, cô ngồi im lặng với nụ cười không chạm tới đáy mắt hướng tới anh.

- Mẹ... cậu bé ngồi trong lòng cô khoảng 2 tuổi, đôi mắt to tròn nũng nịu gọi.

Thấy mẹ thân ái của mình không liếc mình tới 1 cái, đôi mắt trong veo ngăn ngấm nước, với tay níu tay áo cô giật giật, tỏ vẻ “con thật đáng thương nha”.

Cô thoáng giật mình ra khỏi dòng suy nghĩ, nhìn đứa con trai kháu khỉnh cũng không kém phần nghịch ngợm này.

- Sao nào con heo mập này? Cô bật cười hỏi khi nhìn thấy tên nhóc này bắt đầu giờ chiều khóc mếu.

- Ba kia! Đứa bé tên Hàn Vũ hứng trí bưng chỉ tay về phía người đàn ông, khuôn mặt sáng lên như phát hiện ra thứ đồ thật thú vị.

Cô nhìn theo hướng bàn tay nho nhỏ mồm mồm chỉ, tìm cô bắt chợt nhói đau. Cảm giác này thật khó chịu, thứ cảm giác cô chôn chặt bấy lâu. Giờ sao cô thấy đau nhức...

3 năm trước...

“nếu có thì sao anh?”

“em có muốn biết không?”

“có ạ. ^^!”

“em xem quá trình hình thành thai nhi chứ?”

“vâng. Vậy thì sao hả anh?”

“hút ra vậy”

...” nghe anh nói....”

Cô sững sờ, hệt hững, im lặng buông điện thoại bất chấp những dòng tin gửi lại từ anh với những lời giải thích. Cô trống rỗng khi bức tường cô tưởng như vững chãi duy nhất cho cô dựa vào đổ vỡ. Hoang mang, cô quay cuồng trong chính suy nghĩ của mình.

Những ngày tiếp theo cô vẫn im lặng như thế mặc cho những cuộc gọi từ anh...

- Mẹ! Đứa trung bộ mặt mắt mắt nhìn mẹ mình, “lại không chú ý tới con rồi”.

Cô mỉm cười nhìn con mang những nét giống anh, cúi mặt thom trên má non mịn đó thì thầm

-ừ, con yêu, ba đó!

- sao ba lại đứng bên cô kia ạ? Bé thắc mắc tròn mắt nhìn mẹ, hi vọng 1 đáp án.

Cô thờ hất ra, nhìn qua anh quay lại nhìn con. Cô do dự câu trả lời.

- vì hôm nay...ba con là chú rể đó! (^!)

- thế thì mẹ là cô dâu rồi vì hôm nay mẹ rất đẹp nha! Cậu bé Hàn Vũ vui vẻ ngồi trong lòng mẹ cọ cọ toét miệng cười lộ ra vài chiếc răng sữa bé bé.

Cô ôm con, xoa đầu rồi bật cười, tên tiểu trư ngốc nghếch này.

- xin lỗi, tôi có thể ngồi ghế kế bên được không? tôi đến hơi muộn thì phải! Giọng nói trầm ấm của người đàn ông vừa bước tới vang lên. Cố Lâm vì có việc trong công ty lên anh tới dự đám cưới hơi muộn. Tất cả mọi người hầu như đã đông đủ chỉ còn lại hàng ghế của cô còn trống đối chỗ. Hôm nay bạn thân anh có việc đột xuất bảo anh cứ đi trước.

Cô ngẩng đầu cười lịch sự gật đầu.

- con chào chú đi!

Hàn Vũ đang tự nghịch ngợm ngón tay ngăn ngửi bé tí của mình dùng động tác nghiêng đầu nhìn người chú lạ mới tới.(o.o)?

- cháu chào chú ạ. Đưa bé cong môi, đưa tay ra phía trước lắc lắc như muốn bắt tay.

Cố Lâm cười cười trước hành động đáng yêu này, để đứa bé bắt được ngón tay mình. Anh nhìn người con gái bên cạnh, đôi mày cô khẽ chau nộ vẻ buồn phiền. Thật bất ngờ hôm nay anh lại gặp được cô trong hoàn cảnh này. Năm ấy anh mới ra trường lang thang trên những dãy phố tràn hương hoa sữa Hà Nội. Anh thấy cô ngồi lặng ngắm những hàng cây đáng người nhỏ bé khiến người ta muốn ôm cô vào lòng. Buổi chiều hôm ấy anh cứ đứng đó nhìn cô cho tới khi cô đảo bước về. Hôm nay gặp Cố Lâm vẫn thấy nét buồn trên khuôn mặt người con gái này khiến tim anh lồi nhịp.

...Và anh....khoác trên mình bộ áo lịch lãm, nụ cười luôn trên môi nhìn người anh đang nắm tay bên cạnh. Hôm nay anh cưới. Nhìn lướt những người hôm nay đến dự, ánh mắt anh toát lên sự mong chờ. Bản thân anh có lẽ cũng không nhận ra mình đang chờ điều gì. Bất chợt anh thoáng khựng người lại. Là em, vẫn là dáng hình, nụ cười ấy làm anh từng nhưng nhớ suốt 3 năm về trước.

3 năm không 1 dòng tin,tất cả mọi việc làm anh ngỡ như chỉ mới xảy ra. Tim khẽ nhói đau. 3 năm anh đau khổ trong sự im lặng của cô, anh biết mình đã sai, là 1 kẻ không có trách nhiệm,là 1 thằng hèn. Anh đã cố gắng sửa chữa cho lỗi lầm của mình, cố gắng níu giữ, cố gắng vùng vẫy trong nỗi đau đánh mất cô. Anh thà nhận những lời mắng chửi từ cô nhưng Tất cả anh nhận lại là sự im lặng từ phía cô. “em vẫn ngang ngạnh bướng bỉnh và dứt khoát với người làm tổn thương mình như thế. Em vẫn tàn nhẫn với người làm đau em như lời em từng nói” Anh hiểu anh không xứng nhận được sự tha thứ thứ từ cô. Anh dần chấp nhận sự im lặng đó cuối cùng anh buông tay. Xin lỗi vì tất cả những gì anh gây ra cho cô.

Chắc cô đã có 1 người chồng xứng đáng tốt hơn anh,nhìn cảnh gia đình 3 người hạnh phúc cười nói của cô anh thoáng nhẹ lòng. Thời gian đã trôi qua, câu nói “ anh yêu em” cũng đã không phải dành cho cô nữa. Mọi thứ chỉ là còn là kỉ niệm.

Hôn lễ đã bắt đầu, anh nắm tay người con gái bên cạnh đó là vợ anh, người anh sẽ che chở cho suốt cuộc đời này.

- con heo tham ăn này, công suất ăn của con thật lớn a! mẹ không có đủ tiền mà nuôi con nữa đâu. Vừa nói cô vừa nhéo 2 cái má đứa con trai mình, kéo cho hai cái má phồng ậy ngừng ăn bánh quy.

Vì mẹ quá nhiều không thể nhai bánh, đứa bé mắt to tròn mắt nhỏ với mẹ mình không nhúc nhích. Cuối cùng bất mãn

- mẹ a, bánh quy của tiệc cưới nha, cũng không phải mẹ mất tiền mua. Mẹ đúng là không thương con. Oa oa. Vừa nói tên tiểu trư này vừa nhét nốt bánh vào miệng, song hai tay bụng mặt già khóc thương tâm.

Khoé môi cô giật giật, tên nhóc này từ khi nào lại học cái bộ dáng gặt người giống ai vậy? Cô không có sinh ra tên vô si này a! một chút quan hệ cũng không có, thật mất mặt. Cô âm thầm gào khóc rồi.

- tên heo này, con nói kiểu gì thế hả? Cô tròn mắt nói.

- tất nhiên con nói bằng miệng rồi! Mẹ có thấy con heo nào thông minh như con không? Hàn Vũ tự đắc khen mình.

Mồ hôi, cô khi nào hỏi nói bằng gì, tức chết rồi!

- 30 x 96 bằng mấy? Cô đắc ý.

- tất nhiên là 2880 rồi. Mẹ không biết nên hỏi con chứ gì. Thật ra mẹ không cần ngại ngần như thế đâu. Đứa bé đưa tay gãi đầu có tí tóc.

Cô bị con mình đánh cho nội thương mất rồi, thật sự!. Dù biết cái tài năng tính toán thiên bẩm này của đứa con mình cô cũng vẫn thật tình ức chế.

- lanh chanh, ngồi yên cho mẹ nào!

Cô ôm con vào lòng, mắt hướng về anh. Ngày hôm nay anh sẽ trở thành chồng của cô ấy, không phải cô, sẽ là ba của những đứa con sau này mà không phải con cô. Quyết định của cô 3 năm về trước cô vẫn không hối hận, giữ lại đứa con giữa anh và cô, Hàn Vũ. Anh đã có suy nghĩ không muốn giữ đứa con này nhưng với cô sự tàn nhẫn ấy cô không làm được. Mặc cho sự khuyên bảo của bạn bè cô vẫn giữ lại đứa con cho dù có rất nhiều điều khó khăn với bà mẹ độc thân như cô. Cô không muốn anh biết sự tồn tại của Hàn Vũ.

Cô im lặng trốn tránh không muốn đối mặt với anh. Cô sợ đáp án từ anh, sợ đứa con bé bỏng của cô mất đi. Cô lại càng không muốn hiểu, cô ghét lời nói ấy của anh. Những gì cô tin tưởng anh cứ dần vơi đi. Cô không biết những lời nào anh nói là thật? Muốn nghĩ tốt cho cô ư? Nực cười, việc tốt của anh là phá đi đứa bé của cô và anh. Thời gian đó, có đôi lúc cô bật khóc, khóc vì đau, vì chơi vơi 1 mình. Cô mệt mỏi suy nghĩ. Đã tới lúc cô và anh quên nhau trong cuộc đời này. Đó là vì sao cô quyết định đến dự khi cầm trong tay thiệp mời. Cô hiểu con cô cần có cô. Cô không được may mắn như người phụ nữ đang sánh bước cùng anh kia. Vì sao cô ấy mang trong mình đứa con của anh thì anh hạnh phúc, cười làm vợ, che chở? Còn cô...? Có hận, có trách thì cũng không thay đổi được gì. Cô và anh đã vĩnh viễn không phải của nhau, không còn bên nhau. Ai đúng ai sai đã không quan trọng. Quan trọng giờ đây cô đã có con bên mình, cô cần con và con cũng cần cô. Thế là đủ. Tình yêu đôi khi không như ta muốn, Một khi đã muốn buông bỏ thì mọi lý do đều trở nên hợp lý. Hạnh phúc cô sẽ tự nắm giữ mang lại cho con những gì tốt đẹp nhất. MẸ YÊU CON!

Con gió thoảng qua, Cổ Lâm thoáng nhìn người con gái bên cạnh. ...

.....”

1H50P

Lam Ngọc đặt quyển truyện sang bên. Giờ đã về khuya nó lăn mình về giường ngủ, hai tay xoa xoa con mắt mệt mỏi, nằm suy nghĩ. Nó suy nghĩ về câu chuyện nó vừa mới đọc. Thật hâm mộ sự kiên cường của nhân vật nữ trong truyện. Nó chợt nhớ tới mẹ rồi cười khẩy.

Nó năm nay 22 tuổi, đang đi làm cho 1 công ty bé tẻo teo với đồng lương ít ỏi để chi trả cho cuộc sống 2 chị em. Ba rượu chè cờ bạc vì không thể chịu đựng được mẹ bỏ lại 2 chị em nó còn nhỏ đi thêm bước nữa. Bỏ lại 2 chị em với người bố không hôm nào không trong bộ dạng say khướt về nhà. Tuổi thơ của hai chị em là cảnh ba mẹ xô xát là những lời day-night từ ba với chúng nó khi say về nhà.

“chúng mày cút hết đi cho tao, mày cũng như con mẹ mày thôi. Cút, cút hết!”

Nhìn căn nhà siêu vẹo cũ kĩ từ thời ông bà tổ tiên này mà chị em nó đang ở nó không khỏi cảm khái. Ông trời à! nhà này còn có thể ở không. Nó đang kêu gào và nghĩ liệu cái nhà này có thể sụp luôn bất cứ lúc nào không đây. Thật nhức đầu. Aizzz (cúc dại: chị không cần khoa trương thế đâu. Ngọc: lừm)

Trời về khuya, bên ngoài tiếng dế kêu râm rân, gió lùa vào tán cây đong đưa. Trăng đã lên cao chiếu xuống nền đất tạo nên hình thù kì dị. Xa xa có tiếng còi xe vọng lại trong đêm. Lăn khuất trong bóng tối góc đường con mèo đen mắt sáng rực nhìn ngó xung quanh. Bất chợt nó cuộn mình biến vào trong khoảng tối.

Tất cả dường như yên tĩnh trong đêm chỉ còn lại tiếng ếch kêu từng đợt vọng trong ao.

Trên trời. ...

... có 5 chấm người nhỏ nhỏ bay rượt theo 1 người khác trong tay lăm lăm trong tay thanh đao lưỡi nhọn sắc bén. Bàn tay nhóp nhúa trơ xương, chất dịch nhầy xanh toả lên mùi hôi thối của thịt đang phân huỷ. Năm con quỷ hướng tới Lãnh Phong cùng ra đòn chí mạng, lưỡi đao lóe sáng dưới ánh trăng, đôi mắt đục ngầu hân tía sáng giáu trong chiếc áo chùng đen kéo dài che đi cái thân thể mục rữa kinh khủng.

Lãnh Phong nhếch môi cười lạnh, trụ vững giữa không trung đối cách rơi ác quỷ sau lưng khẽ vỗ nhẹ. Trong khoảnh khắc 5 lưỡi đao sắc gần kề tới hân tung mình bay vút lên cao. Đột nhiên 1 tràng cổ ngữ hân vùng tay thu ánh trăng tụ lại chỉ còn là 1 quả cầu bạc xoay vần trong lòng bàn tay. Mãn đêm trở nên đen đặc, mọi vật chìm vào đêm tối.

- Đi! Ném quả cầu bạc nhỏ đang dần lớn tới 5 tên quỷ cai ngục.

Vì mọi việc chỉ diễn ra trong nháy mắt, 5 tên quỷ sững sờ trước mắt là khoảng trống. Đột ngột bị hút vào quả cầu bạc, thân thể chúng vụn vỡ kì dị, kêu gào với những âm thanh rít chói tai rồi dần im lặng. Độ nóng bên trong quả cầu làm cơ thể chúng tan chảy, nhều xuống, hoà quện cuối cùng biến mất khi quả cầu thu nhỏ.

Ánh trăng lại sáng rọi, đêm trở lại với ánh sáng bàng bạc mát rượi ấy. Khuất trong đám mây. Bóng người đứng im lặng nhìn cánh vừa rồi, trên người toát ra khí thế lãnh lẽo, bờ môi mỏng khe nhếch sau chiếc mặt nạ uốn lượn hình hoa bị ngan đỏ màu máu. Trong không khí vương mùi hương hoa mai nhàn nhạt, cảm nhận được sự khác thường. Trong đầu kẻ đeo mặt nạ loé lên “Kẻ Triệu Hồi”. chiếc áo choàng đỏ tươi vạt biến cùng kẻ kì lạ này.

Lãnh Phong quét mắt nhìn xung quanh cũng cảm nhận được hương mai rất nhạt này. Ý thức được việc không ổn.

“phốc”. Trên khoé miệng tràn ra dòng máu tươi. Đêm nay hắn đã dùng quá nhiều phép thuật tổn sức lực. Trước mắt trở lên tối sầm, hân rơi xuống bất tỉnh.

“RẦM” tiếng chậu hoa bị một vật gì đó rớt trúng vỡ tan tành. Mảnh sứ tung toé khắp nơi. Tất nhiên sự va chạm này đã tạo nên tiếng động không thể nói là vô cùng dễ chịu này. Cái nhà siêu siêu vẹo vẹo cổ xưa này cũng rung động theo.

Lam Ngọc giật mình tỉnh giấc vì tiếng động, xuýt nữa nó té nhào xuống đất vì quá vội trong khi lao ra khỏi giường. Âm thầm nguyên rùa cái quái gì phá hư giấc ngủ của mình, suy nghĩ đầu tiên hiện ra trong đầu nó là TRỘM. Nhưng chưa kịp bật ra khỏi miệng nó đã lắc đầu xua đi ý nghĩ dờ hoi này. Nhìn xem cái nhà sắp đổ này còn có thể trộm nóc nà mang đi bán à?@@@ nên chỉ còn lại trường hợp đòi nợ thuê lại đến rồi. Thật khổ cho cô quá đi, ba cô say mềm ở đâu chưa có về, người không thấy nhưng số tiền nợ vì thua bạc do ông ta mang lại có thể mua được vài căn biệt thự rồi!!! Số cô thật khổ. Huhu. Tự an ủi bản thân, nó lừa giận bưng bưng dùng hết sức đập cái cửa nhà ọp ẹp sắp rồi đã bay.

- ĐÃ BẢO TÔI KHÔNG CÓ TIỀN, CÁC NGƯỜI CÓ MUỐN ĐÒI THÌ TÌM ÔNG TA ĐÓ. Nó hét lạc cả giọng, chỉ như thế mới xả được cơn tức này khi đập ngay vào mắt là cái chậu hoa yêu quý của nó nát bét nằm đáng thương. Đúng là chó cắn áo rách mà. (T.T)

Đáp lại tiếng gào của nó chỉ là sự im lặng, im lặng tới lạnh người, có hay chăng chỉ là những ngôi mô rải rác trong nghĩa địa gần đó nghe thấu. Nó khê co người vì luồng khí lạnh. Giờ mới chú ý cái khối đen lù lù trước mặt. Một người nằm bất động trên nền đất. Hít 1 ngụm khí lạnh, nó khê tiến lại gần ngó thử.

Chợt bàn tay trắng mờ mờ dưới trăng đỏ bắt lấy cổ chân cô. Một luồng khí lạnh chạy dọc cả người nó, lông măng trên người cũng dựng đứng cả lên.

-AAAAAAAAAAAAH. Âu Dương cứu mạng chị! cô hét như chưa từng được hét. Âm thầm xúc động muốn chết. Ông trời a! con chỉ muốn ngủ 1 đêm bình yên thôi!

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận, Tôi Luôn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Nghĩa Địa...

Âu dương dựa vào tường, nâng mí mắt lên nhìn bà chị đang hăng say đập người dưới chân. Cậu tự hỏi bản thân ai mới chính là người đáng cần kêu cứu mạng a!

- chị định đánh người ta tới khi nào nữa? Vừa nói Âu Dương vừa kéo cô ra đằng sau mình, tay quệt vào vết máu ở khoe miệng kẻ xấu số nằm bất động dưới đất còn gập bà chị của mình, không khỏi liếc nhìn chị với ánh mắt “thật trâu bò đi”.

Bất chợt thoáng qua hương hoa mai rất nhạt khó có thể nhận ra, Âu Dương khê khựng lại nhanh chóng đỡ người dưới đất lạnh lên, không quên quay qua bảo Lam Ngọc

- chị đóng cửa lại, rồi ngủ tiếp đi. Em giúp anh ta lau vết thương.

Cô nãy giờ vẫn chăm chú nhìn người đàn ông bất tỉnh nhân sự kia, chả may may hay áy náy gì về việc đập người ta vài cái. Cô vẫn còn xót cho cái chậu hoa và cánh cửa đấy. nhờ vào ánh trăng mờ nhạt chiếu vào cô nhìn thấy gương mặt tái nhợt của người đàn ông, cảm giác lạnh lẽo, bạc môi mòng, tóc đỏ che đi vàng trán.

Cô tránh qua 1 bên nhường lối:

- đồ dùng y tế trong tủ, có lẽ chỉ còn 1 ít bông và cồn. Sáng mai chị mua thêm.

Một đêm hết sức kì quái, cô xoay người đồ nhào lên chiếc giường cũ nhưng ảm áp chìm vào giấc ngủ.

Một cuộc gặp gỡ vô tình hay cố ý của định mệnh cho những việc xảy ra sắp tới nhưng cô chẳng hề hay biết, chìm vào giấc mơ ngọt với nụ cười trên khoe miệng...

Nắng chói rực rỡ, xuyên qua khe ngói nứt trên mái nhà chiếu xuống nhảy nhót tinh nghịch. Cả 1 vầng sang nóng của trời giữa ban ngày chiếu thẳng vào giường của cô.

Thật là chói và nóng quá đi, cô vẫn còn muốn ngủ thêm đây. Hôm nay là chủ nhật- ngày nghỉ hiếm hoi trong những ngày làm việc bị bóc lột, ép khô ở công ty. Xua tay loạn, ôm mặt tránh nắng, bỗng dưng cô bật dậy như chiếc lò xò vừa bị người ta nhấn xuống rồi nảy lên thật mạnh.

Thế quái nào mà cô còn có thể ngủ được cơ chứ, máu lên não cô nhìn cái cửa lia ra đung đưa, mảnh sứ, bụi đất tan tành trước hiên nhà và...và... tên kì lạ đang ở trong nhà cô. Nếu nói rằng trên trời rớt xuống 1 bao tiền, cho dù có nện vỡ cả mái nhà thì cô vẫn cười hi hi mà ôm tiền. Đẳng này thì sao, hẳn 1 người rớt xuống đấy, quả vinh hạnh đi. Tên sao chổi phá nhà cô!

Bò xuống giường, vệ sinh cá nhân xong cô ra phòng khách, rót nước uống 1 ngụm, không thèm đoái hoài tới hiện trường hỗn loạn trước cửa nhà.

~Lạch cạch~

Chiếc cốc nhựa lăn đều, lăn đều trên nền nhà, dừng lại ở góc phòng vì chủ nhân chiếc cốc đang lăm vào tình trạng não đơ tạm thời. cô mở to mắt nhìn người đàn ông trước mặt đang ngồi trên ghế gỗ, cách cô vài mét.

Chiết tiết, quá là hạ tự tôn phụ nữ. cái tên mặt lạnh kia không cần đẹp hơn con gái đi. Nghĩ tới cái nhan sắc bình thường của mình cô không khỏi ai oán “chị xinh đẹp, không cần kích thích thần kinh người khác”. Cô cảm thấy mình đang làm nên cho tên trước mặt này. Nhìn đôi mắt lạnh, đen sâu thẳm của hắn cô bất giác rung mình.

Hắn cũng đang nhìn cô cơ đấy (t/g: thì chị đang ngắm trai không phải sao??/)

- ah.. cô giật mình chạy lại nhặt chiếc cốc lên.

Người đàn ông thu hết mọi động tác của cô vào mắt. Thật là cô gái ngu ngốc, lơ ngơ!

Nếu cô biết người đàn ông đang tọa trong nhà cô này nghĩ cái gì thì cô sẽ cho hắn biết thế nào gọi là ngu ngốc. Tuy nhiều lúc cô lơ ngơ, ngốc nghếch nhưng trong học tập và công việc cô luôn là người tập trung và cẩn trọng nhất!

- chị nấu bữa sáng đi! Em đói chết rồi!

Âu Dương uể oải cào cào lại mái tóc. Về tuần tú, ư nhìn có chút mệt mỏi cậu liếc nhìn chiếc đồng hồ cũ kỹ 18 đời tổ tông truyền lại đang tíc tắc từng giây.

- chờ xem còn gì để nấu bữa sáng không đã. Hôm nay chủ nhật đấy! chị cũng muốn lười đây. Cô nâng cao giọng oán trách, trợn mắt với thằng em, đi vào phòng bếp liền cạnh phòng khách. Sờ dĩ được gọi là phòng bếp vì trong đó nó cũng có 1 số đồ dùng nhà bếp ít ỏi tới đáng thương.

8h sáng...

Mâm cơm xanh mượt bởi một màu xanh không thể xanh hơn của rau cải luộc cùng bát nước chấm. bên cạnh là nồi cơm tỏa khói,

- khụ, nhà tôi chỉ có thế. ư nhìn cái nhà này thì biết. vừa nói cô vừa khẽ liếc nhìn ra hiên. bình thường như bao ngày khác thì chậu hoa cô thích vẫn còn ở đó, hôm nay thì 1 mảng trống trơn. Quá đau lòng mà (T.T)!

Cô cầm thìa cấn cấn khuôn mặt đáng thương hề hề nhìn tên phá hoại nhà cô. Nhất quyết không nhìn nữa, tập trung ăn uống. ừm! rau rất tốt cho sức khỏe!

Hắn cũng không nói gì cầm bát thìa bắt đầu ăn. Âu Dương nhìn qua nhìn lại 2 con người đang bắt đầu ăn uống kia. 1 đàn quạ đen bay qua đầu. Chị lại bắt đầu lên cơn sốt của mà người đối diện kia không chút phản ứng lại chủ nhà.

Chưa ăn hết nửa bát cơm, cô giật bắn người xuýt làm rơi bát cơm xuống nền nhà.>

- mẹ kiếp! hôm nay ông không trả đủ nợ thì đừng hòng nhìn thấy ngày mai!

Tên đàn ông thô kệch, cánh tay đầy hình xăm uốn lượn với cơ bắp chắc khỏe đang túm cổ áo xốc 1 người đàn ông đặt dẹo, ma men lên. Vết máu khô lại chạy dài từ thái dương tới cằm người đàn ông nhếch nhác, quần áo bẩn thỉu. Xung quanh còn hơn 5 người mặt mày dữ tợn tay cầm dao sắc.

Người kia ném mạnh người đàn ông xuống đất. có lẽ người đàn ông này cũng chẳng còn biết gì để cảm nhận đau đớn trong men rượu, nằm xõng xoài ra sân.

“ba” tiếng ba bật lên trong đầu cô, nhìn người đàn ông đang nằm co rúm trên sân vừa đáng thương vừa đáng tránh kia. Chưa kịp chạy lại chỗ ba, bọn đòi nợ đã chạy vào trong nhà đứng trước mặt cô ra sức đập phá. Mâm cơm bị lật tung, bát sứ vỡ văng khắp phía.

Cô run rẩy, ngơ ngác chưa kịp phản ứng. Hắn không một tiếng động kéo cô qua đây cô về phía Âu Dương. Bàn tay trắng như óm nắng, nổi khớp cầm chiếc thìa gỗ phi vào người đàn ông kệch cỡm gần đó động tác nhẹ nhàng không chút dừ thừa, xuyên thẳng qua bắp tay đó, máu nhỏ tí tách dọ theo chiếc thìa xuống nền nhà. Lãnh Phong khẽ cau mày, liếc nhìn 1 lượt bọn côn đồ đòi nợ thuê đang đứng chết sững giữa nhà.

Hắn ghét nhất là ồn ào.

Tên bị thương không cả quan tâm tới đầu đòn phản ứng lại, xoay người chạy cùng đàn em. Xa xa còn quay lại chửi vài câu sẽ quay lại.

Hắn ung dung như chưa có chuyện gì xảy ra ngồi xuống ghế, nhìn bàn cơm trước mắt bị lật đổ. Hắn chỉ nhìn như thế như thể mọi thứ đều là không quan trọng nhạt nhẽo.

Cô nuốt 1 ngụm nước bọt, nhìn chằm chằm hắn. Đúng! Đây là lần thứ 2 cô nhìn chằm chằm vào hắn nhưng với 2 khuôn mặt thật khác nhau. Trái lại vẻ mặt nhợt nhạt không cảm xúc đêm qua giờ là là khuôn mặt thờ ơ lạnh lùng nhưng ánh mắt kia toát lên vẻ nguy hiểm ẩn sâu.

Hít 1 hơi, ổn định lại tâm trạng cô chật vật đi qua những mảnh vỡ, ra sân nâng ba dậy.

- ba, ba tỉnh. Cô lay ông. Ông vẫn mê man với mùi rượu nồng nặc xonng vào mũi.

- Dương, giúp chị đưa ba vào.

Cô nhìn hần mấp máy môi: - cảm ơn anh!

Dù sao cô vẫn nên nói 1 câu cảm ơn, hần có làm ra hành động máu me thì sao? Cô cũng không để ý dù sao cuộc sống là thế, lũ lưu manh kia cũng không phải chưa từng không có cảnh máu tanh. Cô thấy bình thường, chỉ là hành động của hần làm cô khó hiểu.

Lãnh Phong ngược nhìn cô, gật đầu! rồi lại trở về với vẻ lạnh nhạt.

Lam Ngọc giật giật khoe miệng, kể này không phải tâm chứ. Từ hô qua tới giờ cô cũng chưa nghe hần nói 1 câu đâu. Aiz. Kể quái dị này!

Hần có phải sao chổi không vậy, nhà cô cũng từ khi có hần chưa tới 1 ngày cũng bị phá hết nửa rồi. vô cùng thương cảm a!

Mất cả buổi dọn dẹp linh tinh, cái nhà cũ này đã trống trải giờ càng trống trải hơn. Gió thổi gào của sổ cô cũng thấy nếu không phải có người sống thì cô nghĩ cái nhà này hoang luôn cơ.

Ngồi trên xe đạp, đi trên con đường với những bụi cây rậm rạp bên đường, xa xa là bãi tha ma tăm tối. cô mệt mỏi đạp xe đi mua thuốc, bông băng cho ba. Dù ông ấy có tệ hơn thế thì 1 sự thật là ông ấy vẫn là ba của cô không phải như thế sao, thay đổi được gì?

Lãnh Phong ngồi yên lặng, khẽ vuốt gáy sách có hàng chữ cổ quái khó hiểu.

- đừng để chị e biết vội, đêm nay em phải triệu hồi 1 tiểu quỷ rồi đúng không?

Âu Dương nhìn lên chiếc đồng hồ cô treo trên tường, nếu nhìn kỹ ngoài 3 kim giây, phút giờ đang chạy tích tắc theo đúng quy luật thì còn 1 kim rất mảnh nữa đang chạy từng chút ngược chiều kim đồng hồ.

- 12h đêm nay đúng thời gian rồi. em không biết có thể gọi lên 1 tiểu quỷ không.

Cậu nhút nhát, nhớ lại những tràng cổ ngữ trong cuốn sách trên tay Lãnh Phong.

- em không ngờ có thể gặp anh đấy, Kẻ Triệu Hồi! thật là thú vị. Âu Dương khẽ cười nhìn hần trong mắt tràn đầy hứng thú.

- đêm nay 2 người cùng đi. Có lẽ anh sẽ giúp cậu 1 chút. Hần thản nhiên nói rồi xoay người nhìn ra ngoài sân. Xa xa nhìn lại thấy bóng dáng cô ! nhìn thật ngốc. hần nhếch môi cười nhẹ.

- đêm qua tại sao anh lại...

Âu Dương chưa kịp hỏi hết câu, mắt trợn lên ngạc nhiên nhìn chiếc vòng đeo ở cổ Lâm Phong. Chiếc vòng màu đen bóng sáng với mặt đá đỏ đen phát ra ánh sáng lạnh lạnh.

Khẽ gật đầu 2 người ngầm hiểu ý nhau!

12h đêm tiếng đồng hồ nhà thờ vọng lại lúc xa lúc gần trong không gian cô độc. trăng đêm nay vẫn sáng như thế , sáng vàng vạc mát lạnh!

Dứt 12 tiếng chuông, chiếc kim đồng hồ chạy ngược trong nhà cô dừng lại, yên tĩnh. Hai bóng người vụt từ nhà cô ra thoát ẩn thoát hiện bay về phía nghĩa địa gần đó.

Không khí quỷ dị, nghĩa địa tối mịt mờ, cho dù là ngày trăng sáng đi nữa, những bia mộ đổ bóng xuống nền đất tạo thành những vết cắt xiêu vẹo đan xen. Gió thổi, mây kéo đến che khuất vầng trăng trên cao, tất cả trở nên u tối hơn bao giờ hết. những hồn ma trôi dạt, tập trung cả nghìn với những cánh tay xương xẩu, khung xương cứng ngắc di động...

Lãnh Phong xòe cánh dơi với móng sắc nhọn góc cách bay vút lên trên. ÂU DƯƠNG đứng giữa vòng vây oan hồn, có chút căng thẳng tay cầm sách Tam Giowi khẽ nắm chặt.

Đêm nay mới thực sự bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận, Tôi Luôn Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Âu Dương đứng giữa nghĩa địa nhìn những hồn ma dày đặc, san sát, hòa trộn lẫn trong những hình thù kì dị. Ánh sáng duy nhất phát ra giữa vòng vây này là từ cuốn sách Tam giới.

Lướt ngón tay theo kí hiệu cổ trên bìa sách Âu Dương lăm nhăm 1 tràng cổ ngữ.

- “tập hợp”

Dứt lời cuốn sách như có bàn tay vô hình nâng lên cao vài mét, các trang sách lật mở nhanh 1 cách chóng mặt. Dường như nó hiểu được những gì chủ nhân ra lệnh, dừng lại ở trang có những hình vẽ yêu tinh uốn lượn đầy mỹ hoặc, sinh động như họ đang sống.

Bắt ngờ ánh lửa vàng chớp chòn xung quanh quyển sách bùng cháy mãnh liệt, chuyển màu xanh nhợt nhạt, quỷ dị không mang hút nhiệt độ.

Đầu óc xoay chuyển, rồi bởi, Âu Dương cố gắng lục lọi trong kí ức những câu cổ ngữ dài và hoàn chỉnh nhất.

Hàng ngàn quả cầu lửa màu xanh tung ra mọi phía, nuôt trọn, đốt cháy những hồn ma nó đi qua. Những hồn ma ấy như những cái bóng vô cảm, vụn vẹo thành những hình thù kinh dị rồi biến mất trong mỗi quả cầu!

Nuôt chừng tất cả, chúng tụ lại thành 1 quả cầu lửa khổng lồ, ánh sáng xanh nhợt nhạt trước đó được thay thế bằng ánh xanh chói mắt, đầy nguy hiểm.

Ánh mắt chợt lóe, Lãnh Phong lao xuống vun vút, xẹt qua những đám mây u tối đang che lấp mặt trăng. Hần túm lấy Âu Dương bay vút lên trên cao tránh xa quả thứ ánh sáng này.

Mọi việc đều diễn ra trong nháy mắt. Khoảnh khắc 2 người bay vút lên không trung ấy cũng là khoảnh khắc quả cầu bùng nổ thành ánh đỏ lan tràn mọi nơi, đỏ như máu tuôn ra xối xả, ăn mòn những gì mang hơi thở ấm áp.

Đến nhanh và đi cũng nhanh, khung cảnh nghĩa địa lại trở về đáng vẻ yên tĩnh, hoang tàn của nó.

- “thật là nguy hiểm”. Âu Dương với tay thu lại quyển sách Tam giới, trán toát đầy mồ hôi lạnh.

Phịch! 1 bóng dáng nhỏ nhắn của người con gái với bộ cánh long vũ đỏ rực lửa quỳ xuống trước mặt Âu Dương. Người con gái ấy cúi đầu ngoan ngoãn, tóc xõa tung kéo dài chạm đất, mỗi khế mập mạp 2 chữ:

-“ chủ nhân”!

Thật lạnh, lạnh thấm da thịt, thấu vào xương tủy. Âu Dương rùng mình kéo cổ áo lên cao hơn.

- ừm, tên của người là?

-“ Tiểu Mặc thưa ngài!”. Người con gái vừa xưng tên khẽ nói, ngược khuôn mặt đậm nét yêu mỹ của yêu tinh nhìn Âu Dương với đôi mắt hẹp dài, hơi xéch, sáng trong trong đêm.

Ngài? Âu Dương trầm nghĩ hỏi lại. Quá là đả kích thần kinh đi! Kiểu xưng hô này thật không quen.

Có chút lúng túng, cậu khẽ gật đầu, tay nắm nhanh sách Tam giới cùng Tiểu Mặc biến mất. Trong lòng bàn tay cậu hiện lên hình xăm phượng hoàng nhỏ rực rỡ, linh động mang chút lạnh lạnh!

-“ phượng hoàng lửa nhưng lại mang lãnh khí” Lãnh Phong nhìn chiếc long vũ đỏ, mềm mại rơi trước mặt vươn tay túm lấy.

- “sẽ không sao chứ?” Âu Dương lo lắng hỏi. Lần đầu tiên gọi lên 1 tiểu quý khó tránh khỏi sai sót.

- không sao, sẽ có lúc dùng đến.

Khẽ lắc đầu, hần ung dung thu cánh vút biến vào đêm.

-“ á... chờ e nữa chứ” âu dương hốt hoảng đọc chú rồi cũng biến mất.

Trong con hẻm nhỏ vắng người, ở góc tối nhất nếu nhĩ kĩ sẽ thấy khối đen thui lúi nhóp nhứ đang động đậy. Đôi mắt đỏ ké, tròn to như thể cả con người muốn lòi ra ngoài. Khuôn mặt hốc hác, lộ xương đen, chỗ vẫn còn chút thịt thối rữa dính vào, chỗ thì bong tróc, nở loét.

Cạnh cái khối đen có khuôn mặt ghê tởm này là xác người đàn ông trắng nhợt đã chết. Cơ thể hần cứng đờ, lãnh lẽo, mắt mở chừng chừng vô hồn.

Hiển nhiên là mới chết cách đây không lâu. Nhìn ánh mắt hoảng sợ của hần có vẻ trước khi chết hết sức ngạc nhiên và kinh hoàng tột độ.

Cái khối đen không hình dạng nhìn bằng đôi mắt đỏ ngẫu, vươn lưỡi từ từ chui vào miệng người chết cho tới khi cả khối nhầy nhụa chui hẳn vào cơ thể người đàn ông đã chết.

Xác chết bật dậy, lao nhanh vào khu nhà đang có hơi thở ấm của con người.

Lam Ngọc đang say sưa ngủ cùng giấc mơ nhạt được tiền của mình. Cô xoay người đổi tư thế, tiếp tục ngủ ngon.

Kim đồng hồ trên tường thỉnh linh quay ngược chiều kim 1 cách chóng mặt. 3 kim giờ, phút, giây cùng kim nhỏ lạ trong đồng hồ quay ngược nhau ma sát, chạm vào nhau tạo ra âm thanh rít tai cực nhỏ nhưng lại truyền thẳng tới tai Lãnh Phong và Âu Dương.

Lãnh Phong hiện ra trong phòng khách nhìn kim đồng hồ, vừa nãy hắn nghe thấy tiếng rít này nên đã vội trở lại. Cách vài tích tắc, Âu Dương cũng hiện ra ngay bên cạnh.

Người thấy âm khí nồng đậm, Lãnh Phong đi nhanh về phía tòa ra.

Lại để 1 tên hắc ma lọt lưới rồi, hơn thế hắn còn chiếm được linh hồn và cơ thể người.

Hắn đưa tay trần túm lấy cổ xác chết đang cúi người vron lưới dài trước mặt cô. Bàn tay khẽ nắm chặt cái cổ, bóp cho nó dúm lại, mơ hồ có cả tiếng xương khớp vỡ vụn. Máu đen trào ra chưa kịp rơi xuống đất, tất cả đều như mạch nước nhỏ chạy vào tay hắn. Rồi cuối cùng ngay cả cái xác cũng nhào ra tan biến.

Cô ngốc này vẫn cứ ngủ thật ngon lành, không biết rằng thiếu chút nữa là hồn cũng mất, ngày mai khỏi dậy!

Nhìn khuôn mặt cô ngoan ngoãn ngủ vùi trong gối, vài lọn tóc xõa ra.

Vươn tay định vén những lọn tóc ra sau tai cho cô, nhưng đầu ngón tay còn cách 1 cm, hắn khựng lại. Hắn cảm nhận được hơi ấm từ cô, hương hoa cúc cùng cỏ dại nhàn nhạt pha trộn, nhẹ nhàng đầy tự nhiên. Hắn thu tay lại, quay người ra khỏi phòng, khẽ cười khổ. Trước đó cô ấy còn có sức đập anh vài cái đấy.

- “không có việc gì chứ?” Âu Dương hỏi khi thấy hắn bước ra. Cảm chiếc đồng hồ trên tay nhìn các kim đã về đúng tốc độ bình thường rồi lại treo lên.

- không sao, chị cậu vẫn ngủ! Hắn nói xong vào phòng Âu Dương.

Âu Dương nhìn quanh nhà, chắc ba lại đi uống rượu không về rồi. Việc này cũng thật thường xuyên. Khẽ đóng lại cửa.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận, Tôi Luôn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Tuần mới lại bắt đầu, cô lại lao vào công việc. Mỗi sáng dậy sớm ra trạm xe buýt bắt xe, ngồi trên xe buýt gật gù ngái ngủ. Cuộc sống của cô sẽ vẫn bình thường như trong suốt 23 năm qua nếu không có cái kẻ mặt lạnh trong 1 tuần trời vẫn sống trong nhà cô. Rơi vào nhà cô và định mọc rễ bám luôn à. Cô uất ức nghĩ. Nếu hắn cứ bình thường, khuôn mặt không lạnh lùng nhìn phía cô trong bữa cơm thì cô cũng không kêu than làm gì. Đàng này hắn dùng cái bộ mặt đẹp đấy nhì cô như cô thiếu nợ hắn không bằng(t/g: khổ thân a nam chính ngấm cũng bị ghét. Ha ha)

Đang lìm dim buồn ngủ, xe buýt phanh gấp, cô chúi đầu về phía trước nhìn lưng ghế cứng đờ trước mặt mà cái trán cô sắp đụng tới. Cô sẵn sàng tâm lý cho cú va chạm này rồi.

Nhưng không có đau như cô tưởng, 1 bàn tay nhanh lẹ giữ vai cô lại, giúp cô ngồi vững. Cô quay sang trái ngược nhìn người con trai vóc dáng khá cao bên cạnh, mỉm cười không quên cảm ơn anh.

Hiển nhiên cô chẳng còn tâm tình buồn ngủ, lơ đãng nhìn qua cửa kính ngắm dòng người nhộn nhịp bụi khói xe. Cô khẽ nghiêng đầu dựa vào cửa kính xe. Cảm giác giữa xe buýt chông chênh có 1 chỗ dựa thật tốt! Cũng như bất cứ ai họ cần 1 ai đó hay 1 điểm tựa để khi mệt mỏi còn có 1 điểm tựa cho khỏi ngã. Ai sẽ là điểm tựa cho cô trong cuộc đời này?

Từng đọc 1 cuốn truyện cô vẫn còn nhớ “trong cuộc đời này điều cảm động nhất không phải câu nói “tôi yêu em”, mà là lúc khó khăn, mệt mỏi nhất “tôi luôn bên em””!

Có lẽ cô lại mơ mộng rồi. chen chúc trên xe buýt chật chội, xuống điểm dừng cô chỉnh lại ngay ngắn cổ áo sơ mi, hít 1 hơi bước vào công ty làm việc.

Cô làm trong bộ phận dịch vụ, việc hàng ngày là trực điện thoại, thông báo thời gian lịch trình giao hàng với đối tác làm ăn với công ty. Công ty cô sản xuất rượu vang, mặc dù là công ty nhỏ nhưng việc làm ăn khá thuận lợi. Những năm gần đây nhãn hiệu Charm của công ty cũng có chút danh tiếng.

Tài cán của cô chính là tài ăn nói. Mặc dù gặp khách hàng nóng tính thúc dục giao hàng, cô vẫn phải cười tươi mà đối đãi. Hạn nhất chính là ức chế mà không cho chỗ phát tiết. Vì tiền lương để kiếm cơm phải nhin. Thông thường sau tiếng cúp điện thoại sẽ là 1 tràng cô xả bức xúc.

Trưởng phòng là bà cô năm nay đã 40 tuổi nhưng chưa có một mảnh tình vắt vai. Mà trong hội tám phòng cô chỉ có thể kết tinh vào 1 chữ cho trường phòng "ế".

Vì sao lại như vậy? Nếu có nhân viên mới đến hỏi cô, cô chỉ có thể nói trước hết xin mời nhìn mặt trưởng phòng, thứ 2 xin trải nghiệm cùng làm việc với bà cô này và thứ 3 thử nói về vấn đề chồng con sẽ biết!

Mà cô chính là nhân chứng sống đầy trải nghiệm trong suốt mấy năm đi làm (>)"

Truyện xưa được kể lại thường sẽ bắt đầu bằng ngày xưa ngày xưa...

Có một cô bé...à không có một nhân viên nữ mới đi làm ngày đầu. Mang tâm trạng hứng trí bùng bùng cho ngày mai tươi sáng, bước vào phòng làm việc.

Người ta nói muốn làm việc tốt trước hết phải làm gì? Đó chính là điều kiện tiên quyết là có mối quan hệ tốt với đồng nghiệp và trưởng phòng. Đặc biệt nhấn mạnh hai chữ "trưởng phòng".

Ấy vậy mà cô thì sao buổi đầu đi làm chọn đúng cái tổ kiến lửa này. Vì sao nhỉ? Cô cũng đang muốn hỏi tại sao. Chỉ vì hiểu nhầm tuổi tác mà phạm tội với bà cô này.

Phụ nữ ý hả, dù có thực tế có nhiều tuổi hay đúng kiểu "già" thì ngàn vạn lần đừng đứng trước mặt người ta mà thốt nên chữ này. Bạn có thể chết như thế nào cũng không hay.

Với tài ăn nói cần cho dịch vụ khách hàng thì cô đâu có phạm tội cơ bản này. Nhưng...ách! chữ "nhưng" chết tiệt này đáng lẽ không nên có trong đời cô mới phải. (T.T)/

- cầm tập tài liệu này kiểm tra lại tất cả những cuộc gọi của đối tác trong tháng này cho tôi.

Giọng bà cô trưởng phòng trầm trầm ngang ngang.

- vâng. Em làm ngay đây. Cô dùng tông giọng nghe lời nhất có thể.

- 12h trưa mang vào phòng cho tôi. Nói xong trưởng phòng quay lưng nện đế giày cao gót 10 phân về phòng làm việc.

Vì chưa có cuộc gọi nào nên đây coi như là việc đầu tiên cô làm trong ngày hôm nay. Mặc dù bạn bè bảo cô hơi có phần ngu ngốc, lơ ngơ nhưng trong công việc tuyệt đối tập trung, thông minh. Cố gắng thu thập thành bản báo cáo, báo ngày hẹn giao hàng cho khách thì đã tới trưa.

Cô vào phòng nộp báo cáo.

- báo cáo chị cần đây. Giờ cô mới có thời gian gắn ki khuôn mặt này. Chẹp chẹp phần này, son này toàn hàng đắt tiền nhưng cho dù có đắt đi nữa cũng không dấu được nhan sắc xuống cấp theo thời gian kia.

Trưởng phòng vẫn không lên tiếng cầm bản báo cáo. Tắt máy tính ngừng công việc.

Người trung niên thường thích nói về chuyện gì nhỉ? Cô suy nghĩ để bắt chuyện cho giảm bớt nặng nề.

Gia đình chồng con thì chắc hầu hết mọi người trưởng thành đều nhắc đến đáng tự hào về chồng con mình.

- trưởng phòng Trang, chị cũng đi ăn cơm trưa thôi, tới giờ rồi. Bình thường công việc bận rộn chắc cũng ít thời gian dành cho chồng con nhỉ?

Vừa dứt lời, trưởng phòng dịch vụ này ngược mắt lên nhìn cô.

Này, ánh mắt này không phải muốn giết cô đấy chứ. Cô nói sai gì sao?@@

Bịch! Tập báo cáo bị ném mạnh trên mặt bàn.

- làm lại cho tôi, quá không đạt tiêu chuẩn. Cô bước được vào công ty cũng thật ngạc nhiên đấy! Trưởng phòng nói từng chữ qua kẽ răng.

Lam Ngọc giật bắn, ông trời ơi, con làm sai cái gì. Cầm vội vội vâng vâng tập báo cáo ra khỏi phòng không thì cô sẽ bị ánh mắt ấy cho mấy đao vào mặt.

Cái này được gọi là lấy việc công trả thù riêng đấy có biết không!

Quá kinh khủng rồi.@@.

Đồng nghiệp nhìn cô bước ra với tâm thế bị nướng khét lẹt từ trong ra ngoài.

Khả Đình là đồng nghiệp cô mới làm quen, chạy lại hỏi. Sau khi nghe xong cô kể lại câu chuyện không quá 3 câu. Tất cả mọi người trong phòng đều nhìn cô thương cảm cũng có chút hâm mộ.

Cô...cô cũng hiểu được rồi trưởng phòng thế mà chưa cả có người yêu, nói gì là chồng con. Vậy mà cô còn động tới đại kị của ngta.

thật kinh điển làm sao! có phải sự nghiệp của cô cũng kết thúc ngay từ ngày đầu đi làm không? Hu hu.

Từ đó mọi người truyền lại cho nhau câu chuyện bi tráng này. Nghiễm nhiên cô là nhân vật chính trở thành cô nàng xui xẻo.

Trưởng phòng chưa lần nào cho cô sắc mặt tốt. Hàng ngày đi làm đều soi cô hơn cả tia X. Có khi bị quát tới co người dùm vào 1 chỗ. Cô chỉ âm thầm than khóc. Đả đảo chế độ "di ghê con chồng này".

Aiz. Đúng là tự gây nghiệt không thể sống. Quay trở lại công việc hiện tại, truyện xưa đã hết...

Tiếng chuông điện thoại vang lên cắt đứt suy nghĩ của cô.

Chắc, lại có khách hàng dục rồi. Ổn định lại tinh thần cô nhắc điện thoại giọng ngọt ngào.

- alô, văn phòng dịch vụ xin nghe!

- tôi là quản lí ở nhà hàng Thiên Minh, bên các cô bao giờ mới giao hàng cho chúng tôi.

Giọng đầu dây bên kia mang hơi thở tức giận. Cô cá là tên này đang kim nén nếu cô không trả lời thỏa đáng chắc chắn núi lửa phun trào.

- chào anh Vương. công ty tôi đã thông báo trước việc giao hàng bị chậm vì bên vận chuyển có xảy ra vấn đề nên...

- tôi không cần biết lí do là gì, việc tôi quan tâm là bao giờ bên cô mới giao đủ hàng.

Lại sắp bùng nổ rồi><. Cô vẫn nhẹ nhàng.

- xin lỗi, tôi cam đoan 2 ngày sau chúng tôi sẽ mang đủ hàng cho bên anh. Công ty tôi vẫn luôn đáp ứng rượu vang chất lượng tốt nhất cho anh.

Dù sao cũng không thể đánh vào mặt kẻ đang cười vì thế quản lí Vương cũng không làm khó cô. Đôi bên trao đổi 1 vài thông tin hàng hóa rồi cúp máy.

Phù, thật mệt mỏi. Cô với chiếc điện thoại đen trắng xem giờ

5h chiều...đến giờ tan tầm rồi. Thu dọn bàn làm việc, cô ra khỏi phòng. Chẳng biết cô bước chân trái hay phải ra mà vừa ngẩng đầu lên đã gặp tên nổi tiếng hay quấy rối nhân viên nữ. Cô chuyển hướng nhất quyết đi đường vòng. Phía sau, cô bạn Khả Đình giọng oanh tạc gọi cô.

Vì quá chú tâm nhìn xuống chân lại đi nhanh nên cô không chú ý cửa kính trước mặt.

- cẩn thận! Một cánh tay cứng cỏi giữ lấy cô, kéo lại.

Vừa tan việc, Trịnh Hạo Thiên đã nhìn thấy cô, đi sau cô 1 quãng đường mà cô không hề hay biết. Vừa lúc nhìn cô sắp tông đầu vào cửa thì túm cô lại.

Quả thật là cô gái lơ đãng. Ság nay trên xe buýt anh cũng gặp cái bộ dáng lơ mơ, ngơ ngác này. Bất đắc dĩ cười cười.

- ah..cảm ơn. Cô luống cuống đứng vững. Hôm nay đúng là gặp vận xui.

Ồ! Thật trùng hợp lại là người giúp cô trên xe buýt. Ấn tượng đầu tiên với anh là dáng người thật cao. Phải 1m80 ấy chứ. Cao gần bằng cái tên mặt lạnh đang đậu ở nhà mình 1 tuần nay. không biết sao e trai của cô lại ưa hấn được.@@@.

Ặc! Mà cô tự nhiên nghĩ tới hấn làm quái gì cơ chứ. Hấn là bị ám

- chào anh, lại gặp lại. Anh cũng làm ở đây sao. Cô tò mò hỏi.

- tôi mới chuyển tới làm thôi. Tôi tên là Trịnh Hạo Thiên, làm ở bộ phận marketing. Rất vui được biết em. Hạo Thiên mỉm cười chào.

- em tên Lam Ngọc. Làm ở bộ phận dịch vụ. Cô cũng cười đáp lại.

Vừa đi 2 ng vừa nói chuyện đôi chút về công việc. Cũng vừa tới trạm xe buýt. Cả hai cùng đứng chờ.

Hạo Thiên nhìn cô. Áo sơ mi giản dị, quần jeans, giày thể thao hơi cũ nhưng sạch sẽ. Có ai đi làm công sở mà mặc như cô không nhỉ?

Hai má khá bầu bĩnh, phần nộn; lông mi dài cong cong không chuốt mascara. Đôi mắt đen linh động, con ngươi lay láy đảo qua hàng rong bán hoa đầy màu sắc bên đường tỏ vẻ thích thú. Nếu không biết tuổi thật của cô ai cũng nghĩ 22, 23 tuổi mà trông ngơ ngác, trẻ con như thế sao.

Xe buýt đến, đoàn người đứng chờ dáo dác chen chúc nên xe mong sớm về nhà. Cô cũng gắng lên xe tìm 1 chỗ ngồi.

Giờ tan tầm, người làm về đông trên xe càng chật trội. Hôm nay cô lại phải đứng rồi. Cái thân thể bé tẹo này của cô bị kẹp cứng giữa đông người không nhúc nhích.

Xe buýt lắc lư, chậm rì rì tiến lên trong dòng xe cộ. Tắc đường vẫn luôn làm người ta chờ đợi đến chán ghét như thế. Tiếng còi xe inh ỏi của những tài xế không kiên nhẫn làm trời về chiều càng ồn ã.

Cô không cả có chỗ để vịn tay vào cho đỡ xô đẩy. Cứ tiếp tục như này chắc cô chỉ còn mức bò mà về tới nhà.

Hạo Thiên nhìn cô, kéo cô gần vào mình, bày tỏ ý để cô bám vào tay mình cho đỡ xô đẩy. “Lần sau chắc nên đi xe của mình thì hơn” anh thoáng nghĩ.

Lam Ngọc rụt rè bám vào tay Hạo Thiên. Cô vẫn ngửi thoang thoang thấy mùi hổ phách trên người anh mặc dù mùi của xe buýt hầu như lấn át. Cô lại nhớ tới hương mai nhàn nhạt khi Lãnh Phong đi lại trong nhà cô. Cả tuần cô chỉ nói với hắn vài câu. Và câu quan trọng nhất chỉ là hắn biết tên cô và cô biết họ tên hắn. Vèn vèn chỉ có 2 chữ Lãnh Phong không thừa, không thiếu, lạnh như tính cách của hắn.

Chết...! hình như lại mắc bệnh thần kinh gì rồi. Có quỷ mới thèm nhớ hắn. Chỉ là cô thấy thích hương hoa mai thôi. Cô tự an ủi mình như vậy.

Chật vật hơn 30 phút trên xe, cuối cùng cô cũng xuống trạm buýt gần nhà. Vẫy tay chào tạm biệt Hạo Thiên, cô mang khuôn mặt phờ phạc vào nhà.

Thật là thơm a! hôm nay có món gì ngon vậy? Bụng cô réo phản kháng đòi ăn. Cô chạy nhanh chân tới gần bàn ăn.

Oa! Thịt kho tàu nha, món cô thích. Cách đây bao lâu chưa được ăn tí thịt nào toàn rau với rau mắt cô cũng xanh le rồi. Xòe móng vuốt cầm đũa chuẩn bị thử 1 miếng.

Tạch! Tay cô bị tát nhẹ 1 cái, miếng thịt vàng ươm rơi lại vào bát, cô chưa có kịp cho vào miệng đâu. Oa oa!

Cô quay mặt trung ra bộ mặt đáng thương như cún nhìn hắn! Tôi rất muốn ăn, tôi muốn ăn thịt, tôi muốn ahhhhhhhhhh... .

Com nhà tôi sao anh lại không cho tôi ăn? Đồ tư bản, đồ phát xít độc đoán, cả nhà anh đều có họ với Hít-le. Cô âm thầm lúi lút tống nhà hắn ra hỏi 1 lượt. Gan cô chỉ dám âm thầm mà rủa thôi. Thử nói trước mặt hắn xem, cô vẫn rất lưu luyến cái tuổi xuân xanh phơi phới này.

Mắt to trừng mắt nhỏ, mắt cô cũng sắp rút gân rồi. Thình lình hắn nhủ mi, đưa tay túm cổ áo cô, nhấc cô tới gần mình. Hắn cúi người, nghiêng đầu mặt kề sát cổ cô.

Mùi hổ phách? Hắn thích hương tự nhiên hoa cỏ bên nười cô hơn. Hắn chán ghét mùi hương mang đậm chất nam tính này. Hôm nay cô ngốc này gần thẳng chết tiệt nào vậy?

Cô hoảng hồn, tròn to mắt nhìn hành động của hắn, quên cả phản ứng. Hắn định 1 phát cắn cổ cô luôn đấy à? Chỉ vì cô ăn trước 1 miếng thịt chắc. @@

- đi tắm! Hắn phun ra hai chữ hơn cả ra lệnh. Giọng không nặng cũng không nhẹ. Buông cổ áo cô ra, mắt lướt tới cái cổ trắng ngần của cô, thoáng bỏ rồi nhìn ra chỗ khác.

-ạch! Được, được! Cô ngoan ngoãn tuân lệnh chạy như bay đi tắm. Hóa ra là làm về bụi bặm chưa đi tắm nên hắn không cho cô ăn trước sao. Mắc bệnh sạch sẽ?

Bữa tối hôm nay cô ăn vô cùng vui vẻ, cười tít mắt. Chỉ số yêu cầu hạnh phúc của cô khá thấp chỉ cần ăn no, mặc ấm là cô mãn nguyện. Bao năm cô vất vả kiếm tiền tự nuôi bản thân và ăn học cho đứa em trai. Âu Dương có lần cũng đòi đi làm thêm nhưng cô nhất quyết không đồng ý, em cô cần chú tâm học tập. Nó không cần phải lo lắng cho cô. Dù sao cô còn biết tới mặt mẹ, đã từng hưởng chút hơi ấm hạnh phúc gia đình đầy đủ có mẹ có ba. Còn em cô, cô hoài nghi ngay cả mặt mẹ cũng khó mà nhớ. Mẹ cô bỏ ba con cô lúc Âu Dương còn quá bé.

Ăn no đổi việc, định bê mâm cơm đi rửa, hắn đã mang vào phòng bếp rửa. Không việc gì phải áy náy cả, cô ung dung nằm phơi bụng hưởng thụ cảm giác tiểu địa chủ. He he, có người rửa bát hộ còn gì bằng. Làm mệt cũng có lúc cô muốn đình công.

Nhìn bóng lưng hắn đang rửa bát chăm chú, đàn ông lúc nội trợ không có nét éo lá, nữ tính mà ngược lại mang sức hút khá cao với phụ nữ. Cô thấy lời này của Khả Đình thật đúng. Nhìn nửa mặt hắn nghiêm túc làm việc khiến cô muốn chạy tới ngắm kĩ hơn ấy chứ.

Chắc, chắc, vừa có cái mặt đẹp, vừa biết công việc nội trợ giúp đỡ vợ con, hàng cực phẩm rơi xuống nhà cô kìa. cái tư thế nằm chống tay lên má chăm chú đánh giá người trước mặt của cô như kiểu tú bà đang đánh giá nữ tử thanh lâu vậy. (~~)

Cái nhìn hau háu như thế, khiến hắn không khỏi quay đầu lại nhìn cô. Cô ngốc lại ngốc cái gì vậy? Cũng vì cứ ngốc nghếch mơ hồ như thế nên cô cũng chẳng nhớ từ nhiều năm trước đã từng gặp hắn. Mà hắn thì vẫn nhớ rõ.

Nếu hắn mà biết cô hiện tại đang nghĩ gì thì có lẽ bát trên tay hắn đã cho cô đẹp mặt rồi.

Ồ! Bất gặp ánh mắt khó hiểu của hắn đang nhìn cô, cô đảo mắt to nhìn vu vơ. Rồi trừng lại, “tôi chỉ coi xem anh có dám làm vỡ cái bát nào không, tôi nói thật đấy!”

Toi...! Tự thấy mình nói hơi nên cô ngoan ngoãn ngậm miệng ôm gối vào phòng lẫn ra giường đọc tiếp cuốn truyện đọc dở.

- Lãnh Phong, khu mộ tộc quý phía Nam cánh rừng bị đột nhập rồi! Có lẽ hắn tới để lấy nó.

Âu Dương lo lắng, nhìn vào trang sách Tam giới, chăm chú nhìn bản đồ rừng U Minh.

- đêm mai phải đi 1 chuyến xem sao. Không cần vội, khu rừng đó có nhiều lời nguyên để che giấu. Hắn cũng tốn thời gian để đi vào.

Lãnh Phong nhìn kim đồng hồ chạy ngược thăm tính toán thời gian.

- đêm nay cần lấy 1 số thứ cần thiết cho chuyến đi ngày mai. Bảo cô ấy nghỉ sớm. Giờ chúng ta đi ngay. Hấn bỏ sung thêm

Âu Dương gật đầu,ngó vào phòng cô, bảo có việc chi ở nhà 1 mình cẩn thận, nghỉ sớm chút.

Cô đang chăm chú đọc truyện nào có thời gian chú ý, ậm ừ vài câu rồi đọc tiếp. Mai cô được nghỉ làm đây. Tuyệt cú mèo! :3

Lãnh Phong cùng Âu Dương xuất hiện ở lối mòn dẫn vào lâu đài cũ nát, tới cánh cổng sắt nặng nề. Mùi thời gian xưa cũ bốc lên. Đường mòn đầy lá khô xào xạc, cây hai bên đường không được cắt tỉa gọn sinh trưởng tràn lan, dây leo tường vì uốn éo chườm ra đường. Thân dây leo gai nhọn mọc tua tủa, cửa sắc lẹm vào chân người qua đường không chú ý. Những bông hoa tường vi nở rộ kiêu diễm, bóng hồng mờ nhạt dưới trăng bạc. Vì khu hoang vắng rất ít người qua lại vào đêm nên rất hiếm khi có ai biết được rằng, vào những đêm trăng 16 những bông hoa tường vi kiêu diễm chưa từng lụi tàn này, lại mở cánh hoa hấp thu từng ánh sáng bạc tinh túy cùng sương đêm. Hoa sáng chói mắt kì lạ.

Âu Dương không cẩn thận bị gai cửa vào, rỉ máu. Lấy chân hất dây leo tường vi ra, tiếp tục hướng vào trong lâu đài.

Giọt máu rơi ra chưa kịp thấm vào đất, đã bị những ngón dây leo tường vi túm tụm, hút khô. Chúng thấy mùi thơm ngọt ngào từ máu, cảm nhận được mùi tanh ngọt máu người những dây leo bò dần tĩnh lặng 1 cách nhanh chóng về nơi có nguồn máu mãnh liệt kia.

Nơi vừa lúc trước dây leo quấn vào tua tủa bên đường dần kéo dài ra, leo về phía 2 bóng người phía trước, lộ ra những đồng xương người trắng lờm chòm, với những xác người khô quắt do bị hút cạn máu. . .

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận, Tôi Luôn Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Xoạt , xoạt, xoạt. Mọi dây leo vươn lên cao tới đầu người lao vun vút về phía hấn và Âu Dương, thoát nhìn trông mảnh mai, nhưng hết sức dẻo dai, tua gai quấn chặt 1 tay Âu Dương, cắm vào da thịt, hút chất lỏng ngọt tanh của con người từng chút một. Mạch máu Âu Dương chảy 1 cách mãnh liệt, từng ngụm rồi từng ngụm như bị 1 chiếc xi lanh lớn hút máu ra với công suất lớn.

Mặt cậu tái nhợt, cổ vùng ra thì càng bị dây leo quấn chặt lấy đau nhức, tê dại. Những chiếc gai bé ấy như mầm hạt tầm gửi, nảy mầm xuyên qua lớp vỏ cây chủ hút nhựa sống cây chủ để lớn lên.

Trong khi đó những cây leo khác ungxg không ngừng vươn về phía Lãnh Phong nhưng vừa cửa qua da thịt hấn, thấy máu đen lạnh, tất cả đều rút lại, rồi héo úa. Máu của ác quỷ- 1 chất độc kinh người, mang lại cái chết đau đớn.

Tình hình của Âu dương không mấy khả quan, hấn vươn cánh bay lên tới gần Âu Dương, hấn chưa kịp đưa tay kéo những mớ dây đang quấn chặt Âu Dương ra thì 1 vùng lửa đỏ bùng cháy, thiêu trụi những dây leo tường vi trong bán kính 20m. Ngọn lửa cao, bùng sáng nhưng không mang chút nhiệt nóng, mà làm người ta lạnh băng. Tiểu Mặc- quý hộ thân cho Âu Dương, hiện nguyên bản là 1 con phượng hoàng lửa rực rỡ mà kiêu ngạo.

Trở về hình dáng là con người, Tiểu Mặc đỡ Âu Dương lên, khuôn mặt cậu trắng bệch, tái đi do mất máu quá nhiều. Chông tay cố gượng đứng lên, bước về phía tro tàn của hoa tường vi, nhặt lên viên đá hồng hồng lấp lánh dưới ánh trăng.

Hạt giống của mặt trăng, quả kết tinh của dây leo tường vi. Dù cây có hút máu người để nuôi sống cây nhưng hạt của nó có tác dụng hồi máu cho phù thủy cực kì nhanh. Nắm hạt giống của mặt trăng, đọc chú, hạt giống nhập vào người Âu Dương.

Một nguồn năng lượng dồi dào cuộn cuộn chảy trong người Âu Dương, nó có chút không chống đỡ, dung nạp được nguồn năng lượng lớn này. Cơ thể khó thích ứng tạo đau đớn trong xương tủy.

- hồi lại Tiểu Mặc để cô ấy trấn áp nguồn nhiệt này. Hấn giữ người Âu Dương cho khỏi ngã.

Tiểu Mặc nhìn Âu Dương lo lắng, trở lạ thành hình xăm trong bàn tay cậu.

Lạnh ập tới, nóng lại cùng tồn tại như phá hủy từng tế bào Âu Dương. một lúc sau cậu chỉ còn cảm nhận được luồng nhiệt lạnh lạnh chảy trong người, sức lực đã khôi phục khá ổn.

- anh có nghĩ là hoa hồng xanh báo trước duyên mệnh ở trong tòa lâu đài này không? Vì ở cổng có yêu tinh tường vi bảo vệ e nghĩ khả năng này rất lớn. Âu Dương hồi phục thể trạng vừa nói vừa mò nắm tìm tòi trên cánh cổng sắt của lâu đài.

Lãnh Phong nhìn bụi tro tàn lấp lánh trên nền đất, gió thổi những hạt bụi dạt đi bay lên lấp lánh dưới trăng, như hàng vạn tinh tú lấp lánh trên trời đang tụ tập nơi đây. Cái chết của tường vi cũng đẹp như những bông hoa nở rộ dưới trăng lúc còn sống.

- chủ nhân của tòa lâu đài từng là 1 yêu tinh tường vi vạn năm, cái chết của bà ấy không ai biết. Việc diễn ra đêm đó không ai biết như thế nào. Chỉ biết đêm ấy bụi tro tường vi lấp lánh bay đầy trời.

Giọng hần nhàn nhạt kể lại, từ đáy mắt hiện nỗi đau, thương tiếc có chút yêu thương nhưng cũng tan biến đi rất nhanh. Chi còn lại sự hồ hững, bình thản nói tiếp :

- hồng xanh duyên mệnh là vật sở hữu của bà ấy!

Dứt lời hần tiến về phía cổng sắt, rắc bụi tro tường vi lên cổng sắt. Cánh cổng từ từ rung chuyển từ chỗ khuất trong cửa tua ra những mầm tường vi xanh mướt đầy sức sống, uốn éo kích hoạt cơ qua mật. Cánh cổng sắt nặng nề mở ra. Lâu đài đồ vĩ hiện ra, nó đã từng nguy nga, kiêu diễm như chính chủ nhân của nó. Giờ chỉ là tàn tích của năm tháng.

Bậc hiên trước của lâu đài mọc đầy cỏ dại nở hoa trắng li ti, như những chuông gió nhỏ đung đưa. Nhạc vang lên êm nhẹ, vui tai từ những chiếc chuông hoa thần kì này.

Đẩy cửa bước vào, mùi bụi bặm xông vào mũi. Như từng quen biết đã lâu lâu đài cổ này, hần bước lên lầu, giầy nện lên những bậc thang gỗ khắc tinh xảo cũng phủ 1 tầng bụi.

Hần rẽ vào căn phòng bên trái, kéo ngăn tủ đầu giường ra, cầm chiếc hộp gỗ đàn hương nhẹ vuốt ve chiếc hộp biến mất.

- anh Phong, em tìm thấy vật chúng ta cần rồi. Trở về thôi. Em không yên tâm với chị ấy. Âu Dương nhìn đồng hồ trên tay.

- à, anh có tìm thấy hồng xanh duyên mệnh không? Chợt nhớ ra Âu Dương hỏi.

- đã thấy, về thôi. Hần gật đầu.

2 người bước ra khu lâu đài cổ. Cánh cửa sắt lại nặng nề đóng lại, như chưa từng có ai bước vào mấy vạn năm qua. Vẫn hoang tàn, lạnh lẽo, ưu thương

Thực ra thì Lãnh Phong đã sai tiểu quỷ tên Thương của hần trông chừng cô. Nhưng hần không ngờ rằng 1 kẻ quái tính nghịch cùng 1 kẻ ngốc nghếch đang ở nhà tạo phong ba bão táp.

Truyền hình trực tiếp con bão đổ bộ như sau...

Đọc truyện xong, cô ra khép cửa thấy 2 người chưa về liền chỉ khép hờ cửa rồi quay về phòng ôm gối nằm mộng.

Chưa được bao lâu, cô nghe có tiếng bát đĩa lạch cạch trong phòng bếp, rồi tiếng bát vỡ loạn xạ.

Chuột? Hay mèo? Cô ngóc đầu dậy tiến tới nhà bếp. Bật đèn điện sáng lên, cô chỉ nhìn thấy bát đĩa vỡ không còn gì hơn. Định chạy, hôm nay cô phải bắt được con nào phá đồ nhà cô ra.

Chạy vào nhà tắm, nhìn ngó nghiêng, cô cũng không thấy có con gì. Cô lại lật đật chạy ra phòng khách.

Vù ! có thứ gì đó vừa bay qua sau lưng cô. Mát mát lạnh lạnh và nổi hết da gà.

Khụ, cái quái gì đang diễn ra vậy. Cô sợsợ ma nha. Đùa chứ, cô không muốn tin đâu. Gió lạnh lại thổi qua.

Ông trời ơi, hình như con nhìn thấy bóng trắng vừa bay qua trước mặt con, lại còn, lại còn cười khanh khách đấy. Cô hét toáng, vớ ngay cái bình thủy tinh đựng nước gần đó ném thẳng vào cái mặt trắng như xác chết của thằng bé tầm 4 tuổi đàn glow lưng trước mặt.

Bình nước bị ném, có vẻ cô ném thật chuẩn tạo đường cong xinh đẹp trên không trung rồi trúng vào bụng thằng bé. Sự việc mà cứ diễn ra trùng mục tiêu như thế thì cô đang ăn mừng, cảm ơn tổ tiên, nhưng cái ám lại xuyên qua bụng thằng bé rồi va thẳng cái kính tủ để phòng khách vỡ tan tành, vụn thủy tinh tung tóe khắp nơi.

Ồ..ồ.. thật muốn khóc nhưng cô chẳng nặn ra được giọt nước mắt nào. Tên khốn nào bảo cô là ma không có thật, cô sẽ đánh vào đầu kẻ đó cho tỉnh mới thôi.

Nhìn về hướng cửa, trong đầu cô chỉ còn 1 chữ “chạy”. Tốc độ suy nghĩ cùng hành động ngang nhau, cô chạy biến ra khỏi cửa.

Cùng lúc đó Lãnh Phong và Âu Dương cũng hiện ra trước sân nhà, vừa mới mở cửa 1 bóng dáng nhỏ nhẩn lao thẳng vào hần.

Không những thế cô còn leo hần lên người hần, hai chân thon dài trắng nõn lộ ra quần chật hông hần.

Này, cái tư thế mờ ám này, thật quá...đi! (t/g: chết cười với 2 anh chị này)

Hai tay cô ôm chặt cổ hần chết cũng không buông. Cô nào nghĩ được gì vừa mới lao ra gần tới cửa thấy người như cây cỏ cứu mạng thì bám vào thôi. không nghĩ được gì nữa. @@.

Khóe miệng hần giật giật, cô ngốc này lại bị cái gì kích thích dây thần kinh vậy? Hần thử gỡ cái chân không yên hần kia ra khỏi người. Bình thường ăn ít, sức yếu thể sao giờ khỏe vậy hần kéo mãi mà cô k thêm nhúc nhích, xê dịch trên người hần 1 chút.

Người xem tiết mục đặc sắc này trần đầy vạch đen, quạ bay đầy đầu. Hiển nhiên đó là Âu Dương đằng sau. Giờ mà có cục gạch ném vào người Âu Dương sẽ chẳng thêm tránh. Cậu sẽ vênh mặt lên mà bảo rằng: “nhìn đi, nhìn cho kĩ vào, tiết mục đặc sắc khó gặp, khó như vớt trắng dưới nước đấy”

Cô khẽ ngẩng đầu quay lại sau lưng mình nhìn thì bất gặp thằng bé đang treo người lộn ngược trên trần nhà, nhe hai cái răng nanh cười cười với cô:

- chào!

Lại 1 tiếng hét xé tan màn đêm. Cô hét ở quãng cao nhất có thể làm tai hần ong ong. 1 tay hần vẫn đang vòng qua lưng cô đỡ cô, 1 tay tự do còn lại lập tức bịt cái miệng oanh tạc của cô lại.

Cô ngậm miệng ngay sau đó với hành động bản năng là tránh xa cái gì nguy hiểm. Nghĩ là làm cô vẫn khur khur trên người hần như gấu túi, lách qua cánh tay hần chuôn về sau lưng hần.

Tư thế giờ chỉ có 1 chút khác biệt đó chính là cô chuyển từ quần hần phía trước, giờ thì là quần hần phía sau theo kiểu công. Hần không biết phải làm sao. Cô là khi à, coi hần là cái cây sao? >

- thật...thật...kinh khủng. Cô lấp bấp nhìn thằng bé vẫn nhe răng cười.

Hần thấy cô còn kinh khủng hơn!

Hần vẫn phải công cô trên lưng bước tới gần tên tiểu quý Thương. Âm thầm ai oán vì mình đã sai lầm giao cô cho tên quái tính này(chủ nào tở lấy. Ha ha)

Càng tới gần tên tiểu quý cô càng tím chặt hần hơn.

- chủ nhân. Tiểu quý không đứng lộn ngược nữa, lơ lửng giữa không khí. Cười he he đón tiếp Lãnh Phong.

- lần sau không được làm như thế nữa. Hần chịu 1 ần là đủ rồi.

Bé Thương vâng vâng dạ dạ, cười hi hi, kéo dài tay trong mờ mờ của mình xoa xoa cái má của cô coi như bày tỏ sự xin lỗi. Rồi sau đó bay lượn vòng quanh Âu Dương, nói chuyện như không ngót miệng.

Dần bình ổn tâm tình, cô giờ mới nhìn ra cái tư thế bám người của mình. Ôi trời, nhảy vào axit thì cô cũng không tẩy được cái việc đáng xấu hổ này. Chậm như rùa từ từ tụt xuống người hần.

Ách, cô thừa nhận mình có hơi... hơi kích động. Ừm, chỉ 1 xiu thôi. Hic!

Cơ mà từ từ cái con mà trẻ con kia sao lại quen hần, lại còn thằng em trai của cô nữa?

Cái việc chó má gì đang xảy ra trong nhà cô vậy? Cô hét ầm lên lần thứ ba:

- HÔM NAY 2 NGƯỜI KHÔNG NÓI RÕ CHO TÔI VIỆC GÌ ĐANG DIỄN RA, TẠI SAO NHƯ THẾ NÀO THÌ ĐỪNG CÓ MÀ NGHĨ ĐI NGỦ!!!. Cô gào 1 hơi dài tới nỗi hết xong cũng phải hít lấy hít để không khí.

Âu Dương cùng tiểu quý về mặt ngây thơ đáng yêu, nhe răng cười tươi, còn hần nhún nhún vui không tỏ thái độ.

Hần vẫn còn vương hương thơm trên người cô, sự mềm mại khi ôm cô...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận, Tôi Luôn Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Sự Thật

Cô chăm chăm trợn mắt nhìn hần, liếc ánh mắt sắc lẹm về phía thằng em trai nhần nhỏ.

Ai đến giải thích cho cô là chuyện gì vậy? Sao có mình cô là không biết gì vậy. Em trai cô nó biết những gì và mọi việc bắt đầu trở nên rối loạn từ khi nào?

Từ lúc hần đến hay cả trước nữa. Mọi câu hỏi nhanh chóng xoay quanh đầu cô.

Ông trời ạ, ông mang sét đến đánh chết tôi đi!

- khu, chị à. Từ từ nào, lại đâu ngồi xuống. Đừng có trừng em như thế nữa. Hai cái má bánh bao của chị cũng tròn trịa lắm rồi.

Ấu Dương khép miệng cười lòi kéo bà chị đang tức giận, lấy chân gạt những mảnh vỡ dưới chân dọn đường cho cô.

Không đùa được đâu con thỏ nhỏ tức giận cũng có thể cắn người đấy. Cậu quay lại nháy mắt với Lãnh Phong. Nháy tới mắt như thể không biết hấn có hiểu ý không.

Ấu Dương nhớ lại những kí ức chớp chòn khi còn nhỏ, nhìn 2 người rút cuộc cũng ngồi xuống. Cậu bắt đầu kể lại...

Nhìn vào mảnh thủy tinh vỡ sắc nhọn, trong veo dưới nền nhà.

Nhiều năm về trước...

Tiếng chai lọ, bát đĩa vỡ, tiếng người đàn ông chửi, giọng lành nhẽ say rượu. Ở góc nhà đứa bé chừng 4 tuổi gầy nhom, đôi mắt tròn xoe linh động ngập nước mắt đang co rúm người.

Cánh tay gầy guộc của nó ôm đầu gối, người run run vì sợ. Nó chẳng biết ba nó tức giận về điều gì. Từ khi nó nhận thức được đến giờ chỉ là cảnh người đàn ông nhếch nhác này tối tối rượu say về nhà, tiện tay tiện chân đánh chị nó. Nó chỉ dám lép vào góc tường, tránh những trận đòn vô cớ.

Ngơ ngác nhìn xung quanh nhà, nó thở phào nhẹ nhõm thầm may mắn, hôm nay chị không có nhà. Như thế thật tốt, chị không bị ba đánh đau nữa.

Người đàn ông xiêu vẹo từng bước đến góc nhà, túm cổ đứa bé đang hốt hoảng cố gắng gỡ tay người đàn ông ra. Mặt nó đỏ bừng vì khó thở. Ba nó nắm cổ nó quá chặt. Nhưng nó không dám khóc.

- mày trông thật giống con đi ấy. Đúng, con mẹ mày đấy. Con khôn nạn. Ông giết,..giết hết. Men rượu say nồng, người đàn ông mất đi nhận thức đứng đắn, mơ hồ nhìn khuôn mặt tựa người đàn bà hấn ghét. Tay càng túm chặt.

Rồi hấn ném đứa nhỏ xuống nền nhà, mảnh bát vỡ cửa đập vào người nó. Thật đau nhưng cũng thấy thật vui vì chị không ở nhà nên sẽ không bị ba ném như thế, chị sẽ không đau.

Nó cố bò dậy, mặc kệ những vết cửa sâu đang chảy máu, theo bản năng lại trở về góc tường để dựa vào.

- Ấu Dương, chị về rồi nè, còn có ông nội... cô bé 8 tuổi người cũng còm nhom, xanh xao như thằng bé, híp mắt cười vui vẻ, tay nhỏ nắm tay ông cụ chừng 80 tuổi.

Chân cô bé bước nhanh vào nhà, không quên kéo ông nội đằng sau. Cô rất vui, hôm nay ông tới thăm. Thật muốn cho đứa em nhỏ của cô vui mừng.

Nhìn cảnh tượng trong nhà, cô đảo đảo tìm kiếm bóng dáng đứa em nhỏ của mình. Thấy nó bị thương cô chạy vội tới.

- Dương, ngoan, đừng sợ! Chị về rồi nè. Cô hoảng sợ ôm đứa em của mình đặt ngồi xuống cạnh giường.

Bấy giờ đứa bé mới òa khóc, như thể nước mắt kìm nén rất lâu rồi, chỉ trực nhìn thấy cô là òa lên. Nó khóc như bao đứa trẻ khác khi bị đau muốn mẹ dỗ, mẹ ôm. Vừa khóc vừa nấc lên.

Cô nhanh nhẹn tìm bông băng, rửa sạch nhưng vết cửa trên cánh tay đứa bé. Miệng không ngừng dỗ:

- ngoan, nín khóc, tí nữa chị mua thật nhiều bánh bao cho ăn nha, ngoan!

Dù sao cũng chỉ là đứa bé 4 tuổi không suy nghĩ gì nhiều, nghe chị cho bánh bao mình thích ăn nhất thì nín khóc. Thịnh thoảng vẫn nấc cục do khóc quá nhiều. Nó ngoan ngoãn để chị băng lại vết cắt.

Ông cụ tóc bạc trắng, mặt đầy nếp nhăn theo thời gian tràn đầy tức giận với đứa con bất hiếu này. Ông bước tới xốc người đàn ông đang nằm vật vã dưới đất lên.

- mày là đứa bất hiếu, nghịch tử, mày xem con mày nó như thế nào!

Dù đã 80 tuổi nhưng dường như thời gian chỉ lấy đi dung mạo chứ không lấy đi sức khỏe của ông.

Ông tràn đầy tức giận với đứa con trai nhưng cũng tự trách bản thân mình lâu nay không để ý tới 2 đứa cháu của mình. Ném người con trai xuống đất, không may may thương xót.

Ông bế đứa cháu trai gầy gò, yếu ớt lên, dắt tay Lam Ngọc đi ra khỏi cửa.

- 2 cháu về nhà ông 1 thời gian nhé. Bà nhớ các cháu lắm đấy.

Ông cố nặn ra nụ cười tươi nhất, khỏe mắt cũng lị lại nếp nhăn càng nhiều thêm. Ông không muốn 2 đứa bé không phải chịu thêm nữa, tuổi thơ của chúng đang lẽ ra không nên như vậy. Khẽ thở dài ông rào bước chậm dắt đứa cháu gái cũng cháu trai ra bến tàu.

Nhà ông ở khá xa thành phố này, ở vùng núi hẻo lánh phía tây tên Lục Sơn, nơi đầy nắng và gió. Mặc dù cuộc sống cũng đầy khó khăn nhưng ông vẫn có khả năng cho cháu mình những gì ấm áp nhất cũng đáng được hưởng.

Ngồi trên tàu, lao nhanh về phía tây, cô bé Lam Ngọc tròn xoe mắt thích thú nhìn cảnh vật bên ngoài lùi lại phía sau, cảnh vật 2 bên đường chỉ là những sắc xanh lờ lờ đan xen màu của nhà cửa.

Ấu Dương đang ngủ ngon lành trong lòng ông nội. Người cuộn tròn như con mèo nhỏ.

3 tiếng đồng hồ trên tàu cuối cùng cũng kết thúc. Trạm dừng cách khá xa nhà ông nên 3 ông cháu phải đi bộ 1 đoạn đường núi.

Lam Ngọc khá bướng bỉnh chỉ để ông bé Ấu Dương, còn mình nhất quyết đi bộ theo ông.

Bên đường có một số cửa hàng nhỏ nhỏ, bán 1 số ít ỏi đồ ăn cho khách qua đường. Mùi hương bánh bao gần đó bay lên, thơm thơm âm ẩm.

Ấu Dương ngóc cái đầu nhỏ nhìn chăm chú những chiếc bánh bao nóng hổi, trắng tinh tròn tròn bày bán bên đường.

- chị, chị, bánh bao! Cậu reo lên hướng về phía cô vui mừng như chú cún nhỏ.

- đợi chị chút nha, chị mua cho 2 chiếc, chắc đói rồi phải không.

Không đợi ông dắt đến, cô tung tăng chạy nhanh tới cửa hàng ven đường, lấy 2 đồng tiền lẻ nhàu nhĩ, dùng tay vuốt vuốt cho phẳng rồi mua hai chiếc bánh bao nóng tỏa mùi thơm.

Đây là tiền cô kiếm được bán mấy chai lọ vặt vãnh cô thu lượm, nhặt lại khi khách qua đường hay trong trường học người ta vô ý thức ném đi. Tích góp được nhiều cô bán cho người thu gom phế thải để người ta tái chế lại.

Cô tính kiếm thêm nhiều chút để đưa em cô được ăn no mỗi ngày. Tay cầm 2 chiếc bánh bao gói trong túi giấy, cô nâng niu đưa tới trước mặt e mình.

- bánh bao em thích ăn nhất này, ăn nhiều mới lớn lên thật cao mới bảo vệ chị được.

Ấu Dương thích thú cầm lấy, mở bánh bao ra tay cầm 1 chiếc ăn ngấu nghiến. Khuôn mặt sáng bừng hạnh phúc.

Nhìn chị, rồi đưa cái cái bánh bao trong túi giấy cho chị:

- chị cũng phải ăn nha, chị ăn nhiều mới trắng trắng trắng tròn tròn như cái bánh bao này được, thế mới đẹp, ăn cũng rất ngon. (~.~)

Ấu Dương ngây ngô cười cười đưa chị bánh bao....

Cho đến về sau khi nhớ tới câu nói ấy 2 chị em đều cười ha ha.

Cũng có lần cô hỏi vì sao nó thích ăn bánh bao, thì sẽ nhận được câu trả lời bất di bất dịch

- vì hai cái má của chị rất giống bánh bao!

Bánh bao, bánh bao...bánh bao...2 chữ này cứ dần dần gào thét trong đầu cô.

Trở về trong khu nhà của 2 chị em...

- chị còn nhớ cuốn sách này không? Ấu Dương đưa cuốn sách Tam giới cho cô.

Tay cô run run cầm lấy cuốn sách quen thuộc này, đây là cuốn sách của ông nội. Lúc nhỏ ông đã từng dạy hai đứa đọc chữ trong cuốn sách này. Nhìn cuốn sách cô bồi ngùi nhớ lại những tiếng cười xòa của ông khi Ấu Dương trêu cô người tròn như cái bánh bao làm cô tức giận.

- cuốn sách này chị tưởng đã mất rồi chứ, thì ra bao lâu nay em vẫn còn giữ sao.

Đây là cuốn sách cô chú ý nhất, nó như 1 cuốn truyện cổ tích kì bí kể cho cô nghe mọi thứ kì lạ dường như không tồn tại trong thế giới này.

- ngày ông mất, ông muốn em giữ cuốn sách này, phải thế là giữ gìn nó an toàn 1 cách tuyệt đối.

Ngừng 1 chút nhìn sắc mặt chị, cậu nói tiếp.

- tất cả những gì trong cuốn sách này viết về Tam giới: người, ma quỷ, thiên thần đều có thật. Và ông là 1 phù thủy, chị và em cũng vậy.

Oanh! Đầu cô như có 1 chiếc búa nện vào? Phù thủy? Mọi thứ cô đã đọc trong cuốn sách này đều là thật?

Hết sức hoang đường! Lúc nhỏ có lẽ cô đã từng mơ mộng về thế giới kì quái này, nhưng lớn lên cô biết đó chỉ là những câu truyện cổ tích trẻ con không thực tế. Vui mình vào bon chen, kiếm sống cho 2 chị em, cô đã quên những mơ mộng viễn vông này.

Giờ đây, em trai cô nói mọi thứ đều là thật! Cô khó có thể tiêu hóa nỗi sợ thực này. Nhìn sang người đối diện, vậy hân là gì? Và thẳng nhóc hồn ma kia nữa?

Nur hiểu ánh mắt tò mò của cô, hân khẽ nói thờ ơ, không nhiệt độ

- tôi là ác quỷ, truyền nhân của kẻ triệu hồi. Còn đây là tiểu quỷ theo tôi, Thương.

Sặc! What? Theo như cuốn sách của ông nội cô biết rõ 1 ác quỷ là như thế nào, mạnh mẽ ra sao và cũng nguy hiểm biết nhường nào. Còn truyền nhân của Kẻ Triệu Hồi gì đó, cô không biết. Đó chỉ là 1 kẻ mơ hồ trong tâm trí. Cô cũng không nhớ rằng mình đã đọc được tên hân trong cuốn sách chưa,

Lấy tay tự chỉ vào mình cô ngỡ ngàng hỏi 2 người:

- vậy chị là phù thủy? @@. Sao chị không có khả năng gì đặc biệt vậy.

Theo cô biết 1 con người làm phù thủy thì phải có nhiều việc tài năng, kì diệu lắm chứ. Sao cô chẳng khác nào người bình thường vậy. Nếu là phù thủy cô cũng chẳng tới nỗi có cái cuộc sống lai lung mà làm qua ngày như thế.

Ông nội cô chưa từng làm bất cứ hành động liên quan tới phép thuật gì trước mặt cô. Có lẽ ông chỉ nói cho em trai cô biết, không muốn cô thêm rắc rối. Sống bình thường như bao người khác.

- chị chỉ có khả năng phục hồi sự sống, nói cách khác là chữa trị nhưng chị không thể cứu 1 người đã chết sống lại được. Tuy nhiên dù có bị tàn phá như thế nào chỉ cần có 1 tia sống, 1 hơi thở mong manh chị cũng có thể đưa chúng phụ hồi lại.

- nhưng chị từ trước tới nay chưa thể chữa trị cái gì mà?

Không phải chứ? Ngay cả bị ốm hay bệnh cô vẫn phải đi bệnh viện, mua thuốc để uống đấy. Nói gì là chữa cho người khác.

Cô biết theo sách thì có 2 loại phù thủy đó chính là thuộc hai tính khác nhau một mang tính chiến đấu, 1 mang tính hồi phục. Dù trong thế giới loài người phù thủy mang tính phục hồi khá ít và phù thủy mang tính chiến đấu như em trai cô thì nhan nhản, nhưng dù cô trở thành quý hiếm thì sao? Cô vẫn chỉ là “bác sĩ” theo cách nói bình thường của con người mà thôi. >

Hơn nữa cô cũng chẳng biết vận dụng cái tài cán này, làm sao để đánh thức nó dậy. Họ! Vậy chẳng phải cô cũng chỉ là con người bình thường @@

Mọi việc đang rối tung cả lên, nếu ngày đó hân không có roi trúng nhà cô, không xảy ra những việc kì quái thì có lẽ tới giờ cô vẫn không biết sự thật về bản thân.

Gặp được hân là may hay rủi cô vẫn chưa biết. Hân cứ như viên sỏi ném vào ao bèo yên tĩnh của cô rồi làm gợn từng đợt sóng lên.

- ngày mai chúng ta sẽ đi đến khu rừng phía bắc. Ở đó có loại cỏ giúp chị đánh thức khả năng của chị. Anh Lãnh Phong cũng cần tìm 1 thứ ở đó.

- ừm, nhưng mất bao lâu? Chị còn có công việc.

Dù cô biết bước thế giới này, thì cô sẽ không có cuộc sống bình thường như công công việc, đồng nghiệp... nhưng có cũng cần thời gian sắp xếp nữa. Có lẽ ngày mai cô xin nghỉ việc, chào tạm biệt bạn đồng nghiệp Khả Đình. Cô cần có thời gian, và cả ba nữa. Họ cứ thế mà đi sao?

Nhìn thấy sự khó xử trong đôi mắt cô, hân lên tiếng:

- ngày kia hãy đi, tôi cho em 1 ngày để sắp xếp mọi thứ,

Quá bá đạo! Cô còn chưa có quyết định đâu. Hân mở miệng ra làm quái gì. (_ _)!

- à chị. Anh Phong có thể giúp chị cảm nhận dòng máu mang tính phục hồi của chị. Máu của chị có thể chữa thương cực tốt. Cực kì chân quý đấy.

Âu Dương vừa nói, cô ý khoa trương ánh mắt muốn cắt tiết cô rồi lấy máu đựng vào lọ làm thuốc trị thương.

Không phải chứ, cô cũng quý báu như thế à? Thế từ sau trở đi có phải cô làm miếng mồi ngon cho 1 ũ ma quái à. Nghĩ tương lai phía trước còn tối hơn cảnh sắc bên ngoài. Cô âm thầm ai oán.

- đừng có dọa sợ cô ấy nữa. Hân phun ra mấy chữ.

Đưa tay những ngón tay đẹp đẽ đủ lực chạm vào đầu ngón tay nhỏ xinh của cô. Nhìn kích thích các ngón tay so sánh, tay cô giống như tay của 1 đứa bé với tay hân là tay của người lớn hơn cô chục tuổi vậy.

Chạm vào đầu ngón tay của hân, máu trong người cô bắt gặp sôi sục, kêu gào như muốn tuôn ra ngoài để chiếm lấy những giọt máu đen trong cơ thể hân, bao lại để giảm bớt đi độc tính vốn có trong cơ thể hân.

Cô và hân mang hai dòng máu trái ngược. 1 giọt máu của hân có thể mang lại sự chết chóc khô héo, 1 giọt máu của cô mang lại sự sống mon mọn.

Nhưng...thình thịch, thình thịch. Ách! Cô nghe cả thấy tiếng tim mình đập mạnh, khi tay mình chạm vào tay hắn. Cảm giác lạnh không ấm áp nhưng cô thấy được sự bình thản, thờ ơ như chính con người hắn.

- bà chị bánh bao, chị định sờ người ta đến bao giờ?

Âu Dương cố tình chọc cô. Rồi cậu cùng Thương cười ha hả. đúng là hai kẻ quái tính điên như nhau!.

Giờ cô mới để ý, ngón tay cô bắt giắc từ lúc nào đan xen vào nhưng ngón tay hắn nắm chặt. Khiếp ! cô ăn trúng cái gì mà làm cái trò này vậy. Mà sờ cái gì chứ rõ ràng chỉ là nắm tay có chút. Thằng em chết bầm kia. Hừ.

Vội vã buông lỏng, cô luống cuống rời bàn tay hắn. Tối nay có có 2 lần mất mặt rồi. Cô không cần thêm lần thứ 3. Tại sao ở trước mặt hắn cô luôn ở cái tình trạng xấu hổ như thế chứ, ài ài.

- xong chuyện, giờ là đi ngủ. Mặt cơ hơi đỏ, hai cái má bánh bao hồng hồng, chạy biến vào phòng ngủ.

Ngày mai cô xin nghỉ việc và mời Khả Dĩ về nhà ăn 1 bữa cơm chia tay!

Hắn nhìn bàn tay mình trong giầy lát, vẫn cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay mềm của cô. Khẽ cười bất đắc dĩ, rút tay vào túi quần. Ung dung về phòng Âu Dương ngủ.

Âu Dương làm động tác vẫy tay, tắt cả những bóng đèn trong nhà tắt rụp. Chỉ còn lại bóng tối với ánh sáng mờ mờ của ngọn đèn đường đằng xa hắt lại 1 cách yếu ớt...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận, Tôi Luôn Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 7

- Tiểu Đình à, chị đây biết mình người gặp người thích, hoa gặp hoa nở thì em cũng không cần nhìn chị chìm đắm thế đâu. Chị đi, bảo bối khỏi cần thương nhớ.

Kẻ nào đó đang tự đa tình, cho mình làm trung tâm vũ trụ. Sáng nay cô đã gửi đơn xin nghỉ việc, nhìn bà cô trưởng phòng bộ mặt toát ra vẻ ưu thương, nhưng nhớ làm cô toát mồ hôi hột.

Cô đi thì không có ai để dọa nạt nữa đúng không? Dù sao trong mấy năm làm việc tuy trưởng phòng luôn cho cô sắc mặt khó coi, nhưng người ta cũng có chén miếng thịt nào của cô đâu.

Nhìn chai rượu vang có nhãn hiệu Charm của công ty, cô vẫn nghĩ là mình nhìn nhầm. Ách. Chai rượu này là do bà cô trưởng phòng cho cô. Nói rằng dù sao cũng làm việc lâu năm nên đây coi như quà tạm biệt.

- Lam Ngọc đại nhân, ngài có việc gì mà không cho tiểu nhân đây biết vậy.

Nghỉ làm đột ngột như thế, làm tâm hồn ta đây thật không chịu được. Khả Dĩ cố làm ra vẻ ôm ngực bi thương.

- ngừng ngay câu buồn nôn của cậu đi. Chỉ là việc của mình không tiện nói cho người khác biết!

Cô lườm Khả Dĩ, miệng hơi cười cười khi nhìn thấy vẻ mặt nhăn nhu như khi 1 mức khoa trương của cô.

- chắc chắc, không tiện nói? Hay là.... Khả Dĩ liếc mắt đầy thâm thúy nhìn bụng cô.

- hử? Sao?

- ôi Tiểu Ngọc thân ái! Cậu sắp lấy chồng đi, lại còn có quà tặng kèm nữa đúng không? Người lơ mơ như cậu mà cũng có người rước. Có phải nên cho bản tiểu thư ta đây nhìn mặt?

Khả Dĩ bần 1 tràng luôn miệng, không hề à đứng đầu hội bà tám. Sức tưởng tượng kinh người.

Lấy tay bịt cái loa phát thanh đang oang oang này, cô gằn giọng nói:

- cậu tính cho cả cái công ty này biết à? Bà đây đã nổi danh lắm rồi.

- thế, thế...ậu ó ạt á? (thế, thế cậu có thật á?) Vì bịt miệng Khả Dĩ nổi không rõ ràng, nói có đôi chút buồn cười. Nghi ngờ hỏi cô.

- nghĩ cái gì vậy! Ai lấy chồng, ai có con? @@. Bớt làm nhảm đi chiều nay về nhà mình ăn cơm. Coi như tiệc chia tay.

Cô vừa nói vừa lắc lắc chai rượu vang nhìn Khả Dĩnh. Chẹp, giá chai rượu này trên thị trường không phải thấp nha.

- thôi được rồi, ta đây tính tình rộng lượng tha cho người.

Giữa trưa chờ ra cô đi rút tiền lương tháng này về. Việc cô thích nhất là cuối tháng rút tiền nhìn những đồng tiền xanh xanh lờ lờ cảm dỗ. Ai bảo không yêu tiền, kẻ đó là kẻ mộng mơ. Cô thì lại đặc biệt yêu tiền tiền. Vì sao á? từ bé tới lớn tiền cô kiếm được thật không dễ dàng.

Nên đi mua chút gì đó cho bữa chiều chứ nhỉ? Dù sao đây cũng có thể là lần gặp cuối cùng cô bạn của cô. Ai biết ngày mai cuộc đời cô biến đổi ra sao. Dù sao cô và Khả Dĩnh đã có những năm tháng bạn bè đẹp nhất.

Tâm Lam Ngọc khá đơn thuần, cô không có hướng suy nghĩ tiêu cực, luôn lạc quan. Cô nhanh quên những gì khó khăn trước mắt, nhìn mọi việc 1 cách đơn giản. Mọi việc dù sao cũng đến, có tránh cũng không thay đổi được gì.

Cũng như hần rót trứng nhà cô đầy thôi. Ai biết trước mà tránh. Mọi việc do ai sắp đặt thì cứ để nó diễn ra đi.

Đó là vì sao mọi người luôn biết đến 1 Lam Ngọc ngốc nghếch luôn cười ngây ngô. Khuôn mặt bầu bầu, với 2 cái má phần nộn trẻ con.

Khả Dĩnh đã từng hỏi cô với tiền kiếm được chi chả cho mọi thứ như thế, đến ăn cô cũng kham khổ mà tại sao cô lại có cái dáng người nhỏ nhỏ gầy gầy 1m60, hơi mũm mĩm, hai cá má bánh bao.

Dù không quá nổi bật, ném cô vào 1 đám người cũng không phải là mang nhan sắc xuất sắc. Nhưng nhìn tổng thể lại thấy cô tròn tròn khá khá ái đáng yêu, sạch sẽ, tươi mới.

Cô chỉ có thể trả lời với câu hỏi tu từ : - có lẽ là ăn toàn bánh bao đi? >

Đến tan giờ làm, cô và Khả Dĩnh đã xách đầy túi lớn nhỏ trong tay, hai người đứng ở trạm xe buýt trật trật.

Tiếng còi xe ô tô vang lên, 2 cô nhìn thấy người trong xe đang nói nói với mình:

- Lam Ngọc, về nhà đứng không? Tien đường tôi chờ 2 em về nhà. Người đàn ông mang dáng vẻ lịch sự, nhã nhặn lên tiếng.

- chào anh Hạo Thiên. Em đang chờ xe buýt. Không nên làm phiền anh!

Cô cười cười với anh. Lần đầu gặp chen chúc trên 1 xe buýt cô tưởng anh cũng chỉ là nhân viên quen như cô, về sau cô biết hóa ra anh là giám đốc bên Marketing, người ta mới chuyển công tác đến mà được nhận chức giám đốc luôn đấy. Cô chỉ biết loáng thoáng qua khi nghe hội bà tám nói chuyện.

- ah, thật tốt quá! Bọn em mang nhiều đồ cũng không tiện đi xe buýt! Có đúng không Lam Ngọc?

Vừa nói Khả Dĩnh vừa huých nhẹ vào người cô. Đùa nhau à, bánh rơi xuống tận miệng phải há miệng mà ăn. Khả Dĩnh đẩy cô vào trong xe, không cho cô chút phản kháng.

Chiếc xe ô tô màu trắng từ từ chuyển bánh, nổi bật trong dòng xe cộ tấp lập khói bụi. Trên đường đi không ai nói với ai câu nào, chỉ duy có kẻ nhiều lời Khả Dĩnh vẫn luôn hoạt động hết công suất. Đứng là cô làm ngành “nói chuyện” này thật k sai.

Hạo Thiên lái xe cẩn thận trong giờ cao điểm 1 cách chăm chú.

Đến cổng nhà cô, 2 người lôi túi nhỏ túi lớn cầm lên để chuẩn bị bữa cơm tối. Bỗng nhớ tới mình sẽ không làm việc trong công ty nữa nên Lam Ngọc mời Hạo Thiên ăn tối.

2 người mặc dù quen biết chưa lâu nhưng dù sao anh cũng giúp đỡ cô 2 lần.

Biết cô chuyển đi, anh rất ngạc nhiên, sâu trong lòng có chút mất mát mà anh cũng không thể hiểu. Nói là yêu cũng không phải, anh không phải là như những cậu thanh niên còn trẻ tình yêu nhanh đến cũng nhanh đi, cũng không còn mơ mộng. Không phải là những rung động nhất thời mà cho là yêu. Anh chưa thể xác định tình cảm đối với cô, chỉ biết cô bé này mang lại cho anh cảm xúc nhẹ nhàng, dễ chịu trong tim mà anh chưa từng tìm thấy trong bất cứ người con gái nào anh quen trước kia.

Anh đã trưởng thành, có sự nghiệp, tất nhiên cũng không thiếu những mối tình, những cô gái, cũng trải qua tình yêu. Đàn ông mà, họ có thể lên giường với những cô gái mà họ không yêu, anh không hề phủ nhận điều ấy. Có lẽ với cô anh không như vậy. Dù sao mọi việc cứ để thời gian chứng minh. Nếu sau này anh biết mình yêu cô thì cũng chưa muộn, thứ anh muốn chưa từng anh để nó vượt mất.

Nhưng có lẽ cho mãi về sau, anh đã cảm nhận được thất bại và hối hận...

“người ta nói, phụ nữ có thể thích nhiều thứ ở 1 người đàn ông, còn đàn ông lại thích một thứ ở nhiều người đàn bà”

Giữa đàn ông và đàn bà, dù giống nhau chữ “đàn” nhưng họ vẫn khác xa nhau. Chính vì sự khác nhau về cả thể xác và tâm hồn họ mới có thứ để chú

ý, yêu thích đối phương. Hay phải chăng đây đơn giản là lí do người ta yêu nhau?

Lam Ngọc cùng Khả Đình nhanh tay mang đồ vào phòng bếp nấu ăn. Khi vào cửa nhà Khả Đình đã ghé vào tai cô:

- cậu không phải giấu tớ điều gì chứ, aiz. Hàng cực phẩm như thế mà dám giấu bạn bè. Có phải chồng tương lai không? Khai mau chị khoan hồng.

Khả Đình tò mò khi nhìn thấy Lãnh Phong trong nhà đang ngồi cùng em trai của cô.

- lại làm nhảm gì thế, tớ mới chỉ quen anh ta ít lâu thôi.

Lam Ngọc vừa nói khe liếc mắt về phía hắn, bất gặp ánh mắt của hắn đang nhìn mình cô đảo mắt nhìn qua chỗ khác, kéo Khả Đình vào bếp.

- tiểu thư của tôi ời, mới quen mà anh chàng đẹp trai đó ít lâu mà anh ta ở trong nhà cậu làm gì?

- ợ, Khả Đình này tớ nói thật nhé hắn ta rơi từ trên trời rơi xuống đấy.

- oa, hắn là ngưỡng mộ, ý cậu nói là hắn ta đến với cậu như duyên trời sắp đặt đúng không. Thật là lãng mạn.

- cậu...cậu.. bốt nhảm đi, không nấu com thì tối nay khỏi ăn...

Cô nó thật đấy, thế mà không ai tin.

Trong phòng bếp tiếng 2 cô gái bàn cãi...

Ngoài phòng khách...

Âu Dương rót nước mời Hạo Thiên, khách của chị, em trai đây phải tiếp đón rồi.

Hạo Thiên tự giới thiệu mình đưa tay bắt:

- xin chào, tôi Là Trình Hạo Thiên, làm việc cùng công ty Tiểu Ngọc.

Gì ? Tiểu Ngọc? Gọi thân mật như thế? Lãnh Phong Không khỏi bất mãn. Lại còn hương hổ phách trên người anh ta nữa, hắn chính là kẻ gần cô ngốc hôm đó.

Thấy người đàn ông đối diện có vẻ không tiếp đón mình cho lắm, Hạo Thiên cũng tự nhiên thu tay lại, bình thản ngồi xuống ghế.

Âu Dương nhìn Lãnh Phong mặt lạnh bên cạnh, lại nhìn người bạn của chị ở bên ghế đối diện, 2 người đó không muốn nói gì, thì cậu cũng tự động làm cái cây ở phòng khách.

Quả nhiên tình địch gặp nhau, không giương cung cũng bạt kiếm. Quá ư là chân lí!!

Bữa tối diễn ra vui vẻ, Lam Ngọc và Khả Đình tất nhiên là vui vẻ luyện thuyên kể lại những chuyện đã qua cười ầm lên.

Vì để không khí buổi chia tay vui vẻ, rượu Charm góp mặt. Cô bật 2 chai rượu được tặng ra rót ra cốc. Cũng phải thông cảm, nhà cô thì móc đầu ra chén, ra ly không phải ba cô đập hết sao. Mà có khi nào cô thấy ông ấy uống rượu bằng chén, toàn tu cả chai đấy thôi.

Trái ngược với sự vui vẻ của 2 cô gái là 3 người con trai đang “âm thầm, lặng lẽ” uống rượu. Không khí có vẻ rất “hài hòa”.

- Ngọc, em chuyển đi bất ngờ như thế, về sau có gì nhớ liên lạc cho tôi. Hạo Thiên đặt cốc rượu xuống khẽ cười nhìn cô, ánh mắt có nhiều thêm phần nhu hòa.

- nhất định , nhất định. Cảm ơn anh thời gian qua giúp đỡ. Lam Ngọc cười nói.

Trò chuyện thêm một lúc, Khả Đình nhìn đồng hồ nói phải về. Trước khi đi còn không quên dặn cô nhớ liên lạc với chị em tốt như cô.

Khả Đình bước chân lao đảo, cười cười. Hôm nay Lam Ngọc và Khả Đình uống khá nhiều rượu, đã bao lâu 2 người được thoải mái như thế chứ. Do ngà ngà say Hạo Thiên đảm nhiệm đưa Khả Đình về. Ra đến cổng Hạo Thiên vẫn liếc nhìn cô thêm vài lần, nhìn dáng vẻ của cô mơ hồ mông lung đang say rượu.

Âu Dương thay cô dọn dẹp bát đĩa, vì người ta đang say trong men rượu đang làm loạn.

Cô đứng dậy, lấy tay chống đỡ vào bàn cho khỏi đổ , mơ hồ nhìn hắn trước mắt.

Rồi bỗng nhiên cười khanh khách, tiến về phía hắn.

Sao cô thấy hắn thật đẹp nha, nếu khuôn mặt lạnh của hắn cười nên 1 cái có phải rất đẹp nữa không. Cô chưa thấy hắn thật sự cười cái nào.

Nhờ men rượu cô dùng cảm lên không ít, chạy tới trước mặt hắn, ngồi hẳn lên đùi Lãnh Phong vươn 2 tay nhéo cái má của hắn.

Thật không cười? cô cả gan kéo kéo thêm chút nữa. Ừm, da cũng thật mịn nha.

Càng lúc càng say, người cô cũng nóng lên, khuôn mặt hồng hồng, mắt mông lung, môi đỏ cười cười ngây ngô. Bàn tay chạm vào mặt hắn, cảm nhận được chút mát rượi, thật thoải mái.

Cô muốn thoải mái hơn nữa, tay lại không ngừng sờ qua sờ lại mặt hắn.

Khô thân người nào đang ngồi bất động bị cô hành hạ.

Vẫn thấy không đủ, cô ôm cổ gấn, mặt dụi dụi trong lòng hắn.

Ô, thật mát, say rượu mà có cảm giác dễ chịu như vậy? Đây là ý nghĩ cuối cùng khi cô ngủ mất trên người hắn.

Nhìn người con gái trong lòng, hắn không khỏi cười khỏ. Nếu người ngồi đây không phải hắn mà là tên Hạo Thiên kia thì cô cũng làm như vậy sao.

Đáng chết, ngàn vạn lần cô đừng có nghĩ là làm được như vậy! Vừa nghĩ tay hắn thêm lực ôm cô vào.

Có vẻ cảm thấy khó chịu vì bị ôm mạnh cô hơi cựa người, mảy hơi nhú. Lãnh Phong khẽ buông lỏng, khẽ tìm cho cô tư thế thoải mái nhất.

Cô lại chìm vào giấc ngủ ngon lành, ngoan ngoãn nằm trong ngực anh,

Hơn chục năm về trước anh bắt gặp được cô, 1 cô bé gầy nhom ốm yếu, duy chỉ có đôi mắt có thần, trong suốt, cái má lại hồng hồng tròn trịa.

Lúc đó anh đang dựa người dưới gốc cây, cảm nhận thời gian bình thần hiếm hoi của bản thân.

Nghe tiếng xột xoạt của túi bóng cọ trên cỏ, anh quay qua nhìn thấy cô như con mèo nhỏ đang lúc lợm tìm kiếm vài thứ, tay trái còn kéo theo 1 túi to khá lớn đựng những chiếc chai đã sử dụng bị người ta ném ven đường.

Vì mãi nhặt nhạnh vài thứ, người cô có vài vết bẩn bụi bặm, vết bẩn của đất.

Thấy có người nhìn mình cô bé cũng nhìn lại cười đáp lại. Nụ cười ấm áp, tỏa nắng.

Hai bên đường cỏ dại mọc lên xanh rì, nổi bật nên là màu trắng những bông hoa cúc dại, nhụy vàng rung rinh trong gió. Cô bé thích thú nhìn những bông hoa dưới nắng, vươn lên bầu trời xanh thẳm. Hái đây hoa rồi kết thành 1 vòng nguyệt quế, tự đội lên đầu cười mãn nguyện như công chúa nhỏ đội vương miện

Lại tiếp tục kéo bóng chai lọ theo sau, tiếng túi bóng xoàn xoạt trên đường. Như nghĩ điều gì đó, cô lại quay lại đứng trước mặt anh.

Cô lấy vòng hoa đội đầu xuống, đưa trước mặt anh cười cười.

- cho anh này!

Cô tự đội vòng nguyệt quế lên đầu hắn. Vì hắn đang ngồi nên cô dễ dàng đội cho hắn.

Đôi xong cô lại ngắm anh 1 lượt rồi lại cười ngây ngô, bước đi với với bóng chai lọ.

Cô bé đó thấy người này không nói 1 câu nào, mặt lại buồn buồn nhìn trời đất “người ấy có lẽ bị câm đi, thật đáng thương”. Đó là suy nghĩ ngây thơ trẻ con của cô thời 8 tuổi.

Lâu sau khi đang trong vòng tay của hắn, cô kể lại cho hắn nghe, hắn mới biết được nguồn gốc lí do vì sao cô lại cho anh vòng hoa đó. Cái suy nghĩ của cô thật là...

Âu Dương rửa bát, dọn dẹp xong nhìn bà chị đang dính lên người lãnh Phong không khỏi ho nhẹ.

Như không để ý tới cậu, hắn nói:

- vào phòng lấy cho cô ấy chiếc áo choàng

Nghĩ như thế nào hắn lại đổi ý.

- lấy chăn mỏng

Sau đó thì quán người cô vào trong chăn như cái kén còn thò mỗi cái đầu. Bé cô lên.

- không kịp thời gian nữa rồi, tối nay phải đến khu rừng đó ngay.

Hắn nhìn đồng hồ trên tường nói.

- em cũng chuẩn bị đồ dùng cần thiết rồi. Giờ có thể đi luôn.

Hắn cùng Âu Dương tan biến vào khoảng không trong phòng khách.

Cùng xuất hiện ở khoảng không trên bầu trời, nhìn xuống là cánh rừng già âm u, tăm tối, những cây cổ thụ chọc trời. Hắn xòe cánh vỗ nhẹ, vẫn ôm bay xuống mặt đất.

Bay càng xuống gần nhiệt độ càng lạnh, khi đáp hắn xuống mặt đất lại càng rét buốt hơn. Chỉ có cô ngốc vô tâm, vô phé được người ta quán chẩn như tấm cung vẫn ấm áp ngủ ngoan.

- có lẽ không nên ở mặt đất quá lâu, sương giá này càng về đêm càng độc.

Âu Dương lấy tay quẹt nhẹ lên những giọt sương đọng trên lá cây gần đó nói tiếp :

- anh với chị Lam Ngọc ở lại đây. Em đi xung quanh 1 chút rồi trở về.

- nhớ cẩn thận.

Lãnh Phong dặn dò vài câu rồi bay lên cành cao của cây cổ thụ, chọn cành khá lớn, ngồi xuống dựa vào thân cây. Mắt đen lạnh lẽo nhìn cảnh giác, như xuyên thấu trong màn sương mờ.

Cánh tay hắn vẫn ôm chặt cô. Đêm nay cứ thế bình yên trôi.

Mọi việc khởi đầu trong tĩnh lặng như báo trước 1 cơn sóng giữ sắp ập tới. Càng yên tĩnh, hài hòa càng làm cho người ta thêm sợ...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận, Tôi Luôn Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Hắn thức trắng 1 đêm, không mệt mỏi. Dường như ban đêm mới hợp với người như hắn, u tối, lạnh lẽo đầy nguy hiểm.

Mặt trời chiếu sáng rực rỡ, tia sáng thanh thuần, trong sạch xuyên qua các tán lá rậm rạp nhảy nhót dưới nền đất. Ánh nắng vàng xua tan sương sớm, vài giọt sương còn đọng lại trên phiến lá long lanh như những hạt ngọc nhỏ. Từng hạt trượt dài theo gân lá rơi xuống đất. Một vài con thỏ nhỏ đi qua vô tình liếm liếm vài chiếc lá non tươi mang theo 1 tầng sương đọng mỏng tang trên mặt lá.

Thỏ nhỏ gục xuống, tứ chi co rút vài cái. Không 1 tiếng động, không 1 tiếng rít trong đau đớn chỉ là cái chết đến nhanh mà thôi. Con thỏ nằm im trên nền đất, những con thỏ khác vẫn bình thản đi qua, ung dung. Mọi sinh vật trong rừng này đều hiểu sự khắc nghiệt trong khu rừng U Minh này.

Sự sống cái chết cứ tiếp nối, 1 sinh vật mất đi cũng chỉ là 1 cái chết nhỏ bé không đáng chú ý tới. Kẻ mạnh thì sống, kẻ yếu chỉ có lựa chọn cái chết. Không ai quan tâm vì vậy, mọi thứ trong khu rừng này đều nguy hiểm, càng hiểm, càng hiểm, tươi đẹp bấy nhiêu càng ẩn giấu nguy hiểm. Về đẹp tương trưng cho cái chết là nói về khu rừng bao quanh những lăng mộ của tộc quý.

Lam Ngọc khẽ cựa mình tỉnh giấc, người vẫn được bó trong cái chăn nên cô chỉ có thể hoạt động con mắt. Mơ màng mở mắt ra, đập vào mắt là khuôn mặt phóng đại của hắn. Cái cảm cương nghị, bạc môi mỏng, hắn cũng đang nhìn cô.

Người ta khi thức dậy buổi sáng là như thế nào? Đó chính là não còn rối tuếch, suy nghĩ thì chậm chạp. Cô cũng không nằm ngoài trường hợp này.

Tối qua uống say, cô nhớ mình có đến gần hắn rồi sau đó chẳng nhớ gì nữa. Đầu giờ vẫn còn hơi đau.

Uỳnh! Cô đang trong lòng hắn bật người dậy. Vì động tác quá nhanh quá bất ngờ cái trán của cô đập vào cằm hắn. Đau tê tái!

Hắn cũng đau hít vào 1 ngụm khí lạnh. Đầu kẻ ngốc thì đặc biệt cứng. Từ khi hắn nhận thức cô đến giờ luôn xui xẻo gặp phải những hành động quái dị không đầu không đuôi của cô mỗi khi bị kích thích.

- cô làm cái gì thế hả!

Hắn phun ra vài chữ, mặt đen lại. Từ trước tới giờ chưa ai động tới mặt hắn, lại còn ăn đau như thế. Cô ngốc dở hơi đang trong lòng hắn là người phá được cái ki lục kia.

Mẹ của tôi ơi, ông trời, chúa kinh mẩn! Đêm qua không phải là con với hắn abcdxyz gì chứ? Hay mình say rượu loạn tính ăn người ta. @@. Vì sao hắn lại

là người đầu tiên mình nhìn thấy, bản thân lại được hắn ôm. Khi nào thì 2 người thân mật tới mức này.

Cô suy nghĩ vòng vòng, nhìn nhanh xuống người mình. Phù, may quá, quần áo vẫn còn, người vẫn quần chân.

- anh ở phòng tôi làm gì? Cô hỏi vấn đề chính nhất.

Dùng hành động thay cho lời nói, hắn trực tiếp lấy tay túm lấy chân quần trên người cô. Xoẹt 1 cái, chiếc chân hoa hoa lệ lệ thành hai mảnh tung bay trong gió, rồi vương vào 1 cành cây nhỏ, đung đưa trong gió buổi sớm.

Lãnh Phong túm lấy gáy cô, dùng lực, nhẹ nhàng xách cô lên như xách con gà con.

Viu viu, gió thổi qua qua tai. Tóc dài ngang lưng của xõa ra, cô bị hắn túm treo lơ lửng trên không trung, chỉ cần hắn buông tay là cô tiếp đất với khoảng cách 200 tới 300 mét.

Giờ cô mới thực sự tỉnh táo, phòng nhỏ của cô bao giờ thì biến thành đầy cây cối cao chọc trời vậy, lớn tới không tin nổi. Nhìn xuống chân với độ cao như vậy. Cô hét lên oai oái, ra sức vùng vẫy. Cô như bộ quần áo đang được phơi trên xà vậy.

Nhưng người đang túm cô chả hề mấy may.

- ngậm miệng lại, em có tin là tôi ném em xuống ngay lập tức không.

Cô nín lặng liền sau đó, tay ra sức bám vào tay hắn. Không thể đùa với tính mạng được. Cô không muốn trở thành cái bánh thịt, rơi xuống khẳng định chả đẹp chút nào.

Khuôn mặt đáng thương hề hề nhìn hắn. Hắn kéo cô trở lại. Đứng vững trên nhánh cây rộng lớn cô nhất quyết bám chặt lấy cánh tay hắn. Giờ có đánh chết cô cũng không buông tay. Vì tính mạng, phải nhịn. Những vắn đầy bụng tức, tay đang bám vào tay hắn dùng sức càu, nhéo vào cơ tay rắn chắc của hắn.

Hắn cảm thấy cô như vậy thật trẻ con, như đang giã ngựa cho hắn vậy. Cô nhóc này ngày càng gan to.

- em có muốn tôi đưa xuống? Hay tự mình bò xuống? Hắn nhìn cô mang theo ý cười.

Nhìn hắn tự dưng cười như vậy nhất định là không tốt đẹp gì. Tay cô ngoan ngoãn yên phận, không nhéo hắn nữa.

- tất nhiên là muốn nhờ đại gia ngài đưa xuống.

Cô không phải siêu nhân mà kẻ siêu nhân đang đứng bên cạnh cô kia. Cô ầm ừc nói.

Không để cô kịp chuẩn bị, hắn vòng tay qua eo cô, kéo cô vào người mình, đôi cánh nháy mắt xuất hiện, đen tuyền dưới ánh mặt trời, vurun ra lao thẳng xuống dưới.

Chưa đầy mấy giây cô đã ở trên mặt đất, cô tưởng mình vẫn ở không trung chứ. Đây là lần đầu tiên cô hưởng cảm giác được bay trong truyền thuyết. Thế mà hắn bay nhanh như đi ăn cướp vậy. Cô vẫn chưa chơi đủ.

Nếu cánh hắn không phải là cánh của 1 ác quỷ mà là đôi cánh long vũ trắng muốt của 1 thiên thần thì sao nhỉ? Nhưng dù sao cô vẫn thích nhìn bộ dạng hiện giờ của hắn hơn. Có ai nhìn thấy 1 thiên thần nào mà mang bộ mặt như sát thủ chưa? Cô cũng không dám hình dung khi hắn có đôi cánh thiên thần.

Nhìn đôi cánh có lực của hắn, cô sờ chỗ này 1 tí, sờ chỗ kia 1 tí. Thật là thú vị nha. Cô ngốc nào đó hiển nhiên không ý thức được rằng hành động của cô như đang đi xem sở thú vậy. (_ _)

-khu, khu. Chị, đồ dùng quần áo của chị em mang theo rồi này.

Âu Dương biến từ không khí ra 1 chiếc ba lô nhỏ, bên trong đựng đồ của cô. Thực ra mấy thứ linh tinh cậu đều cất vào trong cuốn sách Tam Gioi. Khi cần thì đọc trứ rồi lấy ra.

Cậu nhanh tay kéo cô lại, dúi vào tay cô chiếc ba lô, mắt khẽ nhìn hắn mặt đen xì tức giận. Nếu cậu không kéo bà cô đang sờ mó người ta đến thích thú kia, thì cậu cũng không dám chắc chị còn yên ổn sống qua mấy giây sau.

Giờ cô mới thấy người mình toàn mùi rượu. Cô lục lọi đồ trong ba lô, ừm, có đủ quần áo cho cô. Mùi rượu bay quanh, tâm cô không ngừng gào thét muốn đi tắm

- đây là khu rừng nào vậy? Gần đây có nguồn nước nào không? Cô tò mò nhìn xung quanh. Những cây bụi lá to phát triển rậm rạp, dây leo quấn đầy cây cô thụ, vurun lên cao để tranh giành ánh nắng.

- rừng U Minh. Trong khu rừng này có loại cỏ giúp chị đánh thức khả năng phù thủy của chị. Chúng ta đang ở bìa rừng. Tí nữa sẽ tiến vào trung tâm, để vào khu lăng mộ của tộc quỷ năm phía Nam

Âu Dương tiếp:

- gần đây có 1 con suối nhỏ, em dẫn chị đi. Đêm qua lúc đi loanh quanh em bắt gặp.

Ba người lần theo hướng đi về phía con suối, dọc đường đi cũng không có gì bất ngờ xảy ra, thuận tiện tới nơi.

Tiếng suối chảy róc rách, nước trong veo nhìn thấy cả những viên đá cuội dưới đáy nước sâu nhất. Hai bên bờ suối là những rừng hoa lan chuông trải dài.

Cô chạy nhanh tới bên bờ suối, đưa tay khuấy nước, dòng nước mát vồn lấy tay cô. Cách đó không xa lẫn trong bóng cây rậm, chiếc mặt nạ có hoa văn hình hoa Bi Ngạn lóe lên rồi biến mất (t/g người này đã nhắc đến ở chương 1, các chương sau sẽ dần lộ thân phận !)

Lam Ngọc lấy quần áo mới để thay, chuẩn bị tắm. Thì cô quay đầu nhìn 2 kẻ không biết các quy tắc tối thiểu này vẫn đứng chân chân ở đó nhìn cô.

- muốn nhìn ? cắt hết đi cho tôi! Cô chống lạnh nhìn 2 người quát, mắt trừng to cảnh cáo.

Âu Dương và Lanh Phong giờ mới kịp nghĩ tới hoàn cảnh là cô ngọc này sẽ đi tắm. Khụ, trả ngàn lần đùng hiểu nhầm hán. Âu Dương sờ mũi cười hi hi rồi quay lưng lại, ngồi xuống tay nghịch ngợm vài viên đá cuội có hình thù kì lạ.

Còn hán thì gãi gãi đầu cũng quay lưng lại.

Cô thấy 2 người đã quay qua chỗ khác, nhanh tay tháo từng cúc áo ngoài, cởi ra để lộ bờ vai thon nhỏ nhắn, xương quai xanh gợi cảm, chiếc cổ trắng ngần. Mới kéo áo được tới vai thì cô suýt nữa ngã ngửa trên mặt đất...

Cái tên mặt lạnh kia tại sao lại thỉnh thoảng quay lưng lại? Tên biến thái, tôi băm cả nhà anh! Cô vừa tức vừa thẹn kéo nhanh áo lên che kín tới cổ. Cô chưa từng gặp người nào làm chuyện đáng ăn đòn như hán mà mặt vẫn như làm chuyện hết sức bình thường.

Trong khoảnh khắc quay đầu lại hán cũng bắt gặp được đôi chút “cảnh đẹp”, khuôn mặt vạm vỡ không đời có chút hồng rất nhạt leo lên. Nhìn cô khư khư bao người hán đành giải thích:

- ở khu rừng này rất không an toàn!

Gi? Thế thì sao ? ý hán là định nhìn cô tắm chắc. Dù hán có là Liễu Hạ Huệ, thì cô vẫn tình nguyện cả đời này không thèm tắm.

(Liễu Hạ Huệ : là người dù có đang trong lòng nữ nhân cũng không dao động. Các bạn cứ nôm na hiểu rằng ý chị Ngọc là dù anh Phong có không làm gì thì chị cũng k chấp nhận để bị nhìn khi tắm. Hề hề)

Bất giác hán nổi lên muốn trêu cô khi nhìn dáng vẻ có chết cũng không tắm kia. Hán ung dung đi về phía bờ suối, tìm chỗ gần cô nhất, rồi bất động đứng đó nhìn cô. Mặt không đổi sắc.

- anh...anh... cô “xúc động” nói không ra câu, tay chỉ vào hán run run.

Hán định làm thật à? Vấn đề này không phải là ngắm phong cảnh đâu. Cô đang rất nghiêm túc đấy. Cái tên đứt mắt dây thần kinh phân biệt nam nữ này.

Cô ngọc đang tức giận? Hán nhìn khuôn mặt của cô đỏ bừng nên, hai má hồng đào tròn mọng. Bỗng nhiên hán cảm thấy việc trêu đùa cô hết sức thú vị, cô như thể 1 thứ gì đó tuy nhỏ nhoei nhưng lại làm cho cuộc sống buồn tẻ của hán thêm vui tai vui mắt.

Đưa tay, tạo ra 1 không gian huyền ảo, hán túm cô ném vào. Rồi lại bình thân trở về chỗ cũ, cắt ba lô của cô đi.

Cô đang ngờ ngác, đứng trong 1 gian phòng tắm không lớn lắm, vừa phải có bồn tắm, sửa tắm đủ kiểu. Tóm lại, trong đời cô chưa từng tắm trong cái nhà tắm đẹp thế này. Bồn tắm sứ trắng đồ đầy thứ nước màu xanh ngọc, tỏa hương thơm nhẹ nhàng, không quá nồng, cô rất thích.

Thỏa thích tắm rửa 1 hồi, mặc quần áo chỉnh tề cô mở cửa bước ra. Thực chất cô thấy nhà tắm này cũng không kì lạ cho lắm, chỉ khác mở cửa ra không phải phòng khác mà chính là cảnh ở bên rừng bên suối.

Tay cô cầm khăn bông lau tóc ướt, bước tới chỗ em trai và hán. Định mở lời cảm ơn cái phòng tắm hán cho mượn. @@. Là cô hiểu nhầm hán. Ách. Có chút hiểu nhầm sâu sắc.

Chưa kịp nói, Lanh Phong và Âu Dương đồng thời đứng bật dậy, phản ứng nhanh lẹ, cầm viên đá nhỏ phóng qua hướng về bụi cây cách họ chừng chục mét.

Viên đá nhỏ được dùng lực khá lớn ném đi, xuyên vào bụi cây như mũi dao sắc bén xuyên qua người con sói tạo 1 lỗ thủng trên người nó, máu đỏ thẫm phun lênh láng trên mặt đất. Rễ cây quanh đó nhanh chóng hút lấy.

Con sói tru lên một tiếng dài vang vọng cả 1 bìa rừng, bất chấp máu vẫn phun ra nhảy vọt tới 3 người. Miệng vết thương trùng động mạch chủ nhưng dường như không làm giảm đi sức lực con sói, như có 1 thứ gì đó đang khiển điều khiển.

Con sói to lớn lao nhanh về phía họ, mắt đỏ ngầu thêm khát, cuộn dã hoang dại.

Âu Dương triệu tập kiếm khí, nắm trên tay chiếc kiếm Thanh Vân, trên thanh kiếm điêu khắc tỉ mỉ những dòng cổ ngữ. Ánh mặt trời chiếu tới thân kiếm

ánh nền ánh sáng xanh đang chờ chủ nhân phát động.

Từ trước đến nay, 1 quy luật bất thành văn trong giới phù thủy mang trên mình tính chiến đấu là chỉ có kiếm chọn người. Mỗi thanh kiếm dành cho từng chiến binh sẽ không giống nhau, sẽ tương trưng cho chủ nhân sở hữu thanh kiếm đó.

Mỗi thanh kiếm đều được tiên cây ở vùng đất Cổ Thành làm ra khi một phù thủy chiến binh ra đời. Vùng đất Cổ Thành ở đâu thì không ai biết rõ. Nó bí ẩn như chính những chiếc kiếm họ làm ra. Chủ nhân của thanh kiếm cũng khó mà hiểu hết thanh kiếm của mình.

Vùng đất này là nơi ai ai cũng khao khát được đặt chân tới. Nghìn năm qua kể lại, không biết là hư hay thực, chỉ biết rằng ở đó là có thượng cổ mãnh thú sinh sống. Ai được thượng cổ mãnh thú chọn làm chủ nhân thì hẳn có thể đi ngang trong Tam giới sao. Nhưng chưa từng có ai sở hữu được sức mạnh này.

Nhưng mọi việc đều có thể xảy ra trong thế giới hỗn loạn này, ít ai biết rất nhiều năm về trước đã có 1 kẻ làm được nhiều này...

Âu Dương vùng kiếm chém về phía con sói to lớn, thân hình nó bị xé ra làm đôi, rơi xuống mặt đất. Đôi mắt đỏ ké chuyển dần thành màu trắng. Máu chảy róc rách trên nền đất, nền đất bằng phẳng bỗng nhiên hờ ra khe nứt, những vùi hút của các rễ cây xung quanh đó uốn éo như những con rắn nhỏ không xương hút cạn máu, rồi lại chui xuống mặt đất.

Lam Ngọc nuốt 1 ngụm nước bọt, cô đã hiểu lời hắn nói. Khu rừng này không hải nguy hiểm mà là quá nguy hiểm. Con người nhỏ bé vô tài nghệ như cô sao có thể bảo vệ bản thân đây?

Cảm giác được không khí nồng nặc hơi thở hoang dại của sói, Lãnh Phong kéo cô vào gần mình, ba người đứng sát nhau quan sát xung quanh.

Hàng trăm con sói đang bao vây khu bìa rừng này, chúng tụ lại thành 1 vòng tròn, từng con sói đen tuyền đứng san sát, vô số ánh mắt đỏ sáng. Chúng từ từ bước lại xít chặt lại vòng vây, 1 con kiến cũng khó có thể lọt.

Sói đêm xuất hiện đã là sự việc kì lạ. Hắn chưa từng thấy lúc sói đêm này hoạt động vào ban ngày, còn cả gan phơi người dưới ánh nắng. Kì quái hơn nữa là sao chúng lại xuất hiện ở bìa rừng. Dù sói là loài hoang dại, cuồng dã nhưng chúng có quy tắc hoạt động, chỉ ở trong địa bàn cố định của mình. Hẳn là đã có thứ gì sai khiến khiến chúng rời từ sâu trung tâm rừng ra tới đây.

Kẻ đó hành động khá nhanh. Hắn thầm suy đoán. Giờ đang là ban ngày, ánh nắng này có sức phá hoại tới những con sói đêm, chúng rất kị điều này. Nhưng giờ tất cả những con sói này đều tụ tập lại, mặc cho ánh mặt trời thiêu đốt, thì chúng vừa ra từng mảng, cháy xèo xèo, lộ ra xương trộn màu máu thì vẫn cứ tiến về phía trước, không chút ngừng lại.

Cô sợ hãi nhìn đàn sói mất kiểm soát. Từng con từng con nhe răng nanh sắc nhọn. Như một thói quen cô dựa dẫm vào hắn. Tay bất giác bám vào người hắn. Tìm chỗ dựa để trấn định nỗi sợ hãi.

3 người đều đang tập trung vào đàn sói, thần kinh hết sức căng thẳng. Nếu như vài trăm con Lãnh Phong và Âu Dương có thể chế ngự được. Nhìn tình hình hiện tại đã lên tới vài nghìn còn kéo lại, càng lúc càng đông. Phóng tầm mắt ra xa chỉ nhìn thấy bóng lưng sói đen đặc xen màu mắt đỏ tơ máu.

Nếu bọn họ được hất giữ bay lên cũng khó thoát. Bọn sói này cũng có thể leo lên cây 1 cách linh hoạt. Khó khăn hơn khu rừng này giới hạn tầng bay trên không trung, toàn khu rừng được bao bọc bởi 1 lớp bảo vệ vô hình, được tạo nên bởi nhiều pháp sư trong tộc quý để bảo vệ lăng mộ. Không kẻ nào có thể dùng phép thuật hay chính đôi cánh của mình bay xuyên qua lớp bảo vệ này được. Chỉ có 1 cách duy nhất đó chính là dùng chiếc đồng hồ cổ trong nhà cô.

Chiếc đồng hồ là vật duy nhất có khả năng đưa họ xuyên qua lớp bảo vệ này. Hắn, cô và Âu Dương từ nhà đến khu rừng này cũng nhờ chiếc đồng hồ đó. Nhưng không thể mang theo vật mang mình tới đây được.

Lãnh phong và Âu Dương đang suy nghĩ làm sao giúp họ an toàn. Đàn sói lấy hết đi sự tập trung của họ, cả ba người không biết gần đó, 1 bàn tay đen gầy guộc chỉ còn xương bọc da chui lên từ khe hở mặt đất vươn dài ra về phía Lam Ngọc, lặng lẽ túm lấy chân cô kéo mạnh.

Cô cảm thấy có gì đó giữ chặt lấy chân mình lôi người cô xuống, ý thức cuối cùng là cô nhìn thấy khuôn mặt hốt hoảng của Âu Dương, sự tức giận mang theo phản sợ hãi, lo lắng trong ánh mắt của Lãnh Phong. Mọi thứ tối đen trước mắt cô...

Hắn khụy chân xuống mặt đất, tay nhanh chóng kiểm tra vết nứt vừa xuất hiện rồi biến mất nhanh chóng. Hắn người được mùi hoa hồng thoang thoảng.

Chết tiệt, đám tay thật mạnh xuống nền đất, tạo nên 1 chỗ nún sâu. Tay chân của ma vương đã bắt cô đi ngay trước mắt hắn.

Lãnh Phong đứng dậy, sự tức giận trào lên, con người hắn biến thành màu đỏ, triệu hồi Lưỡi Hái Từ Thần. Toàn thân tỏa quý khí vờn quanh, dao động quanh cả thân lưỡi hái sắc bén. Cánh ác quỷ vươn rộng, xò era đưa hắn lên cao. Hắn phải giải quyết nhanh việc ở đây mới nhanh tìm được cô.

Âu dương cũng không nhàn dối, tập trung chiến khí, tay nắm chặt kiếm, tập trung.

Vòng vây đã thắt chặt trong bán kính 3m. ...

Chương 9: Quá Khứ

Cô mở mắt, bóng tối ập thẳng vào, xòe năm ngón tay trước mặt cũng không nhìn thấy. Vặn vặn cái hông đau nhức do bị kéo mạnh rồi cô rơi hẳn xuống đây. Cô đứng dậy tay quơ quơ xung quanh, cô gắng dùng xúc giác để cảm nhận xem mình đang ở chỗ quái gở nào.

Lần mò trên nhưng bức tường, thứ cô cảm nhận được chỉ là trơn nhẵn, nhẵn nhụi, không có 1 điểm gồ ghề nào để Lam Ngọc biết đâu là cửa ra.

Lại 1 hồi mò mẫm 4 bức tường kết quả vẫn là như thế! Mẹ nó! Cô chửi thề. Cô lọt vào cái phòng giam quái dị gì rồi. Không có cửa ra vào xung quanh.

Chợt nhớ ra là mình rơi từ trên xuống, cô ngước mắt lên nhìn trần phòng giam.

Tối om! Giờ thì hay rồi ngay cả mình đang ở chỗ nào cô cũng không biết. Một hồi 1 hồi cũng không kiếm ra chỗ thoát. Cô dựa lưng vào tường, không biết suy nghĩ những gì.

Cô hiện tại chỉ là 1 người bình thường làm sao cô có thể như Lãnh Phong hay Âu Dương được. Haiz. Chả lẽ ở đây chịu chết. Đây là bất cóc trong truyền thuyết sao? Nhưng cô thì có gì mà đề cho họ chứ? Kẻ nào ăn no đổi việc như vậy?

Mẹ kiếp! Cô đây ghét nhất bất lực phải ngồi chờ đợi vào người khác. Ngồi cứng người bao lâu cô cũng không biết, mọi thứ vẫn mờ mịt, cô cũng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu.

1 bàn tay xương xẩu thò ra, lại tóm lấy chân cô rất chuẩn xác, kéo cô vụt đi.

Đầu năm nay, bắt người đầu thịnh hành kiểu này à? Cô tự hỏi khi bị kéo đi vun vút đến nỗi hoa mắt chóng mặt, bụng cồn cào. Hương hoa hồng lan tỏa nồng đậm, cô hít vào 1 lượng lớn, lịm đi.

Ở bìa rừng Lãnh Phong và Âu Dương đã giết đỏ cả mắt, mồ hôi từng giọt lăn dài trên má, trượt xuống đất. Khắp nơi đều là xác sói chất chồng, bay lên mùi máu cùng mùi hôi ghê tởm.

Máu của hàng trăm con sói nhuộm đỏ đất rồi bị rễ cây xung quanh hút sạch, suối cũng nhuộm màu máu, nhưng bông hoa lan chuông hút nước lên đến cả hoa trắng tinh khôi cũng nhiễm 1 tầng phớt hồng.

1 trận gió lớn thổi qua, như có bàn tay giúp đỡ, cả rừng hoa lan chuông quanh bờ suối rung lên, tiếng leng keng phát ra nhưng bông hoa chuông bé nhỏ.

Lúc đầu chỉ là tiếng leng keng trong như nhạc càng về sau càng phát ra những tiếng chói tai, kích thích thần kinh con người cực độ. Âm độ càng lên cao, chỉ còn như những tiếng rít xuyên thủng màng nhĩ.

2 người cô gấn gtrasnh xa nguồn âm thanh, lấy tay bịt tai lại.

Những con sói điên cuồng gào thét, rồi dần dần lịm xuống, mắt đỏ tơi máu trở về bình thường.

Những con sói còn sống sót sau khi tỉnh lại, nhìn mặt trời chiếu xuống thiêu đốt dọa người, sợ hãi chạy sâu vào trong rừng. Cả đàn rút lui, chỉ còn lại những xác sói đang chảy xèo xèo dưới mặt đất.

Rừng lan chuông cũng ngừng rít gào, chỉ nhẹ rung tạo ra thứ âm nhạc du dương như làm xoa dịu nỗi đau.

Lãnh Phong tiến lại gần bụi hoa, lấy tay đào lên 1 gốc cây lộ ra 1 chiếc rễ nhỏ bằng bạc. Rút lấy tủy của rễ mảnh như sợi chỉ hẩn cất vào 1 lọ thủy tinh nhỏ, cất vào không gian.

- thật không ngờ chúng ta đã tìm được thứ giúp chị Lam Ngọc. Âu Dương lộ vẻ vui mừng.

Trời về trưa, mặt trời lên cao nhất, cái nóng tới đỉnh điểm. Nhìn mặt trời chiếu thẳng bóng hẩn thu lại lười hái từ thần.

- trước khi trời tối phải tới được trung tâm khu rừng, cô ấy bị tay sai của Ma Vương bắt đi. Rất có thể bọn hẩn vẫn lưu lại đó.

Hẩn vùng cánh bay lên, Âu Dương nhờ Tiểu Mặc cũng bay theo. 2 người nhanh chóng tiến vào khu rừng.

Càng vào sâu trong rừng, ánh sáng mặt trời càng thưa thớt. Trên tầng cao là ngàn là xanh bao phủ kín mít, tranh nhau hứng nắng mặt trời. Mặt đất chỉ được chiếu vài tia ánh sáng yếu ớt.

Xế chiều nhiệt độ giảm xuống nhanh chóng, sương đã bắt đầu giăng. Chỉ không lâu nữa sẽ giăng đầy cả khu rừng. Bao phủ lên mọi vật. Mọi thứ sẽ càng mờ hồ.

Trong hồ nước lớn, trên mặt có những cụm bèo nổi thành từng đám, mặt nước sương vòn mờ ảo. Cạnh hồ có 1 con trăn lớn cuộn mình, thè cái lưỡi chẻ 2 đầu. Cảm nhận mùi của kẻ lạ tiến vào, nó nhanh nhẹ trườn thân thể không lồ xuống sâu hồ. Mặt hồ chỉ gợn nhẹ sóng rồi yên tĩnh lại.

Trời đã tối hẳn, 2 người hạ xuống đi dưới mặt đất. Sương khói mờ ảo vòn quanh chân. Đã tiến vào trung tâm rừng U Minh.

Đội 2 người đi qua cái hồ, con trăn lại ngoi lên khỏi mặt nước, lần này nó uốn mình trườn lên thân cây gần đó, quấn thật chặt, thân thể từ từ hòa nhập vào thân cây mất dạng.

Đột nhiên mọi thứ xung quanh biến đổi nhanh chóng. Cảnh vật trước mắt biến đổi liên tục. Lãnh Phong cùng Âu Dương lạc vào ma trận.

- chúng ta gặp quỷ đánh đường, phải tìm ra cơ quan phá giải nếu không không thể ra được. Lãnh Phong âm trầm nhìn xung quanh.

Âu Dương tạo ra 1 ngọn lửa ma trơi, lơ lửng trên tay, chiếu sáng nhìn mọi thứ xung quanh. Không biết từ khi nào họ lại đang đứng trong 1 hang động lớn rất nhiều góc ngách nhỏ.

Cơ quan khởi động, 1 con linh hồ trắng như tuyết vọt ra, móng sắc nhọn cào qua người Lãnh Phong hẳn nhanh chóng né được. Con linh hồ như thể chỉ là con khởi đầu, ngay sau đó rất nhiều con khác như mũi tên bắn ra, lao nhanh.

Chúng như cố tình dồn ép 2 người đi sâu vào những ngõ ngách trong ma trận.

2 người bị tách ra lạc vào 2 căn lối khác nhau, trước mặt lại hiện ra hai khung cảnh khác.

Căn phòng hai người cùng biến đổi.

Hắn như 1 cô hồn đứng nhìn cảnh trước mắt đang diễn ra 1 cách sinh động.

Người đàn bà xinh đẹp kiều mị, đôi mắt câu hồn nhìn người đàn ông trước mặt.

Người bà đầy máu, trộn lẫn cùng màu đỏ của áo, càng tăng lên vẻ đẹp quý dị. Người đàn ông kia mặt không 1 chút thương xót, vô cảm, tay cầm thanh kiếm đã xuyên qua ngực trái của bà, máu tươi chảy nhỏ xuống thành dòng.

Bà bắt lực dùng chút hơi thở còn sót lại, không để ý vết đâm đang ào ào máu, tay ôm chặt che trở đứa bé trai nhỏ khoảng 3 tuổi mập mạp, phúng phính, đôi mắt lung liếng.

Nam hài 3 tuổi đưa mắt nhìn mẹ, đưa tay mập mạp xoa xoa gò má tái nhợt của bà. Sau lưng cặp cánh ác quỷ nho nhỏ khẽ run. Nhìn máu chảy thành dòng, lòng nó hoảng sợ nhưng không dám khóc.

- Lãnh Phong, ngoan, mẹ không sao. Chỉ là chốc nữa mẹ sẽ cho con thấy mẹ con đẹp như thế nào!

Bà vỗ về đứa nhỏ, liếc nhìn người đàn ông bà yêu suốt bao nhiêu năm qua, đã hi sinh thật nhiều. Đến chết bà vẫn muốn hỏi hẳn thật sự có yêu mình không. Dù 1 chút may mắn động lòng. Hẳn sẽ chút thương cảm khi bà chết đi sao?

Mù quáng chạy theo, rốt cuộc bà được gì. Khẽ cười lên 1 tiếng châm chọc. Bà chỉ luyến tiếc 1 điều duy nhất đứa con của mình và hẳn. Được chết dưới tay người mình yêu bà cũng cam lòng.

Trên đời này có 2 loại hạnh phúc đó là yêu và được yêu. Bà tự hỏi hẳn được yêu có hạnh phúc không?

Tiếng cười dứt, người đàn bà xinh đẹp lưu luyến nhìn người đàn ông trước mắt, nhắm mắt.

Thân thể bà biến thành tro bụi, bụi tường vì lấp lánh dưới trăng bay đầy trời đêm. Chết đi cũng xinh đẹp như còn sống.

Đứa bé ngờ ngác nhìn mẹ tan biến, chỉ còn 1 mình ngồi dưới nền đất trong tòa lâu đài cỏ hoa lệ, bụi tường vì vẫn lấp lánh xinh đẹp như vì tinh tú bao quanh nó.

Người đàn ông lạnh lùng quay người ra khỏi lâu đài, không ai nhìn thấy 1 giọt nước mắt của hắn chảy xuống rơi vào hoa cỏ trắng trên bậc thềm.

Tiểu Vi ta thật xin lỗi nàng!

Hắn không quay đầu lại nhìn.

Quay đầu lại giờ chỉ còn là hư vô. Người đàn ông đưa tay chạm nhẹ vào bụi tường vì sáng, nắm tay lại, dứt khoát rời đi.

“nhân thế huyền ảo chỉ bằng ngừng lại

Mấy phần trần duyên, mấy phần sầu

Hoa rơi chỉ còn trống không thê lương

Nước chảy vụn dòng đến cuối thu

Nơi trường đình nhớ người lại bề nhành liễu

Đêm khuya không ngủ, thân người hao gầy...”

(trích bài: Mộng Vọng Đoạn)

Cảnh vật trước mắt tan biến, Lân Phong gục xuống mê man, cơ thể ngày càng suy yếu như bị rút cạn. Hân lại nhớ tới hương hoa cỏ bên người cô, nhớ tới nụ cười trong sáng khi cô cho hân chiếc vòng hoa đại nguyệt quế, nhớ ánh mắt tức tối tròn phồng má như cái bánh bao nhỏ của cô

Hân gượng dậy, tập trung nguồn lực, bàn tay vươn móng sắc quét 1 lực mạnh mang theo câu trứ, xé tan không gian ma ma trận. Mọi thứ lại trở về cảnh như cũ. Hân mệt mỏi đi về phía Âu Dương đang thờ hồn hên trên mặt đất, trán đầy mồ hôi lạnh.

Vực dậy Âu dương để cậu tự điều trị, màu mắt hân chuyển đỏ, lóe lên nhìn vào trong mà đêm, dừng lại ở gốc cây gần hồ nước. Nhanh nhẹn đi tới vườn móng cắm sâu vào thân cây máu lạnh của con chấn trảo ra. Hiện thân thành con trăn, rơi xuống nền đất.

Đêm khuya thanh vắng, hai người tiếp tục đi sâu vào trung tâm, lòng đầy lo lắng cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận, Tôi Luôn Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Tỉnh lại, Lam Ngọc nhìn mảnh thừa trên giường. Mảnh che làm bằng tơ lụa buông xuống, thuê hoa văn tinh xảo. Trên giường còn thoảng thấy mùi đàn hương. Giường gỗ khắc chạm tinh xảo, gần đây ngọc bích.

Quá mức xa xỉ! Lam Ngọc ngồi bật dậy vén màn, nhìn mọi thứ xung quanh.

Gặp vào tình cảnh tiểu thuyết nào rồi? Sao mọi thứ trong phòng toàn trang bị đồ cổ thế này? Chà lẽ mình được xuyên không 1 cách lãng xẹt như thế?

Vội vội vàng vàng bước xuống giường.

Bịch! Ai ui! Đau! Cô ngã chổng vó trên nền đất. Mẹ nó! Cô đang mặc cái bộ quần áo cổ trang quái gì thế này? Tầng tầng lớp lớp không phải muốn gói người ta thành cái bánh chưng à! Vì vậy dài nên lúc xuống giường cô không cẩn thận giẫm vào gấu váy. Giờ thì có tư thế hôn đất thế này.

Lốp ngốp bò dậy, phui phui quần áo, xốc gấu váy lụa dài lướt thướt lên cước bộ nhanh hăn. Chạy tới trước gương. Tay sờ sờ mặt. Ô! Đây vẫn chả phải là khuôn mặt bánh bao của mình sao. (~~)

Khoan! Gương sao lại giống hiện đại như vậy, trong suốt nhìn rõ. Chả phải nguyên tác nữ chính xuyên không khi soi gương thì toàn à loại gương đồng mờ mờ thời cổ đại sao?

Cô lại nhấc váy chạy tới bên cửa sổ mở ra, ngó đầu ra bên ngoài. Dù trời tối nhờ ánh đèn lồng vãn vọt treo khắp đánh hành lang cô nhìn ra xa xa. Vẫn là tầng tầng lớp lớp cây cổ thụ chọc trời.

Phi! Xuyên không chó má gì! Cô vẫn đang ở khu rừng kì quái này, chỉ là từ bìa rừng bị tóm tới nơi kì quái này. Hân chủ nhân nơi này cũng là kẻ quái dị mê đồ cổ. Nếu không cũng không thay cả quần áo tù nhân của mình thành cái bộ đáng tiếu thư thời cổ đại như thế.

Ảo não nhìn toàn thân sắc mùi cổ đại. Chả biết cô gặp vận đáng kinh gì mà bị bắt tới nơi này. Cô chỉ muốn làm kẻ quần chúng xem kịch mà thôi. Việc đầu tiên gì đó cô nhất quyết không muốn tham gia.

Ái! Cô bị dọa sợ ngồi bịch 1 cái xuống đất. Mộng truyền đón con đau. Cô vẫn là mầm non cần phát triển đấy, một ngày ngã nhiều lắm kinh sợ như thế muốn bình thường phát triển cũng khó. (T.T)

Ngoài cửa sổ bóng dáng 1 nam nhân 1 thân áo đỏ thẫm, mặt đeo mặt nạ hoa bỉ ngạn đứng nhìn cô. Hân là ma sao? Hay quỷ thích dọa người khác như vậy. Cô chống tay đứng dậy xoa xoa cái mông nở hoa của mình, mặt mày nhăn nhó. Không thèm để ý tên ngoài cửa.

Dù sao thần kinh cũng đủ kích thích rồi, chuyện lạ xảy ra cô cũng quen. Nhất quyết không thèm để ý thêm nữa. Vươn tay đóng lại cánh cửa sổ tới rầm 1 cái, quay lưng trở lại giường. Làm tù nhân thì tù nhân đi, chẳng phải cô được nhốt trong phòng giam hoa lệ chói mắt này sao. Cứ việc hưởng thụ.

Mụ nội nhà tên kia! Anh việc gì phải xuất hiện trước mặt tôi 1 lần nữa. Của không thèm đi qua, cứ ths ch chơi trò cảm giác mạnh.

Nam nhân mang mặt nạ hiện ra từ hư không, đang đứng trước mặt cô.

Nào muốn gì? Đến đây bốn cô nương ta chiều! Cô đã sẵn sàng cho mọi tình huống rồi.

Mắt to trừng mắt nhỏ. 1 lúc sau hắn mới lên tiếng

- Tuyệt !

Hừm? Tuyệt? Cái gì? Người nào? Cô quay qua quay lại nhìn trong phòng. Xác định chỉ có mình cô là người duy nhất giao tiếp với hắn.

- anh hâm cái gì vậy? Cô nhìn hắn hỏi.

- tuyệt! Là ta, nàng tha lỗi cho ta được không. Giọng hắn run run, mang theo nhưng nhớ. Đưa tay tháo bỏ mặt nạ xuống.

Chắc, lại có duyên gặp trai đẹp, phải nói tên này đẹp yêu nghiệt đi ý chứ. Không ang về lạnh lùng, hương vị mạnh mẽ như của Lãnh Phong. Tên này nhìn chính xác rất chi là hồ ly! @@. Quá yêu mị! Nhưng cô vận chảnh tốt. Toàn gặp trai đẹp mà mắc bệnh thần kinh. Không phải thế sao tên trai đẹp Lãnh Phong kia thần kinh cũng khác người đấy. (t/g: khu, chị cung thần kinh không kém)

Cô ngo ngậy người, muốn thoát ra khỏi vòng tay ôm đang xiết chặt của hắn. Được soái ca ôm thì cũng k tính là thiệt thòi gì, nhưng nghĩ tới thần kinh của hắn thì cô thật náo nê, hơn nữa rất có thể hắn là người muốn bắt cô đấy.

- có phải nàng đã trở lại bên ta đúng không, thật tốt, thật tốt. Giọng hắn ni non. Ôm cô chặt hơn như muốn cả người hòa nhập với cô.

- khu, khu. Tên kia, anh buông tôi ra. Sắp không thở nổi nữa rồi.

Mặt cô đỏ bừng lên vì khó thở. Tay hắn là sắt sao, kìm chặt cô gần chết.

Nam nhân hốt hoảng buông cô ra.

- có phải nàng vẫn giận ta đúng không, Tuyệt! Đã đã chờ nàng thật lâu!

Cô lùi lại vài bước tránh bàn tay của hắn.

- tôi không phải Tuyệt gì gì đó của anh, anh nhận nhầm người rồi.

- không đúng, Tuyệt chưa chết, nàng vẫn sống.

Tên nam nhân đột nhiên điên cuồng, khuôn mặt trở lên dữ tợn. Dùng nội lực kéo cô lại gần, vờn tay bóp chặt chiếc cổ mảnh khảnh của cô.

Cổ bị xiết thật chặt, hắn lên vết đỏ. Không khí hít vào ngày càng khó khăn. Cô dùng sức gỡ tay tên nam nhân điên cuồng này ra. Càng ngày càng thiếu không khí vào phổi, trước mắt cô đã mờ nhòe.

Đột nhiên cổ nhẹ hẫng, không bị xiết mạnh nữa, cô hít lấy hít để vài ngụm không khí trong lành. Ho khù khụ. Mẹ kiếp! Hắn định bóp chết cô sao.

- xin lỗi, ta không cố ý. Hắn chợt bừng tỉnh. Định tiến lại phía cô.

Thấy cô lùi lại cách xa mình, tâm hắn thấy thật đau. Biến mất vào hư vô.

Thấy hắn đi rồi, cô thở phào nhẹ nhõm. Thật là một mối. Cô kéo lê bộ váy leo lên giường, vì mệt cô ngủ rất nhanh.

Trong cơn ngủ say sưa cô cảm nhận được có 1 bàn tay lạnh đang khẽ vuốt gương mặt mình. Khẽ nhú mi mở mắt chỉ là 1 khoảng chớp, chỉ có bức màn thêu hoa bị ngan nở rộ.

Lãnh Phong đã tìm thấy cô, thấy cô ngốc vẫn ngủ ngon lành. Cô Thật vô tâm vô phách, không chút lo lắng vẫn có thể ngủ được. Đưa tay khẽ vuốt mặt cô. Mềm mềm, âm âm. Hắn thích!

Nhìn người đang ngủ định tỉnh lại, hắn thu tay lạnh lẽo không nhiệt độ của mình, biến mất.

Nhìn thấy cô vẫn bình an, hắn thầm nhẹ lòng. Không giải thích được lòng mình. Cô như cọng lông vũ trắng nhẹ nhàng gài vào sâu trong tâm hắn. Mềm mại, nhẹ nhàng.

Có thể chính hắn cũng không hiểu được rằng, từ khi nào và bao giờ cô đã bước vào tâm hắn.

Thời gian quen biết ngắn hay dài cũng không quan trọng. Chả phải trong tình yêu có kiểu tình yêu sét đánh hay sao. Cũng như mì ăn liền gặp đã yêu, không cần giải thích.

Nhưng người ngoài cuộc luôn rõ ràng, kẻ trong cuộc lại ngu ngơ.

Hắn và cô là 2 kẻ như vậy.

Nhìn bàn tay lạnh lẽo của mình, cảm nhận dòng máu đen đang chảy mãnh liệt. Bất giác hắn cười khổ. Mở chiếc hộp gỗ lấy từ lâu đài của mẹ và hắn đã từng sống ra, hắn vuốt ve quả cầu thủy tinh, bên trong có bông hoa hồng xanh nở rộ, tươi tắn, không 1 chút héo úa. Trong hộp còn có 1 chiếc nhẫn tinh xảo khắc hoa tường vi.

Hồng xanh duyên mệnh đoán trước duyên phận 2 người. Sau trong tâm trí hắn đang gào thét muốn xem trước giữa cô và hắn. Nhưng 1 bên lại cố kìm nén, áp chế lại. Hắn vừa mong chờ lại vừa sợ. Nếu hắn và cô có kết cục tốt đẹp thì sao? Có phải hắn sẽ rất cao hứng hay không. Nhưng nếu không phải như vậy? Hắn không muốn biết. Đóng chiếc hộp lại, hắn tựa lưng vào thân cây, ngược nhìn ánh trăng bạc.

Nhìn hắn thật cô đơn. Cô đơn như chính thật nhiều năm về trước, trong tòa lâu đài đó, hắn ngồi 1 mình nhìn bà biển mất, nhìn kẻ là ba mình xoay bước bỏ đi.

Hắn sợ mình sẽ giống ông, 1 người đàn ông vừa đáng thương vừa đáng trách. Vì quyền lực, sức mạnh chính tay giết chết người mình yêu thương. Nhưng anh cũng đáng khinh như vậy sao? Bao năm nay anh vẫn điên cuồng tìm kiếm sức mạnh, sống trong nỗi cô đơn giày xéo. Không tình cảm, cảm xúc.

Từ khi gặp cô, có lẽ hắn đôi lúc muốn cảm nhận phần tình cảm hiếm hoi này.

Có được rồi thì sao? Cô và hắn hoàn toàn trái ngược. Hắn đã hơn 500 tuổi, còn cô chỉ là loài người nhỏ bé, cuộc đời ngắn ngủi. Bèo nước gặp nhau rồi lại xa.

Thật đáng thương khi hắn lại không hiểu được rằng dù có ngắn ngủi sau đó chia lìa còn hơn 1 tia hạnh phúc cũng không thấy khi không quyết định để có sự ngắn ngủi ấy.

- anh tìm thấy chi ấy rồi đúng không? Chị ấy có sao không? Âu Dung thật sốt ruột, chị là người thân duy nhất của hắn, không có chị nóc ừng chẳng đứng vững được tới ngày hôm nay.

Hắn khẽ gật đầu.

- nhưng không thể mang cô ấy ra ngoài, bùa chú quá nhiều, mạo hiểm đưa 1 người sống ra ngoài sẽ giết chết cô ấy. Trừ khi kẻ đó mang cô ra.

Hắn không biết Ma Vương nhắm vào cô có mục đích gì.

- tạm thời cô ấy sẽ không sao. Trước hết cần vào khu mộ tộc quý.

Đứng dậy, 2 người hướng phía nam mà đi. Dọc đường cũng không ít hồn ma lớn vờn nhưng cảm nhận khí tức lớn mạnh của hắn cũng không dám tới gần.

~~ ta là đường phân cách tuyến ~~

Mùi thức ăn bay lên thơm nức bay lên, Lam Ngọc bị đói mà tỉnh. Ý thức được mình vẫn bị nhốt trong ngôi nhà này. Hắn và em trai cô có tìm được cô không? Họ có lo lắng không?

Bụng réo kháng nghị, bước chân xuống giường đi hải thêu. Cô thừa nhận rồi, cô phải mặc cái bộ trang phục phiền phức này thôi. Có câu khách phải theo chủ sao. Ở dưới hiên nhà người không thể không cúi đầu.

Nhìn thức ăn vô số hấp dẫn trước mắt Lma Ngọc nhào đến, không hình tượng ăn như hổ đói. Cô bị bỏ đói thật đó, cả ngày hôm qua cô vẫn chưa có gì bỏ bụng đã bị bắt tới đây.

Cô cũng không bị ghen chết khi thỉnh linh tên nam nhân thần kinh ấy tự nhiên xuất hiện, ngồi cùng bàn ăn, nhìn cô.

- rất đói? Kẻ nào đó lên tiếng hỏi.

Cô lười trả lời, gật đầu qua loa. Hình như cô quên mất bản thân mình là tù nhân bị người ta bắt thì hải. Ăn sung mặc sướng. @@/

Chiến đấu với đồ ăn, thỏa mãn ợ ra 1 tiếng xoa xoa cái bụng. Dựa người vào ghế liếc mắt cái tên tí bóp chết mình.

- ta nhớ nàng rất thích ngắm tuyết rơi, có muốn đi xem chút không.

Thấy cô ăn xong nam nhân mặc áo đỏ lên tiếng nhẹ nhàng. Dù hắn có mặc áo đỏ thì cũng có 1 chút nào éo là nữ tính.

Nhìn cô và tên này mặc cùng bộ áo màu đỏ, bất giác cô giật giật khóe miệng. Cô và hắn cũng không phải phu thê cưới nhau mặc cái quái này làm gì?

Còn nữa, ngắm tuyết rơi? Đùa chứ cô từ nhỏ đã sợ lạnh, ngồi trong nhà ộp ộp gió lùa chết cóng rồi, còn ngắm tuyết rơi cái khi mốc.

Liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh nắng mặt trời đang chiếu vào, trán cô vạch xuống 3 đường hắc tuyến. Mùa này có tuyết rơi. Xin lỗi Đấng, chính phủ đi. Cô không có hứng đỡ hơi như thế. >

Không để ý tới cô nam nhân đó cầm lấy tay cô kéo ra ngoài. Cô cũng chậm phản ứng, phản ứng ư, hấn sẽ bóp chết cô cho xem.

Như con rối bị hấn kéo ra ngoài cửa. Cô ngược lên nhìn tấm bảng gỗ treo trên đó, miệng nhắm theo tới mức co rút:

- “ái tuyết, ái tuyết, yêu tuyết...! (><) thật buồn nôn. Cô không phải cái người hưởng phúc đức của người đàn ông si tình đến cuồng này.

Sâu trong tâm cung thật hâm mộ người con gái tên Tuyết kia. Được 1 người yêu như thế cũng hạnh phúc. Nhìn ánh mắt hấn nhìn cô, cô biết hấn yêu nư nhân khĩa đến bậc nào. Chỉ có thể yêu điên cuồng mới có ánh mắt khát khao như thế, vừa muốn chạm vào lại cũng sợ làm tổn thương. Thật là 1 nam nhân đáng thương.

Nếu cô biết nữ nhân tên Tuyết này chết dưới đao của hấn thì cô còn có thể hâm mộ thêm được nữa không.

Loanh quanh quẹo trai quẹo phải đến hoa cả mắt cuối cùng cô được đưa tới 1 tiểu viện nhỏ. Khí lạnh xông vào, cô rét run, áo váy cổ trang này có tầng tầng lớp lớp thì cô vẫn thấy lạnh.

Ai bảo là giữa tháng sáu không có tuyết rơi, nơi cô đang đứng tuyết đang rơi đấy. Trời ơi còn truyện gì có thể kích thích hơn nữa không?

Cả vùng tuyết trắng xóa, rơi bay bay, ngoài bộ quần áo đỏ nổi bật của nam nhân quái dị này và cô, thì còn màu mai vàng nọ mạnh mẽ .

Tuyết rơi phiên đảng, đậu lên những cành mai xinh đẹp mà mạnh mẽ, quật cường. Thoảng trong từng đợt khí lạnh là hương mai.

Cô nhớ hương mai trên người Lãnh Phong. Dừng! Cô áp chế mình không nghĩ tới hấn. Gần đây cô uống lộn thuốc rồi. Cô không thích kẻ máu lạnh như hấn nhưng lại không cường chế được những âm áp hấn dành cho cô, dù cách hấn bày tỏ rất làm cô hiểu nhầm.

Thấy người cô khẽ run, nam nhân được cô âm thầm đặt cho biệt danh “ thần kinh” này lấy đâu ra chiếc áo choàng. Choàng lên người cô 1 cách cẩn thận.

Em gái nhà anh, lại màu đỏ, tôi thêm vào! Nghĩ là thế cô chẳng dám biểu hiện. ngoan ngoãn để hấn lôi đi ngồi xuống cạnh chiếc bàn có đặt đàn tranh.

Cô kéo áo khoác thật kín cổ, ngồi im lìm không nhúc nhích. Hấn bảo cô ngồi xuống, cô nào dám đứng. Cô không bị hấn trực tiếp dùng tay bẻ gãy cổ.

- Tuyết Nhi, ta đàn 1 khúc cho nàng nghe.

Nhìn hấn tràn đầy hạnh phúc mong mỏi, Lam Ngọc chỉ thể cứng ngắc gật đầu. Đại gia ngài muốn làm gì thì làm.

Tay lướt trên dây đàn...

“từ khi người tiến vào cuộc sống của ta

Liền thấp lèn trong lòng ta ngọn lửa ái tình

Vì người si tình, vì người cuồng vọng

Vì người trở thành ma quỷ

Từ khi người chấp nhận lời hứa hẹn của ta

Ta bắt đầu khoác lên mình xiề xích của tình yêu

Vì người lo lắng, vì người thương tâm

Vì người mà cô đơn

Tư niệm là 1 khúc ca

Càng hát lại càng tịch mịch

Mỗi 1 khúc không thấy người

Trái tim ta như hóa thành hoang mạc

Tư niệm là 1 khúc ca

Càng hát lại càng đau thương...

...”

(lời bài hát tiếng Trung : tư niệm là 1 khúc ca)

Cô ngần ngại ngồi đó, bài hát cảm động, phiền lòng. Cô đoán cỡ lẽ đây là khúc mà nữ nhân tên Tuyết Kìa thích. Tại sao nàng lại buồn như thế? Cô thật không hiểu tình yêu của 2 kẻ này. Không phải quá xa nhưng lại với không tới.

1 kẻ ngồi đây si mê cuồng vọng, 1 kẻ thì đang ở đâu. Cô không biết cô ấy ở đâu.

Tay đột nhiên sờ lên má, lạnh lạnh ẩm ướt, cô khóc? @@ sao cô không biết.

Đột nhiên tim đau co rút, cô túm ngực thờ từng cơn, ngược mắt nhìn khuôn mặt nam nhân kia hốt hoảng.

Cô gục xuống hôn phách như có lực gì đó mạnh mẽ hút thoát ra khỏi thân thể.

Hắn sợ hãi tột độ, ôm cô lên miệng không ngừng gọi :

- Tuyết Nhi, Tuyết nhi...

Trước mắt cô là cảnh hắn đang không ngừng gọi Tuyết nhi, nhìn thân hình mình xui xẻo trong lòng hắn, không chút sự sống, không nhúc nhích.

Lam Ngọc hốt hoảng tiến lại gần, gào cô chỉ là 1 bóng ma. tại sao lại như vậy? Cô cố gắng cầm lấy thân thể đang nằm tái nhợt kia.

Chết tiệt, sao cô không thể làm gì được.

Nam nhân kia như cảm nhận được hôn phách của cô gần đó. Ngẩng lên, rõ ràng hắn có thể nhìn thấy cô.

Cô cũng cảm nhận được hắn có thể nhìn thấy mình.

Hắn là Ma Vương hắn không cho phép nàng có thể thoát khỏi tầm tay hắn lần nữa. Nghìn năm trước hắn đã sai lầm, trải qua bao kiếp rồi cuộc gặp được cô, hắn không thể vượt mắt. Đưa tay với lấy, định giữ lại hồn hách của cô, hắn có thể làm cô sống lại. Hắn là Ma Vương, sao hắn lại không thể làm được cơ chứ!

Nhưng mọi việc dường như muốn trêu đùa với hắn, vươn tay ra nắm lấy hôn phách của nàng, thì tất cả hôn phách tan biến. Như vĩnh viễn hắn cũng không thể có được nàng.

Lam Ngọc thấy hồn mình tan ra, ý thức của bóng ma cuối cùng cũng mất đi. Cô tan biến đi như chưa từng tồn tại. Mảnh hồn vụn vặt cuối cùng cũng dần biến mất.

Vô Lăng trở mắt nhìn cảnh tượng đó diễn ra, nhìn bàn tay mình chống không, duy chỉ thân thể lạnh của nàng đang nằm trong lòng ngực hắn là tồn tại.

Gấp gáp gọi thuộc hạ thân tín tới, hắn cẩn thận ôm cô nhanh chóng biến mất.

Tuyết vẫn rơi, hoa mai vẫn nở, đàn tranh vẫn ở đó, cảnh còn người mất.

Lãnh Phong và Âu Dương cả 1 đêm tìm kiếm tới tận sáng vẫn không là ra dấu vết của thanh kiếm Hắc Ma trong lăng mộ.

Chỉ có những chiếc quan tài băng lạnh lẽo, bên trong là những thi thể các đời của tộc ác quỷ như Lãnh Phong.

Những quan tài băng như những hộp bảo quản tốt nhất, xác người vẫn nguyên vẹn, nằm yên, như chìm vào giấc ngủ vĩnh hằng không tỉnh lại.

Tiếng rít của đồng hồ cổ trong nhà cô phát ra, 4 kim lại bắt đầu quay không ngừng, rồi chợt tắt lịm, 3 kim giờ, phút, giây. Duy chỉ có kim nhỏ nhất, ma mị nhất giờ đây đứng lại, không tiếp tục quay ngược như mọi khi.

Cả Lãnh Phong và Âu Dương đều nghe thấy tiếng rít đặc biệt của chiếc đồng hồ này, dù đang ở rất xa về không gian.

2 người nhìn nhau sợ hãi, cô ấy xảy ra chuyện. Nhanh chóng rời khu lăng mộ, trở về chỗ cô bị bắt. Nhưng chưa kịp bước chân ra khỏi, hắn đã cảm nhận được hương vị ngọt ngào càng gần.

Hắn ta lại tới đây làm gì? Lãnh Phong nhíu mày. vậy Lam Ngọc đâu.

Cả 3 người bắt gặp nhau ở lối vào khi thấy ma vương Vô Lăng hấp tấp tiến nhanh vào.

Trên tay hắn vẫn đang bế thân thể lạnh ngắt của cô.

Cả 2 cùng lên tiếng, chạy lại gần:

- Lam Ngọc!

Mặc cho Lãnh Phong và Âu Dương có gọi như thế nào thì thân thể đó vẫn bất động, vô hồn.

Lãnh Phong túm lấy Vô Lăng, mắt hấn tơ máu.

- người đã làm gì cô ấy. Trong giọng nói của hấn có phần run run khi nghĩ tới thân thể cô lạnh đi, không còn hơi ấm như từng ôm hấn,捏o má hấn.

Tâm 1 trận co rút, đau đớn.

- hôn phách cô ấy ở nơi nào.

Hấn gần hời thêm 1 tiếng.

Vô Lăng bắt lực, hất tay hấn ra không trả lời,, tiến vào lãg mộ tìm 1 quan tài bằng trống, đặt thân thể Lam Ngọc vào.

Vô Lăng khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, miệng vẫn khuôn ngừng nỉ non:

- Tuyết, Tuyết nhi...

Lãnh phong đi tới đẩy nam nhân đó ra, nắm lấy tay cô,cổ gắg cảm nhận 1 tia hơi hám từ cô. Tay không ngừng run rã. Đây là lần thứ 2 hấn cảm thấy bất lực như thế. Như lần nhìn mẹ hấn tan biến vĩnh viễn.

Âu Dương vẫn không nói gì, nhìn chị nằm yên trong quan tài bằng. Cậu thật không thể bảo vệ được chị.

- hôn phách cô ấy ở nơi nào? Nếu không tìm lại được thì... hấn cố gắng nuốt câu tiếp theo xuống. Hấn không dám nhận đáp án, cô cứ thể biến mất trên cõi đời này.

Vô lãg lắc đầu, hấn nhất định không thể để Tuyết Nhi rời xa hấn lần nữa.

Nắp quan tài từ từ đóng lại, người con gái trong bộ váy màu đỏ nằm bình thản như không quan tâm tới 3 người bên ngoài...

- hôn phách nàng ấy biến mất ở tiểu viện.

Như nhớ ra điều gì đó, Vô Lăng thốt lên, nhanh chóng ra ngoài lãg mộ rồi biến mất.

Nhìn Lam Ngọc, hấn đưa tay thu lại quan tài bằng. Dù bất cứ chuyện gì xảy ra, cô ấy cũng phải ở bên anh. Hấn âm thầm nhắc nhở rồi cùng Âu Dương cũng nhanh chóng tới tiểu viện...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận, Tôi Luôn Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Hôn phách Lam Ngọc tan biến rồi phiêu tán cùng 1 luồng sáng chói lòa. Cuốn về quá khứ 1000 năm trước.

Dưới gốc cây Tử Đằng, những chùm hoa tím ngát tua xuống, đung đưa trong gió như chiếc rèm hoa xinh đẹp.

Tiết trời đang ở mùa xuân, trời vẫn còn lạnh, hoa khắp hậu viện đua nở rung rinh cánh hoa trong gió xuân.

Nữ nhân mặc váy lụa trắng, khuôn mặt tựa trẻ con, bầu bĩnh dường như đang ngủ gục trên bàn. Hai má hồng hào phấn nộn. Vài cánh hoa rơi đậu trên tà váy trắng.

Lam Ngọc tỉnh giấc, đưa tay xoa xoa hai con mắt nhìn quanh. Hoa hậu viên vào xuân nở thật kiều diễm, mãi nhìn ngắm đầy màu sắc, gió xuân thổi nhẹ khiến nàng buồn ngủ.

- Tuyết Nhi, trời còn lạnh nàng không nên ở ngoài lâu như vậy.

Vô Lăng mặc trên người bộ cẩm bào tôn lên dáng người cao lớn. Vòng tay ôm lấy eo nàng.

- Lăng, chàng xem có phải rất xinh đẹp không? Tuyết Nhi chỉ tay về phía bụi hoa Bỉ Ngạn đỏ rực, từng bông hoa như những bàn tay vươn lên trời cầu xin.

- nhưng cũng không đẹp bằng người ta yêu! Hấn để nàng dựa vào lồng ngực hấn, ánh mắt đầy yêu thương.

- khéo nịnh! Tuyết Nhi cười đưa tay nắm lấy tay hấn.

Giang sơn như họa cũng không sáng bằng nụ cười của nàng. Hắn nhìn nữ nhân trong ngực, vuốt mái tóc đen dài khẽ hít lấy hương thơm trên tóc.

Đời này hắn gặp được nàng hắn cảm thấy thật may mắn. Hắn nguyện chìm trong bể tình với nàng. Hắn sợ đây chỉ là giấc mộng, vì cứu hắn nàng đã lấy sinh mạng mình ra khi giúp hắn tiến tới cảnh giới nhập ma cao nhất.

Nữ nhân này, nàng thật là khờ, nếu lần ấy nàng không tỉnh lại nữa ta sẽ thật trách bản thân. Nàng là người hắn nên trân trọng.

Nhìn người trong ngực, cảm giác được hơi ấm của nàng khiến hắn yên tâm. Hắn rất sợ 1 khi tỉnh dậy, giấc mộng đẹp này vụt tan.

“mộng theo gió vụn vỡ”

Tìm nàng khắp hồng trần

Gương mặt nàng đẹp tựa cánh hoa đào mãi không quên

Lại một năm xuân xanh hóa thu tàn

Không oán tránh, như kẻ si tình ngậm cười cùng ánh trăng...

(sưu tầm)

- nàng vẫn chưa hồi phục tốt, nghe lời ta đi vào. Hắn cưng chiều nhìn nàng.

- ta thật sự không sao mà! Ta muốn ở đây thêm lúc nữa. Nữ nhân nhỏ nhẹ, chu miệng nhỏ úy khuất.

- được, ta ở đây với nàng thêm lúc nữa. Hắn vừa gật đầu, gọi nha hoàn mang áo choàng thêm cho nàng.

Dựa người vào hắn, Tuyết Nhi cười thỏa mãn, nhành hoa rũ xuống che mắt đi nét buồn của nàng thoáng qua.

- Vô Lăng, ta muốn múa cho chàng xem, chàng phải nhớ đây là ta múa cho chàng, đừng quên.

Giọng của Tuyết Nhi vang lên vui vẻ, yêu chiều, sâu trong cõi lòng là phiền muộn bị nàng che giấu.

Làn váy lụa trắng như đóa hoa lê mùa xuân, giai nhân uyển chuyển xinh đẹp, làn váy bay theo điệu múa. Bóng hồng hư ảo, nét cười trong sáng không nhiễm hạt bụi trần.

Hắn đàn, nàng múa, cảnh sắc trời xuân tươi đẹp.

Tiếng đàn tinh tang hữu lực. Kiếp này chỉ mong mãi bên nhau, dù có xa cũng được tương phùng (gặp lại). Như đôi uyên ương vờn nước, trọn vẹn hưởng những ngày tháng hạnh phúc.

Dập dìu điệu múa như cảnh liễu.

Ngừng hát gió xuân cũng chợt ngừng.

(trích trong bản dịch thơ của Nguyễn Bích Hải)

Nàng chỉ mong hắn khắc sâu điệu múa này, bóng dáng này. Đây là tất cả những gì nàng có thể bù đắp cho hắn.

~~~~ta là đường phân cách tuyến~~~~

Đẩy cửa bước vào, hắn mang theo điểm tâm bánh nàng thích nhất. Nhìn nữ nhân đang ngồi trước gương.

- để ta!.

Hắn đặt đồ ăn xuống bàn, đi tới cầm chiếc lược ngà, chăm chú chải tóc cho Tuyết Nhi.

(t/g: mì cũng muốn được người yêu chải tóc cho. Hắc hắc)

Lược trắng ngà làm nổi lên lọn tóc đen như mực của nàng. Hắn thành thực chải đầu, vắn tóc cho nàng. Cài chiếc trâm ngọc trắng như tuyết, khắc chùm hoa lê tinh xảo lên.

Đây là chiếc trâm hắn tự làm tặng cho người hắn yêu. Hắn nghiêm túc kẻ lông mày cho Tuyết Nhi khi thấy nàng vụng về.

Hai mùa thu đông đã đi qua, hắn vẫn như thế, vẫn làm những việc nhỏ cho nàng. Thời tiết thay đổi nhanh chóng nhưng lòng hắn vẫn không thay đổi.

Hắn chỉ nguyện có vậy, mỗi sáng sẽ thấy nàng, được vắn tóc cho nàng.

Nhưng phải chăng hẳn lại không nhận ra được số lần hẳn nguyện lại quá nhiều mà tất cả chỉ có xoay quaoanh nàng.

Ái tình ai có thể hiểu hết. Chỉ biết khi vướng vào đều mù quáng chạy theo.

- lại ăn sáng, chàng cũng ăn đi. Ngón tay trắng nõn cầm chiếc bánh được làm tinh xảo từng ngum cắn nuốt.

Nàng rất thích ăn bánh ngọt, hẳn thì lại không. Sùng nịnh nhìn nàng hẳn thấy thật hạnh phúc.

Nhìn hẳn không động miêng nào, Tuyết Nhìn vươn tay để chiếc bánh nàng đang cắn dở trước miệng hẳn, cố ý trêu đùa.

- ta cho chàng. Tuyết Nhi cười ranh mãnh.

Hắn không chút nhần mảy, há miệng cắn 1 ngum bánh trên tay nàng chậm rãi nhai nuốt. Nhìn má nàng phồng nên vẻ bất mã. Hẳn cười cười.

- hồ ly, ai cho chàng ăn chứ!

Hắn cười ranh mãnh nhìn nàng, biến về bản thể là 1 con tuyết hồ khổng lồ chín đuôi, thu nhỏ cơ thể lại chỉ bằng nắm tay. Vật nhỏ trông đáng yêu vô cùng.

Tuyết hồ liếc mắt nhìn nàng, nhảy lên trên bàn ung dung bò vào lòng ngực nàng. Cuộn người lại, mấy cái đuôi phe phẩy thích thú.

Cảm giác nhột nhột làm nàng cười lên khanh khách, tiếng cười leng keng trong vất tràn đầy phòng.

Gió xuân khẽ thổi, ngoài viện treo tấm bảng , nét chữ rắn rỏi, phóng khoáng viết lên hai chữ “ Ái Tuyết”.

***hoa roi là đường phân cách tuyến ***

*~*** _ _ _ _ * _ _ _ _ *~*~*~* _ _ _ _ *

Khi Lãnh Phong cùng Âu Dương trở lại tiểu viện, nơi hồn phách cô tan biến, nhìn thấy Vô Lăng vẫn trong bộ áo đồ rực ôm cây đàn, khẽ vuốt ve.

Tất cả đều hiểu, không tìm thấy bất cứ dấu hiệu tồn tại nào của cô, hồn phách cũng không thấy.

- Tuyết, nàng lại bắt ta đợi thêm nghìn năm nữa sao? Thật xin lỗi, ta lại đàn cho đàn cho nàng nghe. Ở đây mỗi ngày đàn khúc nàng thích, chờ ta. ...

Vô Lăng vô vọng ngồi bên đàn, nhìn vào chỗ trống, nơi cô đã ngồi nghe hẳn đàn 1 khúc.

Lãnh Phong đứng trong gió tuyết, mặc cho những bông tuyết rơi phủ nên người, hẳn cố gắng cảm nhận sự tồn tại của cô. Mùi hương hoa cỏ ấy hẳn sợ đời này cũng không thể cảm nhận được nữa.

Lại 1 tiếng rít của 4 kim đồng hồ vang lên. Âu Dương sức tỉnh phát hiện ra. Chiếc đồng hồ vẫn cảm nhận được chị ấy. 1 suy nghĩ lóe lên.

Lãnh Phong cũng nghe thấy tiếng của 4 kim đồng hồ. Trong lòng mang 1 tia hi vọng.

2 người nhìn nhau gật đầu, tăng tốc độ ra khỏi khu rừng. Họ không thể trở về nhà cô nhanh chóng như trước, vì chiếc đồng hồ đưa họ tới không thể đưa họ trở lại. Hai người chỉ có thể tự ra khu rừng này.

Trên tường chiếc đồng hồ lại trở lại hoạt động bình thường, kim chạy ngược giờ lại tích tắc hoạt động. Dưới nền nhà là người đàn ông nằm ngủ bên đồng hồ chai lọ, người nông nặc rượu.

Mất 4 ngày mới ra khỏi bìa rừng U Minh, vượt ra khỏi phạm vi những lời trú bảo vệ khu rừng, hẳn cùng Âu Dương biến vào hư không.

Khu rừng già vẫn đầy sức sống, nguy hiểm, chết chóc. Mặt trời vẫn thiêu đốt ở trên cao. Sâu trong rừng người ta vẫn nghe thấy tiếng đàn tịch tịch, thê lương.

Xa từ ấy, lại nhớ khôn cùng.

Bao phen chìm đắm trong mộng được tương phùng

Đêm nay chung bóng, đèn soi tỏ

Cứ ngỡ như đang giấc mơ màng!

Âu Dương tháo chiếc đồng hồ xuống, lấy chiếc chìa khóa nhỏ mở cánh cửa kính trước mặt đồng hồ.

Trên mặt đồng hồ có vết lõm xuống kì dị, thoát nhìn như vết vỡ.

Lam Ngọc đã từng thắc mắc với cậu cái vết lõm này. Hai chị em chỉ biết lắc đầu cho là vết bị va đập để lại.

Lần tìm 1 ngày trong quyển sách Tam giới, Âu Dương cũng tìm ra cách liên lạc với linh hồn của cô.

Lãnh Phong tháo chiếc vòng Ma Dạ đeo trên cổ, có 2 viên đá đỏ đen hình thù kì lạ, mặt đá đặt khớp với vết lõm trên mặt đồng hồ.

- anh chỉ có 1 năm để tìm hồn phách chị ấy về. Nếu đúng giờ này năm sau anh không trở lại đồng nghĩa với việc anh chưa từng tồn tại. Chiếc đồng hồ này chỉ có thể đưa anh tới thời gian hồn chị ấy đang hiện hữu, còn chính xác chị ở đâu thì không thể.

Một năm? Có thể nói là dài để tìm 1 thứ gì đó, nhưng với việc tìm 1 linh hồn lạc mất không biết nơi nào thì cho dù 10 năm cũng khó. Trong biển người biết tìm cô ở đâu?

Dù chỉ còn 1 tia hi vọng nhỏ nhoi anh cũng muốn thử!

- anh sẽ đưa cô ấy về. Hắn nói với Âu Dương nhưng cũng chính là đang nói với bản thân.

- anh nhớ tính toán thời gian cho chính xác, nghe tiếng rít của đồng hồ nhớ quay về ngay.

Âu Dương vừa nói vừa vặn xoay mặt đá đang khớp nối với mặt đồng hồ. Khi kim đồng hồ duy nhất đang chạy ngược trùng đúng hướng mũi nhọn mặt đá đỏ, các bánh răng của phía sau đồng hồ chuyển động nhanh hơn, phát ra tiếng rít nhỏ, một luồng sáng phát ra.

Hắn lấy chiếc lại chiếc vòng Ma Dạ, cuốn vào vòng xoáy lớn, mất dạng.

Kim đồng hồ lại chạy bình thường, mọi thứ như chưa từng có gì xảy ra. Âu Dương vào phòng chuẩn bị một chút đồ cần thiết để trở lại rừng U Minh. Cậu không thể giữ thân thể chị bên mình, không giống như Lãnh Phong thân thể hắn lạnh có thể giúp được cô, cần nhanh đưa cô trở lại khu lăng mộ.

Thân thể Lam Ngọc không thể để Lãnh Phong mang theo, khi bản thể ở thời không này gặp phải linh hồn của mình ở thời không khác sẽ bị thổi rữa. Chỉ có thể mang hồn phách cô lại.

Thu thập xong, Âu Dương cũng biến mất.

Đặt quan tài bằng của chị ngay ngắn ở lăng mộ tộc quý, Âu Dương tính toán thời gian đi làm 1 số chuyện.

- Tuyệt Nhi! Vô Lãnh cảm nhận có người tiến vào trung tâm khu rừng liền đi theo. Không ngờ lại thấy nàng ở đây.

Nhiều mày nhìn lại, Âu Dương nói:

- nhờ anh trông thân thể chị ấy 1 thời gian!

Lãnh Phong tới đây đã được 6 tháng, nhìn mặt đá hiện lên con số cổ, tính toán thời gian, thì ra hồn phách cô trở lại 1000 năm sau. 1000 năm sau? Tính ra 500 năm nữa hắn mới ra đời.

Nơi đầu tiên khi hắn đến là 1 hoang mạc khô nóng, chỉ có cát bụi mù mịt, xa hơn nữa cũng chỉ là những đụn cát nóng bị thiếu đốt dưới ánh mặt trời.

Đi khắp các nơi, hắn điên cuồng tìm kiếm cô, nhưng cũng không cảm nhận được. Vòng Ma Dạ vẫn không có dấu hiệu gì. Có phải đi nhầm thời không? Hắn cũng không rõ. Cứ mãi kiếm tìm trong vô vọng.

Cho tới 2 tháng tiếp theo nữa, nghĩa là hắn đã ở quá khứ được 8 tháng, không còn nhiều thời gian để tìm cô, hắn rút cuộc có 1 tia hi vọng.

Có lúc hắn thấy mình thật vô dụng, nhìn biển nhìn trước mặt, cô vẫn không xuất hiện cứ như cô chưa từng tồn tại.

Hắn không ngừng nhớ tới cô, hình ảnh cô hiện nên như đang chế giễu sự vô vọng của hắn. Trong lúc hắn tuyệt vọng, nhìn vào khoảng không vô định không mục đích.

Hương hoa cỏ dại? Tim hắn đập thành thịch, run lên! Cảm giác giác thân quen này hắn khó có thể quên. Vì quá nhớ cô nên hắn sinh ra ảo giác?

Không! Hắn đã tìm thấy cô. Tung cánh lao mình nhanh về phía mũi nhọn viên đá đang phát sáng chỉ đường.

Lòng hắn hân hoan, cảm xúc vui mừng khó tả. Chợt nhớ không thể xuất hiện trước mặt cô, hắn đứng xuống trên 1 cành cây cao gần đó, nhờ cành lá tươi tốt che khuất. Nếu hắn xuất hiện trước mặt cô, thời không sẽ nhiễu loạn. Hắn chỉ có thể chờ đợi lúc thích hợp để mang hồn cô về. Thời gian còn 4 tháng nữa.

Nhìn cô trong bộ váy trắng đang vui cười hạnh phúc múa 1 điệu múa. Vẫn khuôn mặt ấy, khuôn mặt ngây thơ ngây ngô của cô. Hắn phải thật kim nén khi không chạy tới ôm cô vào lòng. Đã bao lâu cô không còn làm ra những hành động như chạy vào trong lòng hắn.

Cô có nhớ tới hắn không? Hay chỉ mình hắn nhưng nhớ.

Trong tình yêu kẻ nào động tâm trước kẻ ấy là người thua cuộc.

Nhìn cô vui cười với người đàn ông khác, tim hắn nhói lên. Hắn có thể nhận ra đó là Vô Lăng. Nhìn ánh mắt đầy mê luyến của hắn với cô anh đột nhiên muốn dừng lại. Dừng lại thử tình cảm này.

Cô đã yêu Vô lăng? Nhìn 2 người thật xứng đôi. Kẻ xứng người họa. Hắn cho cô những gì tốt đẹp nhất cô muốn mà anh lại không.

Anh với cô thật khó có thể có 1 kết cục tốt đẹp. Thử tình cảm đang trời dấy này anh có nên chôn vùi xuống. Lần đầu tiên anh sợ, sợ người anh yêu lại chết dưới bàn tay anh, giống như ông ta năm đó, giống như lưỡi kiếm sắc nhọn vô tình, xuyên qua tim bà, mẹ của hắn.

Có hay chẳng cứ để cô sống yên vui nơi này, hắn có thể bảo vệ cho cô. Tình cảm hắn dành cho cô dù có lớn hơn Vô Lăng đi chăng nữa ,nếu không có tình cảm cô thì anh vẫn chỉ là người ngoài cuộc.

Cô là nữ nhân tên Tuyết nhi hay Lam Ngọc không quan trọng. Quan trọng tâm của cô đặt ở bên ai.

Cô là Tuyết Nhi thì sao? Tâm cô vẫn bên hắn, không bên anh. Cô là Lam Ngọc ? anh có thể chạy đến nói với cô thử tình cảm rồi bởi này của hắn? Rồi cô sẽ trả lời ra sao? Hắn không dám đoán.

Nắm quả cầu đoán duyên mệnh trong tay, lần đầu tiên hắn muốn bóp vụn nó. Duyên phận ra sao anh sẽ lựa chọn, sao phải nhìn trước.

Thực ra anh sợ nhận đáp án từ nó.

Nhìn cô hàng ngày hạnh phúc bên Vô Lăng như quay đầu bỏ chạy, không muốn đối mặt. Nhưng tình cảm không nghe theo lí trí, anh mỗi ngày cứ dõi theo cô, nhìn cô cười nói vui vẻ. Ngắm cô tay trong tay với hắn. Hai người quá chói mắt khiến hắn thấy ghen tị.

Tháng 5 tới, khắp phủ Ma Vương treo đầy lồng đèn rực rỡ, tất cả rèm treo đều đổi sang màu đỏ rực rực rỡ, chữ hi dán trên các cửa. Các chậu hoa cũng đổi 1 tầng mới, tươi sáng xinh đẹp dưới ánh mặt trời tháng năm.

Kẻ hầu người hạ ra vào tấp lập, trên khuôn mặt treo lên nụ cười, vui thay cho chủ tử bọn họ. Dù tất bật bận rộn nhưng không có 1 phút mệt mỏi.

Tam giới truyền tai nhau Ma Vương Vô Lăng thành thân. Khắp nơi dù người hay quỷ đều lòng sục tìm kiếm thứ gì quý hiếm đắt giá làm quà cưới. Kẻ với mục đích lấy lòng, kẻ thì thật tâm, kẻ thì chỉ muốn đến xem náo nhiệt. Dù có với tâm tư gì thì không ai lại không cười để bày tỏ sự chia vui.

Đêm trăng gió mát, người con gái ngồi một mình ở đình viện , ngược mắt nhìn trăng, tay nâng ly rượu. Uống từng ngụm, rồi từng ngụm, như đang nuốt ánh trăng vào.

Nhìn lồng đèn đỏ treo khắp đây, sáng 1 vùng, nàng khẽ cười. Cười vui hay buồn ai cũng không biết. Lại 1 ly rượu nồng, nàng khẽ hát lên 1 khúc.

Lãnh Phong dựa mình vào gốc cây, nhìn trăng cô độc, tay vẫn nắm chiếc vòng xanh xen hoa trắng nhỏ, mỗi 1 lần gió qua những bông hoa nhỏ khẽ rung mình, phát ra tiếng leng keng trong vút, nhẹ nhàng.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận, Tôi Luôn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

" nhân thế huyền ảo chi bằng ngừng lại

Mấy phần trần duyên, bấy phần sầu

Hoa rơi chỉ còn trống không thê lương

Nước chảy vạn dòng đến cuối thu

Nơi trường đình nhớ người, lại bề nhàn liễu

Đêm khuya không ngủ thân người hao gầy

Trên núi có cây, kết hạt hồng đậu

Nỗi tương tư như 1 vò rượu nồng

Cảnh sắc rực rỡ chỉ còn lúc năm xưa

Đêm khuya bóng hình hấp hối, mây tràn ra núi

Mây nhấn chặt hiện ra trùng trùng nếp nhăn

Đời người như 1 giấc mộng khó mà giữ được dài lâu

Mặt trời lặn, ánh tà dương, con gió thổi hồng tay áo

Lưới tình sai do đâu, ai hiểu thấu nỗi sầu trong lòng

Lại quay đầu, trên lầu người nào đó ngồi lẻ loi

Dựa lan can sầu tương tư

Tình rượu mà mộng chưa dứt, ai mới là kẻ phong lưu”

(bài hát : Mộng Vọng Đoạn/ ps: nghe thử đi, rất hay ^^!)

Ngừng hát nàng dựa người vào lan can, cười lên ha hả, thê lương kéo dài. Thật hay cho câu " tình rượu mà mộng chưa dứt, ai mới là kẻ phong lưu"

Nàng lão đảo bước xuống bậc thềm. Bóng dáng nhỏ bé liêu xiêu trong hành lang dài nối nhau.

Tiếp tục hay dừng lại? Có chấp ở lại hay ra đi? Nàng không muốn nghĩ tới thật mệt mỏi làm sao.

Tuyết Nhi cùng Vô Lăng đứng trước bia mộ. Có 300 bia mộ đặt san sát nhau. Cỏ heo may tàn úa.

- phụ thân, phụ mẫu, ta đưa nàng tới ra mắt hai người. Ngày mai là ngày thành thân của hai ta. Có phải hai người sẽ rất vui không.

Vô Lăng đứng trước bia mộ thủ thi.

Nàng nhìn quanh, đứng 300 trăm bia mộ, hơn trăm năm về trước một cuộc huyết tẩy tộc tuyết hồ xảy ra. Nhưng vẫn có một con cá lọt lưới, đó chính là Vô Lăng.

Trong vòng 100 năm ngắn ngủi không ai biết hắn làm như thế nào để lấy được quyền lực cùng sức mạnh, giẫm lên bao nhiêu xương máu để đi lên ngôi vị Ma Vương này. Kẻ có sức mạnh thứ hai sau 1 ác quỷ ẩn cùng vợ hắn sở hữu thượng cổ mãnh thú.

Hắn đã từng thề sẽ lấy đi tính mạng của kẻ mang đi 300 mạng này. Hắn trở nên tàn bạo hơn bao giờ hết. Không ngừng tìm kiếm tung tích của kẻ đó.

Cuộc sống của hắn đã cứ sống trong thù hận mà tiếp diễn. Lại khẽ rung động khi hắn gặp được nàng, khiến hắn cảm thấy trên đời này hắn vẫn không cô đơn như hắn tưởng.

Ngoài lòng hận thù hắn còn có tình yêu sâu đậm với nàng. Gặp được nàng chính là duyên phận.

Đêm máu tanh mưa gió ấy, hắn được 1 yêu tinh tương vị mang đi trước đó. Sau khi trở lại mọi thứ chỉ là hoang tàn. 300 mạng yêu hồ mất đi.

Không xác định phương hướng hắn lang thang như xác không hồn. Nghe tiếng cười như tiếng nhạc vọng lại, hắn thấy nàng đang nghịch nước dưới suối. Nụ cười ấy, ánh mắt ấy làm tim hắn rung động.

Rồi sau bao lâu đeo lên mình lưới tình này hắn cũng không biết.

Tuyết Nhi khẽ run rẩy, cổ chấn định sự hốt hoảng ở trong lòng, che giấu đi sự lo lắng.

300 trăm mạng này đều chết dưới tay nàng. Tàn sát đầm máu chỉ để lấy được 1 thứ - hồng xanh đoán duyên mệnh.

Cùng hắn rót ly rượu xuống , đập đầu trước bia mộ, lòng nàng như những con sóng giữ xô bờ dữ dội.

- chủ tử, có tin báo khẩn cấp, mong chủ tử về ngay.

Chuẩn bị xuống chân núi, 1 yêu nữ kêu gọi hiện ra quỳ trước mặt hắn. Làn da nàng ta trắng hồng, khoác lên mình bộ áo mỏng tang. Cơ thể như ẩn như hiện, khiến cho bất cứ nam nhân nào cũng phải thêm muốn sôi sục.

Hắn nhú mi, lạnh nhạt nói:

- được!

Dứt lời yêu nữ cúi người thêm 1 cái nữa, biến đi, trong không khí vẫn lưu qua mùi hoa hồng nồng đậm.

- Tuyết Nhi cẩn thận, đã đưa nàng về. Ngày mai là ngày vui sao lại nhủu mi thế kia. Tân nương phải thật đẹp.

Hắn vuốt vuốt hàng lông mày của nàng. Cười như gió thoảng.

Nàng muốn nắm lấy nụ cười này của hắn.

- ần, ta với chàng cùng về.

Vô Lân đi rất lâu mới trở lại. Ở trong phòng nàng thấp thỏm không yên. Cũng định trước được sớm muộn hắn cũng biết nhưng nàng vẫn không dám đối mặt. Tình cảm Tuyết Nhi dành cho hắn là thật. Nàng không dám nói đó chỉ là sự giả dối.

Nhưng bất luận thế nào, kẻ huyết tủy năm đó vẫn là Tuyết Nhi. Không thể thay đổi sự thật.

Cửa mở ra, nàng bước tới đón hắn với nụ cười ngọt ngào.

- sao nàng vẫn chưa có ăn tối. Chờ ta có phải rất đói không. Hắn ôm nàng, ôm thân thể nhỏ bé vào trong ngực. Cảm nhận từng hơi ấm.

- ta muốn chờ chàng. Sau này khi thành lão bà (phu nhân/ vợ) của chàng rồi. Ta vẫn muốn chờ như thế.

Hắn không nói gì, ôm nàng thêm chặt như thể nàng sắp rời khỏi hắn, vĩnh viễn hắn cũng thể cảm nhận được nữa.

Ân sâu dưới đáy mắt hắn là sự rét lạnh đan xen lẫn đau thương.

Hắn thấy như có ai đang cứa vào tim hắn, từng nhát, từng nhát một. Không quá đau đớn nhưng cứ âm ỉ kéo dài, rỉ máu. Vết cắt này dừng lại cảm nhận rõ đau đớn rồi lại đến vết cắt khác. Thống khổ tràn ra, hắn như đứa nhỏ đang run rẩy co mình mình trong lòng nàng.

- chàng sao vậy? Nàng lo lắng khi cảm nhận từng cơn run rẩy của hắn.

- không sao, chỉ tại qua quá vui mà thôi. Nàng kêu người mang đồ ăn đến rồi nên ngủ sớm. Ngày mai thành thân sẽ mệt mỏi. Ủy khuất nàng rồi.

- làm tân nương của người, một chút ủy khuất cũng không có.

Nhìn bóng hắn xa dần, nàng cầm bình rượu cô liêu ra đình gần đó. Quay lại nhìn hai chữ " ái Tuyết " hắn viết cảm thấy thật châm chọc.

Sáng sớm tỉnh mơ, nàng đã tỉnh dậy,ngồi trước gương nhìn ngắm người trong gương đang được trang điểm tỉ mỉ. Nhìn nét mày được tô thêm, nhớ tới hắn từng ngày tô vẽ cho nàng. Bất giác rơi nước mắt.

- tân nương sao lại khóc, không sẽ rất xui xẻo. Bà mai mập mập đứng cạnh lấy khăn chấm nước mắt cho cô. Miệng không quên kêu mấy nha hoàn mang hỷ bào (áo cưới) tới.

Mặc tầng tầng lớp lớp áo tân nương đỏ rực rỡ, nàng diễm lệ, khuynh quốc khuynh thành. Tân nương luôn luôn là xinh đẹp nhất.

Phủ chiếc khăn đội đầu lên, giờ lành đã đến bà mai dìu cô tới hi đường.

Ngày vui, người người đến chúc mừng. Không khí thêm phần náo nhiệt.

Tân lang cũng trong bộ áo thành thân tươi đỏ, hắn đứng đó mong chờ nhìn nàng từng bước từng bước tới gần bên mình.

Đi tới đón lấy nàng, hai bàn tay xen vào nhau, kết lại.

Nhất bái thiên địa

Nhị bái cao đường

Phu thê giao bái.

Ba tiếng vang lên, nàng và hắn đã là phu thê. Đôi bên đều có 1 nỗi niềm riêng, đều có 1 nỗi đau riêng. Nhưng họ vẫn mỉm cười. Không biết cười cho duyên phận này hay cười chê giễu bản thân.

Hai dòng suy nghĩ nhưng vẫn chung 3 lần cúi đầu. Phải chăng cái cúi đầu giao bái thứ 3 là thể hiện cho đôi bên nàng và hắn xin lỗi lẫn nhau.

- đưa tân nương vào động phòng.

.tiếng người chủ hôn dứt. Nàng được đưa vào phòng cưới.

Nến đỏ cháy, rượu giao bôi, chần gối thêu uyên ương cầu mong hạnh phúc mãi bên nhau.

Nàng ngồi yên tĩnh đến lạ, không nhúc nhích.

Vô Lăng ngập trong tiếng chúc mừng, rượu kính.

Hắn xoay người, vào phòng tân nương. Đưa tay nắm chốt cửa, do dự. Thờ ơ 1 hồi, hắn mỉm cười bước vào. Nhìn nàng ngồi lặng lẽ trên giường.

Thật vui cũng thật buồn! Vén lên khăn thêu uyên ương trùm đầu của nàng, lộ ra khuôn mặt nàng cũng đang nhìn hắn ngập yêu thương. Ưu tư trùng lòng bị nàng đẩy xuống chỗ sâu nhất.

Hắn rót rượu giao bôi, hai người cùng uống. Nhìn hắn rót ly rượu, tâm nàng nhói lên rồi lại cảm thấy nhẹ nhõm, như trút được muộn phiền. Đây là kết cục nàng muốn, nàng chấp nhận, chưa từng hối hận.

Đưa tay nhận lấy, quàng qua tay hắn, miễn nguyện uống xuống. Rượu nồng, tình đến lúc nhạt phai!

Nàng vô lực ngã xuống nền nhà lạnh lẽo, cổ họng trào lên vị tanh của máu, khoe miệng dòng máu đen chảy ra. Bụng quặn đau đến hít thở không thông. Nhìn hắn đang ngồi, cố tìm ra trong ánh mắt hắn có chút yêu thương thật lòng.

Nàng vẫn nằm đấy, nhìn hắn cười. Cuối cùng cũng bù đắp được những gì đã gây ra cho hắn. Máu chảy xuống, áo đỏ tân nương vẫn đẹp 1 màu.

- Lăng, cuối cùng thiếp cũng bù đắp được cho chàng. Thiếp phải đi, đừng nhưng nhớ.

Nàng gắng gượng nói ra từng câu khuôn mặt trắng nhợt. Rượu độc đã ngấm, không thể cứu vãn. Nàng biết hắn cho nàng uống rượu độc, nàng biết hắn đã biết được sự thật. Nhưng nàng vẫn uống xuống, đến 300 mạng cho hắn. Dù nàng biết bao nhiêu mạng mình cũng không đủ.

Trong giây phút ngắn ngủi, nàng đã từng nghĩ ích kỉ, từng kêu gào đừng uống nó, nhưng cuối cùng vẫn không buông xuống, uống hết đắng cay này xuống.

Gần 1 năm nay đã có đủ sự dày vò, đủ sự yêu thương.

Vô Lăng nhìn nàng, tâm hắn cũng đau chứ. Đau như thể hắn cũng không chịu nổi. Nếu lúc trước không gặp nàng có lẽ hắn không phải đau tới mức thế này. Nhưng cuộc đời không có nếu.

Nhìn nàng còn chút hơi thở cuối cùng, vẫn đang nhìn hắn cười. Chén rượu trong tay rót xuống, vỡ tan tành như tình cảm của 2 người. Bỗng nhiên hắn bật dậy chạy tới bên nàng.

Ôm nàng vào trong ngực, nước mắt chảy dài, cố kìm nén tiếng nghẹn ngào.

- Vô Lăng, nhìn thiếp! Nàng đưa tay vuốt gương mặt hắn lần cuối, chạm vào nước mắt trên mặt hắn, lau đi từng giọt.

Thật xin lỗi người, ta không thể! Nàng buông tay, hơi thở cuối cùng dứt, hồn phách rời khỏi cơ thể.

- Tuyệt, đừng đi, đừng đi, ta xin lỗi, đừng đi!

Lần này thì hắn khóc òa lên như 1 đứa trẻ. Hai người trong bộ tân lang, tân nương hòa hợp.

Lãnh phong đứng 1 mình trong gió. Nhìn nàng được đưa vào tân phòng, bộ áo rực rỡ xinh đẹp.

Không nhìn thấy mặt cô, nhưng hắn biết nhất định cô rất đẹp trong ngày cưới. Lấy ra chiếc vòng xanh hoa trắng nhỏ, đây là chiếc vòng hắn tự làm ra từ những cây hoa cô đại trên bậc thềm trong lâu đài cổ của mẹ. Vì thấy nó rất giống cô hương thơm nhẹ nhẹ trong mắt, tiếng nói như nhạc dễ nghe. Không còn cơ hội gì đưa cho cô nữa rồi, hắn tặng cô với tư cách gì? Bạn? Hắn lại không muốn.

Chiếc vòng Ma Dạ lại lóe sáng, run lên, xoay vòng. Lãnh Phong nhìn về hướng tân phòng, nhanh chóng bay lại gần. Hồn phách cô đã thoát ra khỏi thân thể, đang tan ra trong không khí. Hắn vội vàng đọc chú, mang linh hồn cô thu lại trong chiếc vòng. Lòng nâng lên 1 trận vui sướng. Cuối cùng cũng đưa được cô về.

Lãnh Phong định nhanh chóng quay trở lại hiện tại, thì Vô Lăng trên tay vẫn bế thân thể Tuyệt Nhị vận chân khí giữ Lãnh Phong Lại. Không khí đầy phản ma quái kì dị.

Không còn nhiều thời gian nữa, Lãnh phong cần phải mang cô trở lại. Triệu hồi lưỡi hái tử thần cắt đứt dòng ma lực vô hình đang giam hắn lại. Biến mất ngay sau đó.

Vô Lăng ho khan ra 1 búng máu tươi. Cảm nhận được rõ ràng hương hoa mai vẫn đọng lại trong không khí. Đầu hắn lóe lên “kẻ triệu hồi”. Hắn nhất định bắt kẻ lấy đi hồn phách Tuyệt Nhị, nương tử của hắn. Hắn muốn nàng còn sống, cùng hắn hạnh phúc. Thù hận gì hắn cũng không muốn nhắc tới, chỉ cần nàng là đủ. Quyền lực hắn cũng không cần.

1000 năm truy đuổi diễn ra, Vô Lăng chưa từng mất đi hi vọng tìm lại được nàng. Một khoảng thời gian 500 năm hắn không thể tìm ra bất kì dấu hiệu gì của kẻ triệu hồi, cũng như không tìm thấy Tuyệt

. (giải thích chút: 2 anh này gặp nhau 1000 năm trước trong quá khứ, mà 1000 năm này 500 năm sau Lãnh phong mới ra đời, nên có tìm trong 500 trước khi Lãnh Phong chưa xuất hiện trên cõi đời, có đảo từng thước đất cũng chả ra! >

~~~~ 1000 năm sau trở lại đêm Lãnh Phong bị truy đuổi rồi rơi xuống nhà cô~~~

1000 nghìn năm tìm kiếm cuối cùng Vô Lăng cũng tìm thấy dấu hiệu của kẻ triệu hồi khi 1 bắt gặp hấn vào khu mật thất của Ma vương lấy đi chiếc vòng Ma Dạ.

Vô Lăng cùng Lãnh Phong đã giao đấu, hai bên thương tổn không ít. Cuối cùng Lãnh Phong cũng thoát ra được vòng vây nhưng lại bị truy đuổi sát sao của 5 tên cai ngục....

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận, Tôi Luôn Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Vô Lăng ở gần đó thăm theo dõi rồi biến mất.

Khi hấn biết tin Lãnh Phong tiến vào khu rừng U Minh, cuối cùng cũng gặp được nàng. Vẫn nhìn bóng hình ấy bên bờ suối.

Lần này hấn không để nàng xa hấn thêm nữa. Hấn làm mọi điều chỉ để thấy được nàng. Hình ảnh nàng mất đi trong lòng hấn đã là nỗi ám ảnh, hăm sâu trong trí óc.

Hấn muốn nàg và hấn mặc cùng bộ đồ thành thân tươi thắm. Hấn muốn thật nhiều, thật nhiều.

Nhưng khi tỉnh lại nàg lại muốn xa cách hấn, không nhận hấn. Hấn không cam lòng, Tuyết Nhi của hấn vẫn sống. Như điên loạn khi nghĩ nàng không còn nữa, hấn lại làm nàng đau.

Nhìn nàg bước lùi để tránh hấn , hấn bắt đắc dĩ tạm tránh đi. Ngày mai hấn nhất định làm nàng vui.

~~~~~*****~~~~~

Trở lại hiện tại, thời gian đã qua gần 1 năm.

- lãnh Phong, anh đã đưa được chị ấy về.Âu Dương kích động khi thấy Lãnh Phong xuất hiện.

Thầm hi vọng mọi việc diễn ra tốt đẹp.

- hôn phách cô ấy đang ở đây. Giờ trở lại lăng mộ giúp cô ấy trở lại thân thể.

- Ma Vương vẫn trông chừng lăng mộ. Trong vòng 1 năm nay thanh kiếm Hắc Ma vẫn chưa tìm thấy. Chủ nhân của Thượng cổ mãnh thú đã rục rịch trở lại.

- phải tính toán cẩn thận, hiện giờ đến lăng mộ trước. Lãnh Phong nắm chặt vòng Ma dạ trong tay.

- thời gian tới sẽ không yên ổn, em cũng không muốn chị ấy bị cuốn vào vòng xoáy này.

Cậu chinh lại đồng hồ, 2 người xuất hiện trong rừng U Minh .không ai nói lời nào tiến thẳng tới khu mộ lạnh lẽo, nơi lưu giữ thân xác của bao thể hệ ác quỷ. Nhưng hầu hết đều không đầy đủ. Có kẻ chết đến xác cũng không còn, không còn ai nhớ tới.

Uđđp

Hai đi bước vào, Vô Lăng đang ở canhđooppđđđđ

Ấ chiếc quan tài. 1 năm nayurururúp háấu đ

thấy dài đằng đẵng thắm đẫm nhiều tư vị.

- Tuyết Nhi!pồđườđđoó

Âu Dương và Lãnh Phong đẩy nắp quan tài bằng, khí lạnh thoát ra , Lam Ngọc như chỉ đang ngủ 1 giấc ngủ dài.

- đây là hôn phách cô ấy, giờ cần cả 3 chúng ta hỗ trợ mới đưa hồn cô ấy trở lại thân thể.

- hôn phách này rất yếu, không biết chị ấy có thuận lợi trở lại không.
- ta có thể đưa nàng trở lại.

Máu nhân mã giúp hồn con người được thăng lên trở lại hình dáng 1 hồn ma hoàn chỉnh.

1 dòng máu đỏ tươi của con người, 1 dòng đỏ thâm của yêu ma, 1 dòng máu đen của ác quỷ. 3 màu trộn lẫn, nhuộm thành màu kì quái trong chén.

3 người cùng tập hợp sức mạnh tạo ra 1 trận bát quái xoay chuyển vòng tròn. Thân thể Lam Ngọc được nâng lên ở giữa trung tâm bát quái.

Thế trận biến mất, Lãnh Phong chạy lại đỡ lấy thân thể Lam Ngọc đang hạ xuống.

- Vô Lãng! Vô Lãng đâu? Cô yếu ót gọi tên Ma Vương.

- Tuyệt Nhi, nàng tỉnh lại rồi. Thật tốt! Cuối cùng ta cũng chờ được nàng.

Lam Ngọc khẽ thở dài, đưa tay vuốt khuôn mặt hần.

Vừa nói cô vừa đưa tay ra, chiếc trâm cài đầu tự nhiên xuất hiện.

Vô Lăng thất thần vươn tay cầm lấy trâm ngọc trắng chạm chùm hoa lê tinh khiết.

Cô thấy sự tuyệt vọng trong mắt hắn. Người đàn ông này, cô vô cùng hâm mộ, nữ nhân tên Tuyết kia thật may mắn.

Cô ôm lấy hắn, tay khe khẽ vuốt ve lưng hắn để trấn an hắn, an ủi hắn. 1 năm ở bên hắn cô chỉ làm được có vậy.

Cô lặng lẽ kể lại, thủ thủ với, kể cho hắn nghe về người con gái hắn yêu.

Nhớ lại lúc cô xuyên qua 1000 năm trước, đứng trong 1 quảng sáng chói lòa cô thấy một linh hồn khác giống ý cô.

- cô là? Lam Ngọc tròn mắt chỉ tay về người giống cô, rồi lại chỉ tay về mình.

- tôi là Tuyết Nhi! Vì hồn cô hợp với thân thể của tôi nên tôi đã tạo ra 1 trận pháp đưa hồn cô về đây. Giúp tôi 1 việc. Người con gái trong bộ váy trắng tiến lại trước mặt cô, khuôn mặt khó giấu sự ưu thương.

Giúp? Có ai giúp mà lấy hồn ngta không hả? Có nghĩa là cô đã chết rồi! Vậy Âu Dương và Lãnh Phong có biết không. Cô không thể trở lại nữa.

Trăm mỗi ngón ngang, cô chưa tiếp thu được mọi việc.

- thời gian không còn nhiều, Vô Lãng sắp tỉnh lại.

Tuyết Nhi không đợi cô có đồng ý hay không, dùng trủ đánh cô về phía ánh sáng.

- đợi đã...tôi... Lam Ngọc chưa kịp nói hết câu.

Mở mắt, thấy mình đang nằm trên giường, toàn thân đau như bị xe cán quá vài lần. Khẽ nhúc nhích thân thể cô đau đến tái mặt.

Mẹ kiếp, có ai nhò và mà lại như thế ? Cô lại đang ở đâu thế này?

- Tuyết Nhi, nàng đã tỉnh lại, thật làm ta sợ!

- Vô Lăng? Lam Ngọc nhú mày nhìn hấn.

- không nên để mình bị mệt. Nghi ngơi đi. Ta mang thuốc tới cho nàng. Vô Lăng vội vàng để cô nằm xuống. Bước chân nhanh ra ngoài.

Lại là cái tên Tuyết Nhi, cô ngao ngán thờ dài nhìn quanh phòng. Không biết cô đang ở thời gian nào.

Đầu chợt nhói lên từng cơn đau đốn, các kí ức của thân thể này tràn về, các hình ảnh lướt qua, từng cảnh từng cảnh.

Vô lực nằm trên giường, cô ôm đầu.

- Tuyết Nhi, nàng sao vậy? Có phải khó chịu chỗ nào đúng không.

Vô Lăng đã nhanh chóng trở lại, trên tay cầm bát thuốc đen đặc.

Đỡ cô ngồi dậy, hấn giúp cô uống thuốc.

Lam Ngọc há miệng cố uống từng ngụm thứ thuốc đắng chát. Mày không khỏi nhăn lại. Không phải thân thể này vì giúp hấn mà trở nên như này sao. Đến cái mạng cũng không còn.

Cô đang chỉ sống tạm trên thân thể này và phải còn giúp nữ nhân Tuyết Nhi kia.

- Lăng, ta muốn đi ngủ.

Hiện tại cô cần suy nghĩ lại, không biết đối mặt với hấn như thế nào.

- được, nàng nghỉ ngơi cho tốt.

Hấn mỉm cười, đắp chăn cho cô..

Quá nhức đầu, cô sắp xếp lại mọi suy nghĩ.

Nữ nhân tên Tuyết này và Vô Lăng yêu nhau, nhưng cô ta lại là kẻ giết cả gia tộc hấn chỉ vì Hồng xanh duyên mệnh.

Cô ấy đã dùng hồng xanh duyên mệnh tiên đoán được trước mọi việc, kể cả cái chết của mình. Vì quá yêu, không muốn hấn phải tổn thương hơn nữa cô ấy trước đó đã tạo trận pháp, sắp xếp tính toán đúng thời gian khi chết đi thì kéo hồn Lam Ngọc trở về, giúp cô ấy bù đắp nốt duyên tình này.

Cô là Lam Ngọc, không phải Tuyết. Sao cô có thể ép bản thân mình yêu Vô Lăng, sao có thể lừa dối hấn mãi được!

Hồng xanh duyên mệnh cuối cùng vào tay yêu tinh tương vị tu luyện hàng nghìn năm (mẹ của anh Phong ý^^!).

Lam Ngọc thấy hồng xanh duyên mệnh này chỉ mang lại xui xẻo. Giờ thì tốt rồi cô biết làm gì bây giờ.

Hai kẻ yêu nhau này thật khiến cô nhức óc nhưng cũng thật thương hại. Dù sao cũng không biết mình quay trở lại thì cô giúp người cũng được.

Nghĩ thông suốt mọi chuyện cô nhắm mắt lại. Vậy để cô giúp nốt mối lương duyên này. Dù biết lừa dối là không đúng nhưng cô không biết làm gì cho phải.

Ngày tháng trôi qua vẫn đối mặt với sự yêu thương của hấn cô chỉ cảm thấy áy náy. Cố cho hấn những gì tốt đẹp nhất.

Cô muốn với cương vị là Tuyết, muốn hấn nhớ Tuyết Nhi yêu hấn nhiều như thế nào.

Múa cho hấn một điệu, cười ngọt ngào với hấn. Ngắm tuyết rơi, nghe hấn đàn 1 khúc.

Hai kẻ yêu nhau này, cô thấy thật đáng trách và đáng thương.

Gần 1 năm trôi qua, cùng với hấn trải qua những hạnh phúc ngọt ngào, cô lại bắt gặp góc nhớ tới Lanh Phong.

Anh ta có nhớ tới cô không? Mà cô có quyền gì để biết khi hai người không là gì của nhau. Mang theo nỗi buồn đến chính cô cũng không hiểu. Dù sao cô cũng chẳng thể quay về. Thứ tình cảm cô vừa nhận ra này nên dừng lại.

Trước hôm thành thân, cô biết Vô Lăng biết được sự thật kẻ thù giết gia tộc mình. Cô thấy hấn run rẩy trong lòng mình, kìm nén.

Ngày mai cô cưới, nhìn bóng hấn xa xa, cô cầm chai rượu ra đình uống. Không hiểu sao cô thấy lòng rất buồn. Buồn vì ngày mai cô cưới. Buồn vì ngày mai có lẽ cô chẳng còn có cơ hội nào nói cho Lãnh Phong tình cảm nhen nhóm của mình 1 năm qua. Tình cảm này không quá lớn nhưng sao cô lại không vứt đi được.

Khẽ hát lên 1 bài hát cô thích, rồi cười lên cho hơi đi nỗi buồn. Tựa người vào làm can cô nhìn ra xa. Gió thổi bay tay áo. Hương hoa mai đi qua. Cô bật dậy.

Lãnh Phong ? Có phải là anh tới không?

Rồi tự cho mình thật ngớ ngẩn, có lẽ cô đã uống hơi nhiều. Cách cả ngàn năm anh sao có thể ở gần cô bây giờ.

Tự cười giấu chính bản thân mình cô lao đảo bước đi.

Ngày thành thân cô lặng nhìn mình trước gương. Thật không còn cơ hội nói ra thủ tình cảm rồi bởi này với anh. Cô hôm nay sẽ là vợ người khác. Nước mắt khẽ lăn dài trên má.

Cùng Vô Lăng thành thân, cúi đầu phú thê giao bái cô tự nhắc bản thân mình đang xin lỗi Vô Lăng. Cô cũng không muốn như vậy.

Lam Ngọc cứ thất thần ngồi im trong tân phòng. Khi hấn bước vào cũng là nở ra nụ cười tươi tắn nhất.

Nhìn thấy ly rượu độc, cô vẫn tình nguyện uống vào. Cô cũng không thể chịu dày vò thêm nữa. Cô chỉ có thể giúp Tuyết Nhi và hấn tới đây.

Lần đầu tiên cô cảm nhận cái chết lại nhẹ nhàng như vậy.

~~~~~

- Vô Lăng, Tuyết Nhi thật sự rất yêu anh nên cô ấy mới để tôi lừa dối anh lâu như vậy. Cô ấy không muốn anh phải đau lòng.

Lam Ngọc buông hấn ra, nhìn hấn, nở nụ cười. Tình duyên giữa hấn và Tuyết Nhi kết thúc hay 1 chặng mới bắt đầu cô cũng không đoán được.

- giữ lấy nó. Vô Lăng cài trâm lên tóc cô.

Hấn không nói lời nào, ôm đàn lưng thưng bước ra khỏi lãng mộ rồi biến mất, màu đỏ áo tân lang cũng nhạt mờ.

- Lam Ngọc! Lãnh Phong chạy tới ôm lấy cô.

Âu Dương định nói vài lời với chị nhưng thấy 2 hai người như vậy, gãi gãi đầu ra khỏi lãng mộ chờ. Cậu không nên phá hủy không khí.

- Lãnh Phong, anh bị cái gì vậy. Cô ngượng ngừng đẩy hấn ra. Đùa chứ cô vẫn không can đảm cho lắm. Nếu lúc trước cô nghĩ muốn nói cho hấn biết thì giờ cô như 1 quả bóng xì hơi, 1 chút dững khí cũng không có.

- Âu Dương, đợi chị. Cô chạy nhanh chân ra khỏi lãng mộ luống cuống tí vấp ngã. Tim cô vẫn đập thình thịch đây này.

Lãnh Phong nhìn cô khẽ nhếch môi cười. Cô ngốc, em chạy thoát khỏi tôi sao.

Sự việc nhanh chóng lùi dần, lại bắt đầu với những hiểm nguy trước mắt, Lãnh Phong nhìn mặt trời đang lặn dần xuống.

3 người không có thời gian ngừng nghỉ, tiếp tục đi ra khỏi khu rừng.

Chủ nhân thượng cổ mãnh thú đã trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận, Tôi Luôn Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

- chị Lam Ngọc 1 năm không gặp chị em rất nhớ cái bánh bao.

Thấy cô chạy ra khỏi lăng mộ, Âu Dương cười với cô.

Gì chứ? Cô thì liên quan quái gì tới nỗi nhớ bánh bao của nó. Vươn tay cốc đầu em trai 1 cái.

- không nhớ chị đây thì thôi còn bày đặt.

- á, đau! Vì đưa chị về mà em với Lãnh Phong cùng Ma Vương phải đổ máu đấy.

Cậu chìa cái tay có hết cắt ra.

- thì chị đây cảm ơn chú.

- gì hả? Chỉ có cảm ơn thôi sao! Em còn muốn có của báo đáp.

- mày nghĩ chị mày là phú bà à! Ngậm miệng lại! Léo nhéo quá thể!

Cô nhìn lại người thấy mình vẫn đang mặc bộ đồ cổ trang đỏ chói. Phải thay thôi, cũng mặc hẳn 1 năm rồi cơ đấy. Khiếp! Không có bản nhưng cô cảm thấy vướng víu.

- Lãnh Phong, anh cho tôi mượn nhà tắm được không. Cô quay qua nhờ hẳn. Cô vẫn nhớ cái nhà tắm trong không gian huyền ảo đấy.

- không cho! Hẳn mặt lạnh bước đi, bỏ cô tụt lùi phía sau. Ai bảo cô ngốc dám đây a ra.

Hắn hoàn toàn không nghĩ tới mình đang rất trẻ con.

- ài,ài. Tôi chỉ mượn 1 tí anh cũng không cho. Cần thận với cái tính của anh đến vợ cũng không có.

Cô chạy theo hẳn miệng thì lải nhải, đầu thì nghĩ xin xỏ như thế nào để được đi tắm.

- tính tôi làm sao? Em dám nói thêm câu nữa.

Hắn liếc cô, tay tạo ra không gian huyền ảo, ném cô vào không thương tiếc.

- Á! Con bà nhà anh, không cần mạnh tay như thế.

Cô bị ném mông chạm đất đau tới lòi cả bà hẳn chửi. Cô điên mới có chút tình cảm với hắn. Khăng định lúc đó cô không bình thường. Lắm bầm thêm vài câu nữa rồi cời đồ đi tắm.

Thay xong bộ đồ hiện đại khoan khoái. Cô bước ra thích ý nhìn ngó xung quanh.

- cho em! Hắn đưa chiếc vòng xanh có hoa trắng tự làm đưa cho cô.

-ò! cho tôi? thật đẹp nha! Anh mua đâu vậy. Tôi chưa thấy cái kiểu vòng như thế này.

Cô thích thú lắc lắc cổ tay bông hoa trắng li ti kêu ra tiếng nhạc.

- nhất được.

Hắn phun ra hai chữ.

Nhất được nên cho cô sao. Đây, không phải là quá keo kiệt đi. Anh cả đời này đừng mong có bạn gái. Cô hếch mặt lên trời khinh bỉ tên đang đi phía trước. Cơ mà dù sao chiếc vòng này rất đặc biệt. Cô thích.

Âu Dương thấy chị đang chăm chú nghịch nghịch chiếc vòng đeo trên cổ tay.

- ợ, cái vòng này chả phải anh Lãnh Phong làm sao. Hoa này lấy từ bậc thềm trên nhà anh ấy.

Âu Dương liếc nhìn chiếc vòng đơn giản mà lại hết sức tinh tế này. Dùng phép thuật tạo nên 1 chiếc vòng từ cây cỏ sống cũng tốn rất nhiều tâm tư đi.

- vậy à? Mà e tới nhà anh ta rồi sao? Sao chị không biết.

- tới rồi, cũng không có gì đáng nhắc tới.

- chị tưởng anh ta vô gia cư luôn chứ.

Cô khẽ nói rồi mỉm cười thật tươi đi nhanh tới chỗ hẳn. Tầng cây ven con đường nhỏ trong rừng che rợp bóng mát.

- anh không cần phải ngại! Tôi đây miễn cưỡng tiếp nhận thành ý của anh. Cô vỗ vỗ vai hẳn. Ai chê vòng hẳn đâu mà phải bảo là nhất được.

Mặc cho cô đang lú lo như chim hót bên mình, hắn quả quyết coi cô như không khí. Cô ngốc! Mới tỉnh lại lại quá mức hoạt bát rồi.

- này, này anh nói gì đi chứ. Mặc dù mặt anh rất soái nhưng tôi thấy cười lên vẫn đẹp hơn đấy.

-.....

- sao vẫn không nói, anh làm cho tôi chiếc vòng này tôi rất cảm ơn, rất thích! Anh cũng phải bày tỏ chút cảm xúc gì đi chứ.

-...

- này,tôi nói...bla bla...

-.....

- anh kia,....bla bla...

Một người cứ nói, một người nghe. Không khí rất êm đẹp. Có Âu Dương tự thôi miên mình thành người cầm người điếc.

Lãnh Phong không nói gì, nhìn cô lơ đãng theo mình, miệng nhỏ không ngừng nói như thể anh biết nói xen vào đâu. Cô lại bị cái gì kích thích rồi. Chân không tự chủ bước chậm lại để cô theo kịp mình.

Hiếm khi lại có cảnh hai người hòa hợp đến lạ.

Trời nhanh chóng tối lại, 3 người dừng lại nghỉ chân qua đêm. Ngày mai sẽ ra khỏi bìa rừng.

- Âu Dương, chị đi kiếm chút gì ăn đây. Đói chết rồi. Hic.

Số cô thật khổ dịp nào tỉnh lại cũng là cái bụng rỗng tuếch không có tí cơm cháo gì.

- chị biết kiếm đồ ăn ở đâu? Âu Dương khinh bỉ bà chị mình. Chả đùa với tính mạng được khu rừng này toàn là độc cả. Cô biết cái gì nên ăn sao.

- hắc hắc, không cần khinh bỉ chị đây như thế.

- để tôi đưa em đi cùng. Hắn nhìn cô thầm nghĩ cô có thể mang được cái gì về cơ chứ.

- được, được! Anh đừng làm vướng chân tôi là được.

Hắn giật giật mí mắt. Chẳng biết ai vướng chân ai? Cô ngốc quá tự tin rồi hay không!

Đi lòng vòng không phương hướng, cô vẫn không tìm thấy gì. Không phải đang muốn đùa cô sao. Cái khu rừng phát triển ùn ùn thế này mà không có gì ăn à.

Có mùi thơm của nấm. Mắt cô sáng lấp lánh tìm nơi có nấm hương sinh trưởng vừa nghĩ tới nấm nướng không khỏi nuốt nước miếng.

Phát tài rồi, cô tìm được 1 đám to nấm hương to nhỏ các kích cỡ.

Cô đặc ý nhìn về phía hắn, cho 2 người khinh thường ta đi.

- còn không mau giúp tôi hái. Cô lườm hắn.

Hắn cũng không nói gì, ngồi xuống giúp cô hái nấm.

Người ngốc cũng có phúc của người ngốc đấy chứ. Hắn khẽ nhếch môi mỉm cười nhẹ.

Âu Dương ở lại chọn cành tương đối lớn trên cao, dùng bùa chú chỉ huy những giây leo nhỏ. Trong 1 lúc 1 cái lều nhỏ vững chắc xuất hiện.

- tên tiểu tử kia, nhìn xem chị mang được gì về này.

Cô hớn hờ trưng ra bọc nấm hương.

Âu Dương nhìn bọc nấm hương lớn trong tay Lam Ngọc rồi lại quay qua nhìn Lãnh Phong. Không chịu được lại nhìn cái bọc đang đựng nấm. Thầm nghĩ, chị mình quả nhiên quái thai cường hãn. Nhìn đi, bà chị này dám lột áo ngta ra để đựng nấm mang về.

- sao? Có phải hãm mộ chị rồi không? Nói cho em biết nhé, số nấm này là chị tìm được. Cô toe toét cười thích ý.

- khụ, rất chi là hãm mộ!

Âu Dương ho khan, tìm vài nhánh cây. Tạo nên một đống lửa rồi bắt đầu nướng nấm.

Lãnh Phong mặt băng vạn năm đang chăm chăm nhìn cô. Nhớ lại cảnh vừa rồi.

- Lãnh Phong, cởi áo ra! Cô hai tai cầm đầy nấm nhìn hấn.

-...?

- chả lẽ anh bắt tôi cởi!

-...!!! Hấn không hiểu gì nhìn cô nhưng vẫn ngoan ngoan cởi áo ra.

Thân hình rắn chắc, cơ bụng 6 múi, chep chep cô nhìn nhìn. Mẹ! Phun huyết cũng nên. Lại liếc nhìn thêm lần nữa cô có suy nghĩ có nên sờ sờ chút không nhi. (t/g: Chị đủ độ sắc. Haha)

- em nhìn đủ chưa? Tôi cũng không ngại cho em nhìn thêm.

Hấn nói từng chữ qua kẽ răng.

- nhìn thêm thứ khác? Quả nhiên anh đủ hào phóng a! Cô cố tình trêu hấn mắt băng quơ nhìn nhìn.

- cảm nháo! Nhanh rồi trở lại.

Hấn ấn đầu cô xuống, bắt cô hái tiếp.

Cô lấy áo hấn đung đầy nấm rồi trở về.

Ăn no bụng cô dựa người vào thân cây, nhìn hấn tiếp.

Hấn không chịu được ánh nhìn như hổ rình mồi của cô, bắt giác rung mình. Đi vào không gian huyền ảo tắm rửa, mặc đầy đủ quần áo.

Cô nhếch miệng cười ha hả. Anh ta bao tuổi rồi mà không chịu nổi được 1 ánh nhìn. Chưa từng yêu sao? Còn ngại ngần. Người nào đó đang tự cho mình là đúng cười tự mãn.

Nếu biết hấn đã 500 tuổi cô hấn là sẽ lộn cổ từ ngôi nhà cây này xuống đất.

Đêm càng lạnh dần, cô nằm trong ngôi nhà cây Âu Dương tạo ra. Nằm hướng mặt ra ngoài nhìn, ánh trăng khuyết hắt lên khuôn mặt ngây thơ của cô.

Hấn đang tựa lưng ở cửa trầm tư. Cô luôn thấy hấn ít nói, im lặng nhưng lại mang lại cho cô cảm giác an toàn. Cô lại lắc lắc thử chiếc vòng hấn cho.

Hấn cảm nhận thấy ánh mắt cô đang nhìn mình quay đầu lại. Cô nhìn lại hấn mỉm cười nhẹ, khoe mắt cong lên, đưa tay lên lắc lắc cái vòng đang phát ra tiếng nhạc du dương về phía hấn.

Hấn cũng tự nhiên cười lại với cô. Hai người rất ăn ý. Ăn no buồn ngủ cô nhìn hấn đang cười mí mắt trĩu xuống chìm vào giấc ngủ.

Hấn và cô chưa ai nói với ai tình cảm của mình, cứ tự nhiên như thế họ cười đáp lại nhau thay cho lời nói. Họ không biết đối phương có hiểu mình hay không, nhưng thấy nụ cười họ trao cho nhau là đủ.

Đôi khi không cần nói lời yêu nồng nhiệt cũng có cách bày tỏ tình cảm đơn giản như thế.

Đời người ngắn ngủi tại sao hấn lại không thử 1 lần yêu cơ chứ. Dù cuộc đời của cô so với hấn thật là ngắn ngủi. Hấn đã sống tới hơn 500 năm, cô mới chỉ là cô gái 23 tuổi. Dù sao một lần trăm mình hạnh phúc nhỏ nhoi còn hơn chưa từng được cảm nhận.

Hấn đưa mắt nhìn cô đã ngủ say, lấy chiếc chăn mỏng từ balô của cô ra. Vụng về thế nào làm rơi cả đồ nhỏ của cô ra ngoài. Hấn luống cuống nhặt lại nhét vào trong balô, mắt không khỏi liếc cô mấy cái sợ cô nhìn thấy không phải sẽ bị cô hét lên sao.

Mang chăn định đắp cho cô, thấy cô đang nằm nghiêng lật người 1 cái cúc áo cô bung ra.

-....

1 giây, 2 giây, 3 giây. Anh thế cái gì anh cũng không thấy, chả phải vẫn có thứ khác che sao. (_ _). Phủ chăn lên người cô kín mít, hấn mặt không đổi sắc ra ngoài ngồi. Mặt hấn hơi nhiễm 1 tầng hồng.

- anh Lãnh Phong, không cần phải phản ứng như thế chứ. Em lúc bé còn tắm với chị ấy suốt đấy.

Âu Dương cười hăng hắc, vỗ vỗ vai anh.

- cách mạng chưa thành công đồng chí cần phải cố gắng. Âu Dương lại tiếp tục độc thoại mặc cho kẻ bên cạnh mặt đang từ đỏ chuyển sang đen xì.

- chủ nhân.

- chủ nhân.

Hai tiếng 1 của nữ, 1 bé trai vang lên.

Âu Dương đang thao thao bất tuyệt vì hai tiếng đồng thanh đột ngột khiến cậu xuyt giạt mình cảm đầu xuống là rơi xuống đất. Hoảng loạn túm lấy dây mây bên cạnh.

- 2 người không thể xuất hiện bình thường được chút à. Tí ra đi ở tuổi 18 rồi.

Âu Dương nhìn 2 kẻ đang lơ lửng trước mặt.

- chủ nhân, tôi không có ý. Tiểu Mặc cúi cúi đầu lại khẽ ngẩng lên nhìn Âu Dương.

- ách, cũng không sao. Cậu nhìn Tiểu Mặc, lúng túng chỉnh lại tư thế cho đàng hoàng.

- chủ nhân, chúng tôi đã tìm tới nơi đó, phát hiện ra nơi ở của ông lão kì dị đó. Việc đi tới vùng đất Cổ Thành nơi tiên cây ở có hi vọng. (các bạn còn nhớ Cổ Thành đã nhắc ở những chương trước chứ)

Tiểu quý Thương bay vòng vòng trong không trung, rồi xuyên qua tường cây ngó nhìn Lam Ngọc.

Nhìn cô đang ngủ say đứa bé chui hẳn vào trong chăn, cảm nhận hơi ấm. Thương chỉ là hồn ma của đứa bé ít tuổi được hán thu lại.

- oa, thật ấm nha. Thương cười hehe trong lòng cô.

Hắn lạnh mặt, túm cổ Thương xách ra ngoài.

- chủ nhân, chị ấy rất ấm mà, cho Thương gần chút. Tiểu quý kêu oai oái.

- chủ nhân, chủ nhân...

hắn phát hiện không chỉ Lam Ngọc suốt ngày léo nhéo với hắn mà ngay cả tên tiểu quý này cũng ong ong bên tai.

Ai cho gần cơ chứ. Tên tiểu quý này dù là đứa bé nhưng cũng mang mác giống đực đấy. Nhất định hắn không cho gần.

(t/g: Ăn giấm với cả trẻ con)

- chủ nhân, Tiểu Mặc có thứ này cho chủ nhân.

Bây giờ tiểu Mặc mới lên tiếng, cầm viên đá màu xanh dương trong suốt hình tròn sáng dưới trăng.

- đừng gọi tôi là chủ nhân, gọi Âu Dương là được. Âu Dương cảm thấy thật không thoải mái và gượng gạo khi bị gọi là chủ nhân. Cậu cũng không muốn ai phải phục vụ mình quá mức.

- Âu Dương, Tiểu Mặc ngập ngừng thay đổi cách xưng hô.

- ừ. Gọi chủ nhân tôi không quen. Đây là viên đá gì vậy? Cậu cầm lấy viên đá soi soi dưới trăng nó tỏa ra ánh sáng xanh dương huyền ảo.

- hạt giống của hồng xanh duyên mệnh. Tiểu Mặc khe khẽ nói nhỏ sợ có ai nghe lén.

- cái gì? @@. Lần này cậu rơi thẳng xuống đất.

Quá dọa người rồi. Hạt giống hồng xanh duyên mệnh? Như vậy sẽ có quả cầu đoán duyên mệnh thứ 2 xuất hiện sao.

Âu Dương nhếch nhác bò dậy, không để ý dáng vẻ chật vật của mình, đọc trứ hiện lại ra trên cây. Nhìn Tiểu Mặc ngạc nhiên.

- cất giữ nó cho cẩn thận

Lãnh Phong nhìn thấy nó, bảo cậu cất đi. Thứ này lộ ra không biết bao nhiêu kẻ phải tranh dành. Không phải nữ nhân tên Tuyết nhi cũng thể sao.

Lí do vì sao hồng xanh duyên mệnh lại khiến cả ma quỷ muốn cướp đoạt không phải chỉ có tiên đoán duyên phận. Nó còn mang 1 sức mạnh kì bí khác, mang 1 bí mật quý giá đến nỗi 300 mạng người mất đi cũng chỉ là nhỏ nhoi.

- ngày mai tới chỗ ông lão đó.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận, Tôi Luôn Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15

- vậy đêm nay phải nhanh chóng ra ngoài bìa rừng.

Âu Dương cắt đi hồng xanh duyên mệnh. Thăm nghĩ thứ này chưa chắc đã tốt.

Tháo chiếc vòng Ma Dạ ra khỏi cổ Lãnh Phong trở lại trong nhà cây, nhẹ nhàng đeo vào cổ cô, tránh làm cô tỉnh. Vươn tay lại lấy chăn quấn cô lại, bế bổng cô lên.

Tiểu Mặc cũng không trở về hình vẽ trên tay Âu Dương, tất cả cùng đi nhanh về phía bìa rừng. Ban đêm đi lại ở rừng U Minh khá nguy hiểm. Chưa kể tới sương ở đây mang độc.

Tiểu quý Thương tạo ra cho mỗi người 1 lớp bóng mờ bao trùm khắp người, tránh sương đêm ngấm vào cơ thể.

Nhắc tới tên tiểu quý này mạng khả năng phòng thủ khá cao, nhưng chiến đấu thì luôn luôn chạy trước cả chủ nhân. Các cách bảo vệ thì không ai hơn tên nhóc này.

Hôm hân bị truy đuổi, tên tiểu quý nhất gan này ngoài việc tạo ra những thứ bảo vệ hân trước những lời trứ và chất độc thì việc đầu tiên khi tiểu quý này làm đủ thứ mánh bảo vệ cho Lãnh Phong là chạy.

Mà còn không quên biến thành con mèo đen lẩn vào trong đêm. (các mị còn nhớ ở chương 1 có con mèo đen ở nhà chị Ngọc k a?)

Ai bảo nó không thể đánh nhau chứ.@@. Không chạy thì tới mạng nhỏ cũng k giữ được. Và tên tiểu quý này cũng quên bég mình là 1 hồn ma. Mạng đã mất lâu rồi.

Nó còn nhớ tư vị trước khi chết như thế nào nên sinh ra cảm giác sợ hãi.

Năm đó hân mới có 3 tuổi, lang thang khắp các đường cùng ngõ hẹp tìm ăn sống qua ngày, như con chuột con bần thiêu chui rúc tìm nơi ngủ vào mùa đông lạnh.

Một đứa trẻ như thế tạo sao lại chịu cảnh như vậy. Nó cũng không biết, khái niệm về cha mẹ nó cũng không hiểu. Chỉ biết vào 1 buổi sáng khi tỉnh lại thì bị quăng ở 1 xó đường. Người vất nó đi là người đàn bà lưng tuổi khi thấy hân không làm được tích sự gì thì ném đi. Bà ta cũng chỉ là người thứ n nhất nó về rồi lại vất.

Ném qua quãng lại cũng sống tới 3 năm. Lại 1 lần nữa bị vứt bỏ, sống trong cảnh đói kém, thiếu hơi ấm tình người.

Dừng lại của việc ném đi, nhất về này là cái chết không hơn không kém.

Đói ăn, lạnh lẽo cái tư vị chết mòn này thật khổ cực.

Chết đi, linh hồn rong ruổi rồi gặp Lãnh Phong thu thập. Lần đầu tiên nó cảm thấy có người nhặt mình về mà không vứt bỏ.

- chủ nhân, Thương rất buồn ngủ. Nó đáng thương hề hề nhìn Lam Ngọc đang được ôm ngủ ngon lành.

Lãnh Phong vươn tay tóm lấy nó đang trôi bồng bênh, nhét vào trong chăn với cô.

- oa! Thật ấm. Nó thích thú thò cái đầu nhỏ ra.

Lãnh Phong chưa thấy con ma nào mà lại thích hơi ấm như tên tiểu quý chuyên quá phách nhưng cũng làm được nhiều chuyện tốt.

- nghiêm chỉnh ngậm miệng lại. Hân ra lệnh cho cái miệng không khi nào ngừng lại này.

Gần 4 giờ sáng mấy người cũng gần

tới được bìa rừng. Suốt cả chặng đường không ai biết có 1 ánh mắt đang nhìn.

Đó là Vô Lăng. Hân âm thầm đi theo chỉ để nhìn Lam Ngọc. Hân không cam tâm, không thể bỏ xuống được. Tuyệt Nhi của hân phải trở về bên hân cho dù phải trả bằng mọi giá. Hân sẽ đưa hồn của Tuyệt Nhi chiếm lấy thân thể kia.

Một kẻ yêu tới điên cuồng như thế, cũng khó mà trách cứ.

- hai người không thể đi bình thường như những người khác được à?

Lam Ngọc thức giấc lần nào cô cũng đang ở một nơi khác so với lúc trước khi ngủ. (×<|||). Có đôi lúc cô nghĩ ngủ 1 giấc khi tỉnh lại có đang ở sao Hỏa hay không. Hôm qua đang ở trong rừng, tỉnh lại đã ở bìa rừng.

- nếu em muốn tôi cho em tự đi. Hấn vẫn đang bế cô trên tay nhìn kẻ mới thức dậy, đặt cô xuống. Hấn kéo 1 góc chăn, giật mạnh. Người cô quay tròn vài vòng.

- tên khốn nhà anh không thể nhẹ tay hơn được à. Cô ầm ức gào lên. Cô mới có tỉnh dậy đầu gối vẫn quay quay.

- vẫn còn sức để hết?

- anh....anh...chị đây không chấp.

Âu Dương đứng 1 bên nhún nhún vai. Tiểu quý Thương cũng đang ngủ cùng cô bị giật chấn người lăn lông lốc.

- đánh nhau, đánh nhau à?

Tiểu quý bay vút nên chuẩn bị chạy, bị hấn lôi lại, nắm trong tay như đang nắm con mèo nhỏ.

- ài ài, cái tên tiểu quý của anh đây hả. Anh cũng biết thương thức đấy chứ.

Cô vẫn nhớ tên tiểu quý dọa người này. Giành lấy Thương trên tay hấn, vuron móng vuốt của mình tha hồ nhào nặn nó như cục bông gòn.

Đáng thương nó kêu oai oái.

- oa ô, chủ nhân bà cô này rất ghê gớm.

Hai kẻ dờ hoi này không ai thêm tiếp chuyện.

- em yên tĩnh 1 lúc cho tôi! Hấn lạnh lùng nhả ra vài chữ. Cái trán giật giật vài cái. Cô ngốc này vừa dậy đã nháo.

Âu Dương mở sách Tam Giới lăm nhăm tên 1 người, sách mở ra từng trang rồi dừng lại.

- đi thôi! Âu Dương khẽ nhắc mọi người.

Tất cả bị hút vào cuốn sách, hấn túm lấy người cô khỏi cho lần đầu tiên độn thổ mà lạc mất. Quyền sách cũng biến mất sau cùng.

Lại xuất hiện ở 1 nơi xa lạ, cô ngỡ ngác nhìn ngó xung quanh.

- chúng ta đi đâu vậy?

- lát chị sẽ biết mà. Âu Dương xem xét các nỗi đi.

- Tiểu Mặc, Thương có phải phát hiện ông lão đó ở đây không.

- vâng! Tiểu Mặc khẽ lên tiếng.

Giờ cô mới để ý có một người con gái đi cùng. Ở đâu ra vậy. Cô tò mò chớp chớp con mắt nhìn Tiểu Mặc.

Thấy ánh mắt nghi ngờ của cô, Âu Dương khẽ giải thích.

- đây là 1 tiểu quý hộ thân của em. Trước đó e triệu hồi được. Cô ấy tên Tiểu Mặc.

Lam Ngọc mặt sáng bừng, đưa tay bắt lấy tay Tiểu Mặc.

- ah, chào em, Tiểu Mặc! Chị là Lam Ngọc chị gái của Âu Dương. Tính tình nó trẻ con đôi khi khó chiều, em chiều cổ nó giúp chị.

- chị...@@ Âu Dương bắt đắ dĩ nhìn cô.

- chào chị, trách nhiệm của em là bảo vệ cậu ấy. Tiểu Mặc giọng nói có xu hướng bé đi.

- nó từng đầy tuổi rồi còn cần bảo vệ? Lam Ngọc chùng mắt nhìn em trai.

- bà chị, mỗi phù thủy đều có 1 người hộ thân.

- thế sao chị không có? Thật không công bằng nha.

- chị là phù thủy mang tính phục hồi, nói cách khác chị phải cứu người khác mới đúng.

Má! Thế cô bị thương thì ai giúp cô cơ chứ. Cái kiểu phù thủy chó má gì chứ. ><|

- thôi được rồi, vậy chúng ta làm gì ở nơi chó ăn đá gà ăn sỏi này.

Cô nhìn 1 vùng hoang tàn đổ nát. Những ngôi nhà xiêu vẹo, gạch ngói vỡ khắp nơi. Một màu xanh cây cỏ cũng không có, chỉ là màu úa của những xác cây chết héo. Nơi nơi chả có 1 màu sinh động, rất buồn tẻ.

- tìm 1 ông lão. Lãnh Phong giải thích ngắn gọn cho cô.

- chỉ có thế? Cô hoài nghi nhìn hắn. Anh ta có thể kiếm lời nữa hơn hay không thể.

Nhanh chân theo hắn đi vào những ngôi nhà đổ nát hai bên. Chốc chốc lại có vài con chuột gầy chạy ngang qua làm cô giật bắn người.

Chuột mà cũng gầy tong teo như vậy? Chắc nơi này không có gì để mà ăn. Càng vào sâu, họ lại bắt gặp những con người gầy tot xương đang nằm vật vã địa đường.

Tiểu Mặc cùng Âu Dương quan sát xung quanh cảnh giác. Thương vẫn đậu trên vai cô, rụt cái cổ bé lại.

Hắn vẫn ung dung đi phía trước, không mấy may liếc mắt nhìn thêm. Hắn đã sống bao nhiêu năm, chứng kiến bao sinh mạng mòn mỏi mất đi. Có sống phải có chết hắn không thể giúp gì được con người nơi đây. Duy chỉ có cô hắn sợ sinh mạng ngắn ngủi của cô nhất.

Lam Ngọc nhìn xung quanh, hốc mắt đỏ lên. Cô thấy họ đang cận kề cái chết. Những đứa trẻ thiếu ăn nằm im trơ ra những chiếc xương sườn rõ nét. Chỉ có con mắt lơ mơ khẽ đảo nhìn người đi đường bọn họ. Người lớn cũng không kém nhếch nhác khổ cực, khuôn mặt lên nhem vẩn thui.

Cô hiện tại không có gì để giúp họ. Mà nếu có cô cũng thể giúp hết được. Cô không phải đáng cứu thế nhân loại. Dù biết cuộc đời con người ngắn ngủi, sống chết thế nào không hay, cô vẫn cảm thấy khó chịu trong lòng khi thấy sự sống cứ mất dần đi trước mắt cô.

Nhìn mắt cô hồng hồng như con thỏ nhỏ, hắn khẽ thờ dài. Vươn tay xoa xoa hai mắt của cô.

- không được khóc. Chết đi họ sẽ dễ chịu hơn bây giờ.

Hắn an ủi cô. Cô chưa từng trải, tấm lòng lại quá thiện lương.

Được hắn an ủi, cô đang rom róm nước mắt, thì lại càng oa oa khóc lợi hại hơn.

Hắn đang lau nước mắt cho cô, tay khẽ cứng đờ. Cô ngốc này đôi khi hắn không theo kịp nhịp điệu cảm xúc của cô. Cô khóc lóc cái gì chứ, người ta cũng chưa chết, cô khóc như mưa ma vậy.

- ngậm miệng lại. Ai cho phép em khóc.

Hắn quát lên, khiến cô nín bặt, chỉ dám nấc nên vài cái. Cái tên tư bản này, cô làm gì hắn. Tên máu lạnh, sao hắn hiểu cảm giác đói khổ này chứ. Lúc bé cô cũng phải chặt vật để kiếm miếng cơm đầy.

Cô đưa tay quệt quệt vài cái trên mặt lau nước mắt. Nhìn mặt cô giống như con mèo lem nhem.

Hắn nắm lấy tay cô kéo đi nhanh. Để cô ở đây lâu thêm nữa, tai hắn sẽ bị hành hạ.

Thương vẫn ngồi trên vai cô, im lặng không nói.

- này nhóc, không phải sợ. Nửa đời sau chị nuôi em. Cô vỗ vỗ đứa bé đang run rẩy trên vai mình. Cô biết lúc trước còn sống nó đã trải qua như thế nào.

Thương liếc mắt, nghe 2 cái răng nanh khinh thường nhìn cô, nhưng hai tay nhỏ bé lại ôm chặt vào vai cô hơn.

- đứa bé không biết điều này, dám khinh thường chị không nuôi nổi em sao.

Chả lẽ cô vô dụng đến vậy. Nhìn tên em trai cao lớn khỏe mạnh khôi ngô của cô mà xem. Cô nuôi đấy. Nghĩ vậy cô nâng cao đầu hơn. Cũng không để ý tới tay mình đang được ai kia nắm.

Cuối cùng cũng qua ngôi làng đổ nát, tới con đường mòn dài cũng không có gì thú vị. Không có sự sống như lúc trước.

- tất cả đứng lại, đứa nào nhúc nhích ta giết chết.

1 tên côn đồ đầu sỏ lên tiếng. Trông hắn cũng không sức sống mấy, có lẽ cũng rất đói ăn. Bọn đàn em cũng không kém, gầy trơ. Vì đói không có cái ăn nên làm liều. Trong tay cầm dao, gậy sắt, tư thế chờ chực chỉ cần họ bước lên 1 bước là liều mạng đánh nhau.

- cướp của hay cướp sắc? Cô ngây ngô hỏi 1 câu.

Qua đen bay đầy đầu cả nhóm người.

- chúng tôi không có tiền, các anh cũng không có gì để cướp. Còn nếu cướp sắc thì chỉ có 2 tên trai đẹp này thôi. Cô chỉ hấn và Âu Dương.

Rồi lại nói tiếp:

- hiện nay giới tính thứ ba cũng hiện hành, không có ai kì thị. Cô chớp chớp mắt bổ sung.

Bọn còn đồ đã bị cô nói cho ức tởm ghen. Rốt cuộc là bọn hấn đi cướp hay là đứa con gái kia đang buôn người vậy. Mà chúng thì cần quái gì cướp người. Chúng cần là tiền và miếng cơm. Miệng còn lạnh lợi như thế.

Ày, tiểu sử của cô là nhân viên văn phòng dịch vụ, nói không ngừng nghỉ với khách hàng đấy. Bệnh nghề nghiệp tái phát cô cũng không thể dừng. Thực ra cô cũng chỉ nói đùa 1 chút thôi. Nhìn những kẻ ồm nhom này thì làm gì dc hấn và em trai cô chứ.

- em ngoan ngoãn 1 chút cho tôi! Hấn phun ra mấy chữ, xách người cô để qua 1 bên.

Ồ với cô thần kinh hấn bị mài mòn không ít.

Còn Âu Dương đang nghĩ sau này làm sao phải sạch quan hệ với bà cô dở hơi này.

Cô ngoan ngoãn đặt mông ngồi xuống 1 bên xem, nhàn nhả như đi xem phim ở rạp chiếu phim vậy. Không phải cô nên lo lắng sao? Nhưng cô lo lắng thì được gì mà cô sao phải lo lắng. Từng chứng kiến bản lãnh của hấn cô còn sợ gì.

Thấy Lãnh Phong thông thả tiến lên phía trước, 1 tên đầu trục hùng hổ cầm gậy sắt dài 1m hướng về đầu hấn dùng sức đập.

Lãnh Phong cũng không tránh, đưa tay giữ lại gậy sắt, tiếng nứt vỡ kêu răng rắc.

Thấy đồng bọn không chiếm được ưu thế, 1 tên khác cầm dao chạy lên chém.

Hai đánh 1? Cô ngồi 1 bên bắt bình giậm chân bình bịch. Con bà nhà các người, còn dám cậy đông hiếp yếu.

Thấy hấn trực tiếp đưa tay nắm lấy lưỡi dao sắc, tim cô thót lên 1 cái. Dù không phải người thường thì anh ta cũng phải biết quý trọng bản thân chứ. Cô không phát hiện ra mình lại đang lo lắng cho hấn tới cỡ nào.

Âu Dương vẫn dựa người vào gốc cây đứng xem, không có 1 điểm muốn giúp. Còn tên Thương thì đang núp sau lưng cô.

Cô tóm lấy nó đưa ra đằng trước mình.

- tiểu đệ này quá nhát gan rồi!

Ném xuống mảnh dao cùng gậy sắt xuống đất, hấn lạnh lùng liếc 1 lượt. Tên đầu sỏ chưa động thủ người đã run run. Không ai bảo ai chạy toan loạn. Hôm nay gặp quỷ chứ không phải người rồi. Thật con mẹ nó xui xẻo.

- anh không sao chứ? Đầu anh bị lừa đá hay sao mà lấy tay không cầm lưỡi dao chứ. Còn cậy mạnh. Anh mà làm sao thì tôi..

Cô đã đứng trước mặt hấn cầm bàn tay hấn lật qua lật lại xem có hết cắt nào không. Miệng không ngừng lái nhai trách. Vừa nãy đúng là làm cô thót tim.

- không thì em làm sao?

Hấn hỏi ngất lời cô, có 1 tia ảm áp chảy vào tim. Bao lâu chưa có người quan tâm tới hấn rồi?

- tôi, tôi,...mặc xác nhà anh chứ sao. Cô lớn tiếng nói che đi sự mất tự nhiên. Càng làm thế hấn càng nhìn cô.

- thật không? Hấn lại hỏi. Lần đầu tiên phá lệ nhiều lời mà trêu chọc cô.

- tất nhiên là thật, ai lại lo lắng cho anh chứ! Cô vội trả lời.

Ách, lại nói hớ. Hấn có khi nào bảo cô lo lắng cho hấn mà cô đã phun ra.

Phi, phi, cái miệng làm khổ cái thân.

Để tránh cái việc xấu hổ này, cô lảng đi.

- da anh cũng dày đấy chứ! Vừa nói cô vừa lấy ngón tay chọc chọc vào lòng bàn tay hấn.

Hấn thấy không tự nhiên khi bị cô nắm định cầm lại cái tay không an phận của cô.

1 nghĩ chột lóe qua đầu cô, cô cười hắc hắc nhìn hắn.

Hắn thấy ánh mắt không có tí nào là ý tốt của cô.

- da anh dày thế, tôi cắn 1 cái anh cũng không đến nổi keo kiệt với tôi chứ.

Nói là làm cô há miệng, nghe răng trắng cắn 1 ngụm xuống tay hắn. Ai bảo anh làm tôi mất mặt. Hừ. Đáng đời.

Cảm thấy môi cô chạm vào tay cùng với mấy cái răng không an phận của cô còn nghiêng cho hắn mấy cái. Dù chỉ như gãi ngứa không đau, hắn đen mặt. Cô ngốc này lá gan ngày càng lớn.

Hắn túm lấy gáy cô dứt khoát kéo cô ra, nhấc bổng cô lên bằng 1 tay.

Cái thân hình không đáng là cao của cô bị hắn nhấc lên, chân không chạm đất .

- em cảm tình con chó hay sao mà dám cắn tôi hả?

Hắn phải dạy dỗ con nhóc này.

- mới không phải! Cô bấu môi nhìn hắn.

Đồ keo kiệt! Cô chỉ có cắn 1 tí thôi sao. Anh ta cũng không mất miếng thịt nào.

Nhìn trên tay trái có vết cắn cùng chút nước miếng của cô, hắn càng đen mặt. Em được lắm, quá giỏi!

- còn nói không! Hừ?

Hắn túm gáy cô chặt hơn.

- á, đau , đau, tên hỗn đản nhà anh, buông tôi ra.

Cô vừa kêu vừa lấy tay cấu vào tay hắn. Nha, nha, cô lại làm hắn tức điên rồi. Lần trước xuýt nữa bị hắn ném từ trên cao xuống, lần này không phải trực tiếp lấy tay bóp chết cô chứ.

- cũng biết đau? Em còn dám cắn tôi lần nữa thử xem!

Hắn nghiêng răng nhìn cô, tay giữ gáy cô giảm lực đạo xuống cho cô không đau.

- tôi biết sai rồi , buông tôi xuống, lần sau nhất định tôi không làm như thế nữa! " mà là trực tiếp cắn chết anh" cô âm thầm bỏ thêm 1 câu. Tất nhiên cô chỉ dám nói trong lòng.

Đưa mắt liếc liếc nhìn hắn. Thù này tôi phải trả! Hừ!

Hắn bỏ cô xuống , nhìn gáy cô bị mình nắm đỏ lên, không đành lòng vươn tay xoa.

Cô rút cổ lại, chạy ra chỗ Âu Dương.

Quá dọa người, không phải hắn dọa ý chứ. Muốn giết cô luôn. Hì hì, cô can bản không thể đấu lại với hắn.

Nhìn cô núp đằng sau Âu Dương, tính hay trêu cô lại nổi lên. Mặt băng lãnh, bước chậm tới lui cô ra trước mặt mình.

Lam Ngọc sống chết ôm gốc cây không buông. Ô, ô có ai cứu mạng cô không.

Nhìn cô gắng ôm lấy gốc cây, hắn gỡ tay cô ra, bế cô lên, để cô ngồi trên 1 tay của mình.

Cô tưởng hắn định ném cô đi như ném bao cát, hú hồn, túm chặt lấy mái tóc đỏ của hắn.

Ấn đầu, hắn gầm nhẹ với cô:

- em còn dứt tóc tôi nữa, đừng nghĩ tới sống qua ngày hôm nay.

Nuốt nuốt nước bọt, nhìn khuôn mặt dọa người của hắn, cô lấy tay vuốt vuốt lại hắn hoi mái tóc bị cô làm cho lộn xộn của hắn. Ngón tay nhỏ bé đan vào những sợi tóc mềm của hắn, cô thấy hương hoa mai nhàn nhạt.

Thấy cô thành thật, ngoan ngoãn, vẫn bế cô như vậy tiếp tục đi.

Cô cũng không dám ho he, tay vào qua ôm cổ hắn. Không phải mệt xác tội gì cô đòi đi bộ.

(t/g: Chị quá biết hưởng thụ)

Nhìn cái cảnh ngày ngày ầm ỉ này, Âu Dương nhìn Tiểu Mặc nhún vai, để tiểu quý Thương lên vai đi theo Lãnh Phong.

Gần trưa, bụng cô đã réo đình công.

Nhìn hần bẻ cô 1 đoạn đường dài mặt cũng không đổi sắc, không có chút mệt. Cô hăm mộ nhìn hần tới mức phán sáng. Nhặt được bảo bối rồi, ha ha.

Nhìn cô cười ngu ngốc, 1 tay rảnh rồi, gõ gõ chán cô. Đúng là ngốc.

-đói? Hần nhả ra 1 chữ.

- há? Gì? Cô đang suy nghĩ đầu đầu, bị hần kéo lại.

- tôi hỏi em có đói không.

- rất đói và khát. Cô gật đầu như bả củi.

Lại là ăn nắm hương từ hôm qua hái được, uống 1 chút nước trong chai Âu Dương dự trữ trong ba lô.

Thấy hần không đụng 1 miếng nào, cô lấy tay chọc vào má hần.

- ư, sao anh không ăn vậy. Không đói sao.

- không!

Hần nhìn cô đáp lại. Hần mấy ngày không ăn cũng không làm sao. Chỉ có cô là không chịu được. Ở khu vực này, ngay cả cây cối cũng không sống nổi thì kiếm đồ ăn cho cô rất khó.

Nghĩ thế nào hần nhìn cô, nói tiếp:

- ăn nhiều chút.

Giọng hần nhẹ đi mấy phần, mang tia quan tâm. Hần thấy mấy ngày nay cô cũng gầy đi, hai cái má phàn nộn cũng nhỏ đi. Hần thích cô tròn tròn mồm mồm như cái bánh bao hơn. Không biết cần 1 ngậm sẽ như thế nào.

(t/g: Anh đủ biến thái a! LP: * lùm*)

Cô đang định chiến đấu tiếp với mấy cây nấm thơm nức, thì nhìn thấy 1 cặp mắt to tròn đang nhìn chăm chăm cây nấm hương Âu Dương mới nướng đưa cho cô. Về mặt nó nhìn cô như muốn nuốt luôn cô vào bụng.

- ách, bé con lại đây.

Cô gọi đứa trẻ bên thiu, dơ dáy, mặt bần đen nhem lại. Nhìn nó gầy teo cô lại nhớ tới mình lúc bé gầy không khác gì nó.

Đứa bé thấy cô gọi, rụt rè bước lại gần. Nó đã đi theo họ được nửa ngày nay. Nó rất đói, nghĩ họ sẽ có gì đó ăn nên đi theo. Bố mẹ nó đã chết hết vì đói hơn 1 tuần trước.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận, Tôi Luôn Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Lam Ngọc nhón miệng cười, cầm mấy cây nấm đưa ra. Có gắng để giọng nhẹ nhàng, cô sợ đứa bé này sợ mà chạy mất.

Nhìn con người màu hồng ngọc của đứa bé gái, há miệng ngạc nhiên.

Ôi trời, ôi trời ôi! Sao trên đời lại có màu mắt như thế chứ. Cô cứ tưởng là ai đó gắn hai viên hồng ngọc vào mắt nó chứ.

Đầu năm nay cô gặp chuyện lạ không ít nha.

- ăn từ từ thôi, đừng ăn nhanh như thế.

Cô hốt hoảng nhìn sức ăn như hổ đói của nó. Chắc, không biết chịu đói bao ngày rồi. Ăn xong hơn chục cái nắm nó mới ngẩng đầu lên nhìn cô. Đầu tóc bù xù như tổ quạ, quần áo rách rưới điển hình "cái bang".

- cảm ơn! Đứa bé nhìn cô nói.

- sao em lại theo bọn chị tới đây!

Cô vừa nói vừa đưa cho nó chai nước.

Miệng nó vẫn nhai nhóp nhép mấy cây nắm, rồi tu nước trả lời:

- vì em rất đói nên nghĩ theo mọi người sẽ kiếm được cái ăn.

Vừa nói mấy ngón tay nhỏ xíu, cẩu bần xoắn xuýt lại với nhau, cúi đầu. Rồi lại ngẩng lên nhìn cô, liếc sang Lãnh Phong bên cạnh rồi lại cúi nhanh cái đầu xuống.

- anh không cần bày ra bộ mặt vạm vỡ năm không đói như thế với trẻ con chứ! Cô huych nhẹ hần.

- nhóc, sao em có thể đi theo bọn anh một quãng đường dài như thế mà lại không bị ai phát hiện?

Vì thân hình đứa bé quá nhỏ, hần hơi cúi người xuống đối diện với ánh mắt hồng ngọc hỏi.

Đứa bé hơi chột dạ, đầu lại cúi thấp hơn nữa, hai tay nắm vào nhau. Được một lúc ngẩng đầu lên, giọng nhỏ như muỗi kêu rì rì nói:

- em dùng cái này, đó là cỏ Vô Ảnh.

Vừa nói nó vừa thò tay vào cái túi không bị rách hay thủng mọi là 1 nhúm cây cỏ, lá cây trong suốt như thủy tinh, nhỏ dài. Trái ngược với lá thì rễ cây lại có màu xanh.

-ồ, em ăn cây cỏ này sau đó theo bọn chị sao? Nghĩa là giống như tên cỏ nó giúp em vô hình?

Lam Ngọc hưng phấn bưng bưng nhìn cây cỏ trong suốt đối lập hoàn toàn với cái tay đen bần của nó. Thật quá kì diệu.

- hơn nữa còn che giấu cả khí tức hơi thở không ai phát hiện ra.

Âu Dương bổ sung thêm 1 câu.

- hi hi! Chào! Tên Thương không biết từ đâu chui ra cười haha trước mặt đứa bé.

Lam Ngọc định túm Thương ra. Gì chứ? Tiểu quỷ này định hù chết con cái nhà người ta à.

Không như cô dự đoán đứa bé lại cười cười đưa tay ra bắt tay chào

- chào cậu!

- ồ, chào. Ta tên Thương!

Lam Ngọc rất ngạc nhiên với phản ứng của đứa bé. Mà cũng phải thôi, đến cái cây cỏ kì dị kia nó còn dùng đến thì có gì mà lạ với tên Thương. Chỉ có cô mới là người mất mặt, lần đầu thấy tên Thương có leo thang lên người Lãnh Phong.

Nhắc tới việc đó cô cảm thấy thực quá mất mặt. (_ _|||)

- em tên gì? Lãnh Phong sau khi xác định đứa bé này không nguy hiểm gì mới hỏi.

- em tên Nhữ Ái Ái. Mọi người có thể cho em đi theo không. Em biết rất nhiều về độc dược, em có thể giúp mọi người.

- em biết về độc dược? Lãnh Phong hỏi tiếp.

- vâng, ba mẹ em biết rất nhiều về thứ này, em học được 1 ít. Nhưng tuần trước vì quá đói khát nên họ mất rồi.

Nhữ Ái Ái nói giọng nhỏ dần. Nhét lại cỏ Vô Ảnh vào túi áo cũ.

- Lãnh Phong, Âu Dương cho Ái Ái đi theo được không?

Cô rất có cảm tình với đứa bé này. Có thể là nó khá giống cô lúc bé.

- không vấn đề gì. Hần nhìn cô nói.

- oa , thật tốt, Lãnh Phong! Cô tí mắt cười với hắn.

Hắn nhìn nụ cười rực rỡ chói mắt của cô, vung tay ra tạo không gian huyền ảo.

- đưa nó đi tắm!

- ah, được được. Ái ái đi tắm nha, người em hẳn thể tất dễ nhiễm bệnh.

Cô bồng nó, 1 tay kéo balô vào phòng tắm.

Phải mất 1 thời gian cô mới tắm rửa sạch sẽ cho nó, gội đầu rồi lau khô. Cô kiểm 1 chiếc áo nhỏ nhất của mình mặc trên người nó, xắn hai cái tay áo lên, rồi lôi ra 1 dải lụa đỏ cột ngang eo chiếc áo. Cô mỉm cười hoàn thành 1 chiếc váy tự chế. Đơn giản nhưng còn có mặc được. Dải lụa là cô lấy ra từ bộ quần áo cổ đại lúc bị Vô Lăng bắt.

Giờ chỉ có thể mặc tạm như thế, chờ khi nào xong việc ở đây cô sẽ bảo hai người kia đưa về nhà 1 chút để mua vài đồ cho mình và đứa bé này. Cô là con gái cô cũng cần 1 vài thứ tối quan trọng không thể thiếu nha.

- xong! Nhìn chút xem có thích không. Cô bế nó đứng trước gương trong nhà tắm.

- thích ạ! Nó đưa tay sờ sờ vài lụa buộc quaoanh hông.

- từ nay em sẽ là em gái của chị nha! Cô cười vui vẻ bế nó ra khỏi nhà tắm.

- Ái Ái , có muốn chơi cùng với anh không nào.

Tiểu quỷ Thương bay vòng lộn nhào trong khung trung, nghe răng nanh.

- chớ lộn xộn, không nghịch ngợm.

Cô tròn mắt cảnh cáo.

Vì đứa bé không có giày đi, chỉ đi chân đất nên cô bế nó.

Dọc đường đi thấy cô mỏi tay, Âu Dương sẽ bế hộ cô. Còn cô nghiêm nhiên được Lãnh Phong " bế ". Khụ, cô cũng không bắt hắn duy trì cái kiểu quá thân cận này, nhưng hắn không thêm nói câu nào mà bế cô đi trên đường.

Trôi qua 2 ngày cũng chỉ là 1 cảnh héo úa, không sự sống. Thức ăn tìm càng khó khăn. Chính xác ra không có 1 tí thức ăn nào. Giờ cô biết tại sao con người ở đây lại thảm như vậy.

Lãnh Phong và Âu Dương vẫn không ăn tí gì nhường cô và đứa bé. Nhưng dù 2 người không ăn thì số năm kia cũng hết rất nhanh.

Cô ăn ít lại để nhường cho Ái Ái.

- đói lắm không? Hắn nhìn cô đang ôm cổ hắn, mắt nhìn xung quaoanh.

- không đói, coi như giảm béo đi. Cô vẫn đang được hắn ôm đi.

- không cho phép nói đói! Hắn vuron 1 tay kéo mặt cô lại.

- ách, tôi thật không đói.

Mấy ngày nay cô thấy được sự quan tâm của hắn cảm thấy rất ấm áp. Cô sao có thể kêu đói với hắn chứ. Không muốn làm hắn lo thêm. Từ nhỏ cô đã chịu qua không biết bao nhiêu cảnh nhịn đói rồi, chịu thêm nữa cũng không sao.

- chịu thêm chút nữa, sắp tới nơi rồi.

Hắn nói với cô giọng mềm xuống không ít, ngay cả chính bản thân hắn cũng không nhận ra.

- được!

Cô cười cười nhìn hắn rồi bảo hắn để mình xuống, chạy lại phía Ái Ái.

- Ái Ái ngoan nha, sắp tới nơi rồi, sẽ không bị đói.

Cô bế lấy nó vào trong ngực, bước đi.

Thật ra cô cũng không biết là bao giờ mới tới và bọn đã đi được bao xa rồi. Chỉ biết Lãnh Phong nói vậy nên cô hoàn toàn tin tưởng vào hắn. Hắn không nói nhiều nhưng thứ hắn nói đều là thật. Nhìn con đường vẫn trải dài, cảnh vật xung quaoanh 1 chút vẫn không thay đổi cây cối héo tới nỗi buồn tẻ. Cô

còn nghi ngờ họ đi mây ngày nay mà vẫn ở nguyên chỗ cũ.

- đến nơi rồi.

Tiểu quý thương bay vèo vèo về phía trước được 1 đoạn thân thể biến mất tăm. Như hắt đi xuyên qua thứ gì vậy. 1 lúc hắt lại lộ ra, cười lên khanh khách.

- chủ nhân, tới nơi ông lão đó rồi. Vừa nói Thương vừa đưa tay vỗ vỗ vào không trung. Để ý kĩ sẽ thấy như có 1 lớp màng trong suốt khẽ rung lên rồi lại trở về bình thường.

- tới nơi rồi sao. Cô bước nhanh chân tới chỗ Thương. Bước thử vài bước về phía trước.

Chả có gì xảy ra cả, cảnh vẫn thế. Nhưng rõ ràng cô thấy tại chỗ này tâm nhóc kia bay ra bay vào cơ mà.

- chị không vào được đâu. Phải cần có thứ bột này.

Vừa nói nhóc Thương vừa mang 1 cái bọc đựng thứ bột trắng xám ra quơ quơ trước mặt cô.

- bột gì vậy? Cô tò mò nhìn. Trông nó cũng không có gì khác lắm.

- tro xương cốt của những phù thủy đã chết.

Lãnh Phong giải thích cho cô.

-hà? Anh đừng nói là dùng loại tro này rắc lên người để đi vào nơi đó chứ.

- đúng đấy bà chị. Thôi nhanh lên đi!

Nghĩ tới phải rắc thứ bột là xương cốt của người chết lên người cô đã rùng mình. Đâu phải rắc tro củi lên người cơ chứ. @@

Sau khi rắc mỗi người 1 ít tro lên người, tất cả đều dễ dàng đi qua kết giới vô hình đó.

Nhìn cảnh vật trước mắt hiện ra cô hít 1 ngụm khí quên cả thở ra.

Có nơi trên quả đất này lại đẹp như thế à? Cảnh thế ngoại đào tiên hiện ra khiến cô như gặp ảo ảnh vậy. Đối lập hoàn toàn với cảnh hẻo tàn ngoài kia, nơi đây cây lá xanh tốt, ôn tuyền róc rách, xa xa là màu hồng phấn của cả ngàn cây hoa đào rộ rộ. Cô ngỡ như đây chính là nơi của cao nhân đang ở ẩn vậy.

Âu Dương cũng ngạc nhiên không kém hết nhìn đông lại nhìn tây. Còn hỏi Tiểu Mặc xem cô có nhìn thấy giống mình không.

-oa! Quá tuyệt vời! Lam Ngọc không hết lời khen, như đứa trẻ được đưa đi chơi thích thú xem xét.

Đi được chừng mấy chục mét, họ bắt gặp 1 ngôi nhà tranh giữa rừng trúc. Các cây trúc xanh ngọc cao thẳng vươn lên bầu trời. Gió đẩy qua khe kêu lên vài tiếng kêu kệt.

Cảm giác thanh tịnh bị đánh tan bởi những đợt mũi trúc nhọn lao xuống ào ào. Xiên ngang dọc khắp nơi. Cô được hắt tùm nhanh ra xa nếu cứ ngơ ngác mãi chỗ này cô sẽ bị xiên thành còn nhím.

Nguy hiểm! Cô không dám đi lung tung, đợt lao trúc dừng lại, chỗ trống trước cô đưa gờ chi chít thân trúc nhọn phi ra từ mọi hướng cắm ngập sâu xuống đất.

Không đợi cô hoàn hồn những thân trúc đang cắm dưới đất nhanh chóng sinh sôi, nảy mầm lên rồi tua tủa cả trăm dây leo đánh về phía họ .

Roi lao vun vút, đánh lên trúng tay cô. Nhưng cô đang bế Ái Ái không thể buông ta ra được chỉ có thể chạy loạn tránh khắp nơi.

Này, không phải chứ, sao mỗi cô bị dây leo truy đuổi chứ? Cô thật là xui xẻo mà.

- á, ui, ôi chao, đau quá! Đau chết người rồi.

Cô đã ăn ba roi vào cánh tay, thả Ái Ái xuống cho Âu Dương bế, cô ci chân chạy tiếp.

Mẹ kiếp kẻ nào dám đánh lão nương! Ta đây đốt cả rừng trúc này!

- ai da! Đau!

Cô lại nhăn mặt kêu la. Đau thật đấy.huhu.

Lãnh Phong cũng đang theo sát cô lấy tay giữ lại những roi leo này. Hắn cũng không thể giữ tất cả được. Định vươn tay huy đi tất cả những dây leo này.

Ngay lúc hấn chuẩn bị ra tay, tiếng 1 ông lão kêu oai oái từ nhà phi thân ra.

- thôi tiểu tử định phá hết nơi này của lão à.

- không những phá mà bốn cô nương sẽ đốt hết cả rừng trúc này.

Cô vừa chịu đau vừa gào cổ lên quát về phía ông lão.

- nha, nha. Thế thật không tốt chút nào! Ông lão cười hi hi, vung tay 1 đường, tất cả những mũi trúc rút ra khỏi mặt đất, bay trở về chỗ cũ, dây leo cũng biến mất theo.

- sư phụ đừng làm cô ấy sợ.

Lãnh Phong lạnh nhạt lên tiếng, tay đang xem xét những vết roi trên tay cô, cau mày. Đáng lẽ hấn lên đốt cái rừng trúc này từ nhiều năm mới phải.

- tên tiểu tử nhà ngươi, thấy sắc quên thầy. Lão đây thật đau lòng.

Ông lão người bé tẹo, gầy khô, râu tóc bạc phơ, mặc bộ áo choàng thùng thình khiến cả người như lọt thỏm vào bộ áo choàng. Mặt mày lão nhăn nhăn lại bổ sung thêm 1 tròng.

- mà từ khi nào con lại có hứng thú luyện đồng vậy? Thích 1 con nhóc chưa trưởng thành thế này? Nói gì thì nói con cũng đã 5...

Ông lão chưa kịp nói hết câu bị ánh mắt của hấn bắn sang, ngậm miệng lại. Tên tiểu tử thôi, dám dùng con mắt đầy nhìn sư phụ của mình.

- ông nói ai chưa trưởng thành? Có ông mới chưa trưởng thành, ngay cả tóc cũng chưa mọc hết đấy.

Cô tức học máu, trợn mắt chỉ đỉnh đầu thiếu tóc đến bóng loáng của ông lão. Ông lão này già mà còn như trẻ con, không đứng đắn mà dám nói cô chưa trưởng thành. Mắt nào của ông nhìn cô không trưởng thành.

Ông lão vươn tay xoa xoa cái đỉnh đầu trọc của mình, tái mặt. Con nhóc này được lắm dám nói ông như vậy. Bị roi đánh vẫn chưa chừa đúng không.

Tức dưng cả râu lên.

- con nhóc kia, ngươi, ngươi dám...

- tôi làm sao?

Cô cũng không chịu thua nói chen.

- sư phụ! Hấn lại nhả ra 2 từ lạnh ngắt.

- sư phụ?

- sư phụ?

Cả Âu Dương lẫn Lam Ngọc quay đầu nhìn hấn rồi lại nhìn lão già quắt queo kia, đồng thanh nghi ngờ.

- ông ấy là sư phụ của tôi.

Ông ấy chính là người mang hấn về nuôi dạy thành truyền nhân kế tiếp của Kê Triệu Hồi. Ông lão cũng là 1 ác quỷ, số tuổi lên tới con số không thể tưởng tượng nổi. Có lúc chính hấn cũng không biết rõ sư phụ mình đã bao nhiêu tuổi.

Cô liếc mắt nhìn ông lão, có ông lão nào đáng chém như ông này không. Tình tình kì quái. ai bắt bảo cô chưa trưởng thành nên cô triệt để vắt hết mọi ưu điểm của lão đi.

- thế nào? Giờ biết ta là sư phụ của hấn nên hăm mộ!

Ông lão vênh râu tự đắc.

Cô thêm vào! Lão già tự mãn. Cô bĩu môi nhìn qua.

- này, này, con nhóc kia đừng có tỏ cái bộ mặt khinh thường ta như thế.

Lãnh Phong xoa mi tâm nhưc đầu. Bao năm trời khổ luyện hấn cũng chịu rất nhiều tính tình của sư phụ mình. Nhưng về mặt phép thuật bùa trù ông quả nhiên cực kì lợi hại.

Trong tam giới thì có ba kẻ mang sức mạnh ngang hàng đó chính là ông lão Thiên Ngự Cổ, yêu tinh tướng vị Lãnh Vi và chủ nhân của nhân của Thượng

cổ mạnh thú Ngạo Thiên tạo nên thế kiềng ba chân vững chắc trong tam giới.

1 kẻ là xưng danh của kẻ triệu hồi, 1 kẻ là yêu vương và 1 kẻ là quỷ vương.

Ông lão Ngừ cổ này chính là sư phụ của Lãnh Phong, đã rút lui thế lực về ở ẩn. Truyền nhân mới xuất hiện đó Lãnh Phong.

Yêu Vương Lãnh Vi chính là mẹ của hắn, rất nhiều năm trước đã chết dưới tay chồng của mình là Ngạo Thiên. Bà chết đi, hơn mấy trăm năm sau đó xuất hiện 1 tuyệt hồ tu được tới cảnh giới cao nhất đi lên làm Ma Vương. Đó chính là Vô Lăng.

Về phần Ngạo Thiên hắn vì quyền lực mà giết chết vợ mình, bỏ đi tình yêu sâu đậm bằng một mũi kiếm xuyên tim bà. Chỉ có như thế hắn mới trở thành chủ nhân Thượng cổ mãnh thú thực thụ. Không ai biết bí mật rằng Lãnh Vi cũng là chủ nhân Thượng cổ mãnh thú.

Tạo lại thế kiềng ba chân vững chắc cho tam giới nhưng mấy năm gần đây chủ nhân của Thượng cổ mãnh thú xuất hiện muốn lật đổ thế vững chắc này, đi lên đứng đầu tam giới. Khắp nơi tà ma ngoại đạo đã rục rịch nổi loạn.

- Lãnh Phong dù sao con cũng 500 tuổi mà lại đi luyện con nhóc mới 23 tuổi này à.

Lão Ngừ Cổ mặc cho ánh mắt cảnh cáo của đồ đệ, phun ra tuổi thật của hắn.

- cái gì? Anh, anh ,...

Lam Ngọc tí té xiu. Mẹ ơi! Tuổi của anh ta đáng làm tổ tổ của cụ cụ mình ý chứ. Liếc liếc nhìn khuôn mặt đẹp như khắc kia, cô không thể tưởng tượng nổi hắn đã 500 tuổi.

- không phải anh đeo mặt nạ chứ?

Cô nhéo nhéo, rồi kéo mặt hắn vài cái. Ừm, vẫn đàn hồi tốt lắm, không có cả tí nếp nhăn nào. Nói vậy hắn dường như thật tốt.

Thấy cô nhìn mình, tim hắn đập loạn sợ hãi. Không phải cô ấy sẽ ghét mình chứ. Sẽ xa lánh hắn.

Hắn vội vàng kéo tay cô ra giải thích.

- tôi là ác quỷ tuổi thọ cực kì dài, 500 tuổi cũng chỉ tương đương với 30 tuổi của con người bình thường.

Cô nhú nhú mi nhìn hắn, bất giác thần thờ rồi trầm ngâm. Thế có nghĩa là nếu cô và hắn tiến thêm tí nữa thì kết quả cũng không tốt đẹp gì. Quãng đời cô ở bên hắn quá nhỏ nhoi, nhỏ tới nỗi nếu cô có sống tới 100 tuổi thì cũng như 1 cái chớp mắt mà thôi.

Cô nên làm gì bây giờ? Nếu lúc trước chưa rõ tình cảm với hắn cô có thể buông hắn ra, nhưng biết được 1 năm qua cô cũng cô cùng nhớ hắn, biết hắn cũng khổ sở tìm kiếm cô thì tình cảm này thật khó có thể buông xuống.

Nếu cô cố chấp giữ thứ tình cảm này ích kỉ 1 lần thì sao? Nhìn chiếc vòng đeo tay hắn tặng, như 1 thói quen tay cô khẽ lắc tiếng nhạc nhỏ nhỏ vang lên trong vút.

Tự trấn an chính mình cô ngẩng đầu nhìn hắn nở nụ cười. Không nghĩ được thì đừng nghĩ thêm nữa. Mọi việc tới đâu thì tới, cô không thể lo nghĩ hết được.

- vậy tính bình thường theo con người anh hơn tôi 7 tuổi đấy, ông chú già.

Gi? Ông chú? Lại còn thêm chữ già? Cô ngốc này lại muốn ăn đòn.

Hắn âm thầm thả lỏng người vì thấy cô không dị nghị gì số tuổi của hắn. Cô chấp nhận như thế hắn nên vui mới đúng.

- em lặp lại lần nữa xem tôi có đánh cái mông của em nở hoa không.

- anh đúng là đồ bạo lực!

Cô chạy về phía Ái Á bé con bé nết, mặt mày nghiêm túc chỉ vào hắn:

- sau này em lớn lên tuyệt đối không được lấy kẻ có khuôn mặt đẹp nhưng lạnh băng , hơn nữa còn có xu hướng thích đánh người.

Cô lại chỉ về hướng Âu Dương, tiếp lời.

- cũng không được lấy kẻ mà cần cả phụ nữ bảo vệ. Mắt cô còn liếc qua Tiểu Mặc vài cái.

- em và chị phải lấy người anh tuấn tiêu sái, yêu chiều vợ con! Thế mới là người chồng tốt hiểu không.

Ái Á nghe cô câu được câu chăng nhưng vẫn gật gật đầu. Cô đã thành không làm vạ vạ 1 tính cách 1 mầm non tương lai của đất nước. (>

Anh tuấn tiêu sái? Tất cả kẻ nào như thế hẳn sẽ đánh cho xem còn anh tuấn tiêu sái nữa không! Yêu chiều vợ con? Điem này chả phải hẳn rất có thừa sao! Ừm, đúng như thế. Lãnh Phong 1 bên tự nhủ với mình như thế. Xem cô còn dám mơ mộng nữa không.

Âu Dương cùng Tiểu Mặc hỗn độn trong gió khi nghe thấy lời của cô.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận, Tôi Luôn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Cô Bị Hôn Rồi!

- mà con bao năm nay tìm tới ta là có truyện đúng không.

Lão Ngừ Cổ không để tâm tới cô nữa, quay sang hỏi Lãnh Phong. Nhiều năm không màng tới mọi việc trong tam giới môn lão cũng không biết mọi việc đang diễn ra.

- sư phụ vào nhà rồi nói!

Hắn cảnh giác nhìn xung quanh, dù kết giới của sư phụ tạo ra hẳn cũng hết sức tâm nhưng vẫn phải cẩn thận.

- được, được. Nhưng lão nhân gia ta đang rất đói. Ăn xong rồi bàn.

Trở lại bộ dạng cà lơ phất phơ, lão đi vào trong nhà.

Bọn họ cũng nghĩ là nên ăn gì đó để lấp đầy bụng, mấy ngày nay cô đói lắm rồi.

Căn nhà tranh vật dụng ít ỏi tới nỗi đáng thương, chỉ có đúng 1 chiếc bàn với 1 chiếc giường làm bằng trúc.

Chỉ mất vài phút là cô có thể chạy vòng quanh ngôi nhà bé tí này.

Vấn đề quan trọng là dù cô có chạy thêm trăm vòng nữa cũng không có cái bếp nào để nấu ăn. Lại phải ăn kiểu hoang dã sao? Cô thấy nhớ cái bếp ở nhà.

- này, ông không có bếp thì tôi nấu thức ăn kiểu gì?

Việc tìm thức ăn giờ không khó. Cô đã xem thử suối cạnh đó có rất nhiều cá nha. Nhưng tới cái nói cũng không có thì nấu cá kiểu gì. Cô không muốn ăn đồ nướng nữa. Lệ rơi đầy mặt nhìn hắn.

- ồ, đơn giản thôi lão già ta đây dựng 1 cái bếp mới là được.

Lão vừa nói vừa vuốt vuốt râu suy nghĩ. Thực ra lão không biết nấu ăn thì dựng bếp làm gì. Quanh năm chỉ ăn mấy thứ quả trên rừng, hẳn cũng chán ngấy rồi. Giờ vừa dịp có người biết nấu.

- còn đồ dùng trong bếp? Cô nghi ngờ hỏi chả lẽ không biết nấu ăn sao. Vậy anh ta bao năm được mai nuôi ăn gì mà lớn nên vậy!

- con nhóc này, ta không biết làm mấy đồ vớ vẩn ấy.

Lão khinh thường làm đồ bếp, đường đường 1 người như lão lại đi dùng phép thuật tạo ra mấy thứ đó sao.

- vậy thì tất cả nhện cho bốn cô nương! Cô chống nạnh nhìn 1 lượt.

Lãnh Phong và Âu Dương nhìn nhau, đi tìm vài khối đá cỡ vừa làm nồi đá, bát đá. Tiểu tử Thương thì được lệnh ra rừng trúc làm đũa tre.

Cô chưa từng nghĩ đời sống vật chất lại tụt xuống tới mức thảm hại tới kì đồ đá này. Toàn con người mang trong mình phép thuật nhưng 1 chút tối thiểu cơ bản của người bình thường cũng không biết.

- Tiểu Mặc theo chị đi tìm 1 số rau dại và ít quả. Rồi chúng ta đi câu cá. Hôm nay chị sẽ nấu canh cá.

- vâng.

Cô chạy tới rừng đào đang nở rộ, hoa rơi theo từng đợt gió. Cảnh đẹp thì đẹp nhưng cũng không no được bụng. Mùa này mà đang nở hoa thì kiếm đâu ra quả cơ chứ. Cô hái 1 cành hoa đào xuống muốn mang vào trong nhà trúc cho vui tai vui mắt.

Cô không dám ở lâu vì sợ lạc trong rừng đào này, nơi nơi đâu đâu cũng toàn gốc đào với họ đào không lạc mới lạ.

- chị Lam Ngọc, em tìm được vài loại quả.

Thấy cô đi ra từ rừng đào, Tiểu Mặc gọi với theo.

- em giỏi thật đấy, kiếm được cả táo này.

Cô lấy tay lau lau rồi cắn một miếng. Quá ngon, vỏ táo đỏ thắm, vị ngọt, giòn giòn.

- em kiếm được ở đâu vậy?

Tiểu Mặc chỉ cho cô thấy vài cây táo gần đó, lá xanh xen màu táo chín đầy cây. Cô hăng hái hái thật nhiều.

Tìm kiếm thêm 1 lúc cô cũng kiếm được chút rau dại ăn được. Đặc biệt nhất là cô còn kiếm được cây gừng liền nhỏ cả khóm về.

Nhìn cả đàn cá tung tăng bơi lội dưới suối cô mới ý thức được rằng: Không cần không lưỡi câu thì cô bắt cá kiểu gì. Xấn cao tay áo cô thò tay xuống dòng nước mát lạnh.

Đàn cá bị dọa sợ bơi toán loạn tán đi hết. Cô trơ mắt nhìn cá ngon bơi đi.

- Tiểu Mặc, em có cách nào bắt cá không?

- để em thử xem sao.

Dứt lời Tiểu Mặc vận khí lạnh tập trung vào tay đưa vào trong nước, cả một khối nước bị đóng băng nháy mắt, vài con cá không bơi kịp cũng bị đóng băng theo.

Ách, cô gái này quá mạnh mẽ rồi. Cô nhanh tay kéo khối băng có cá bên trong lên bờ. Đem phơi dưới nắng chờ băng tan hết.

Trở lại xem xét mấy con người kia vụng về làm việc.

Chep, ông lão kia hiệu suất làm việc thật nhanh 1 căn bếp trúc đầy đủ hiện ra, tuy chỗ nấu không được tốt lắm nhưng cũng dùng được.

Hắn và em trai cô thì...

- hai người đang làm cái gì vậy? Đây là cái bát sao?

Trán cô rơi 3 vạch hắc tuyết nhìn thứ đồ được gọi là bát trong tay. Có cái bát nào lại hình thù kì dị như vậy sao. Thảm tử quá kinh khủng!

Ném nó qua 1 bên, cô quyết định chỉ dạy 2 người này.

- làm lại hết ngay!

Hắn nhìn cô không nói gì ngoan ngoan lấy 1 khối đá khác.

- đúng, làm thành bát mỏng thôi, làm miệng bát tròn tròn là được.

- Âu Dương em nhẹ tay thôi, hồng đồ bây giờ. Giảm bùa trứ lại.

Khàn cả cổ cuối cùng cũng được bộ bát, nôi tạm được.

- thiên a! Tên tiểu quỷ chết bầm kia! Rừng trúc của ta. Dừng tay lại ngay.

Tiếng hét tê tâm liệt phế của lão tử mấy vạn năm tuổi vang lên. Chim chóc cũng toán loạn

Cô chạy vội tới nhìn bãi chiến trường. Trên mặt đất cây trúc lá tả. Cả 1 góc rừng trúc bị tên Thương chặt xuống.

Tên nhóc vẫn điên cuồng cầm kiếm mượn của Âu Dương ra sức " vót " đũa.

Chặt 1 cây xuống, chẻ thử...

- đũa quá nhỏ!

Ném đi!

Chặt thêm cây nữa, vót vót vào cái

- đũa quá lớn! Vắt!

Chặt thêm cây nữa!

- ừm, cây này bị sâu, không đạt tiêu chuẩn. Lấy cây khác.

Sau lần thứ n cây ngã xuống, vẫn không 1 đôi đũa nào hoàn thành.

- Thương, đừng tay lại cho chị. Em tính làm đũa cho cả 1 cái đám cưới à! Cô gào lên cắt ngang nó.

Thương bay là là mặt đầy cười tinh nghịch trả lại kiếm cho Âu Dương, đưa 1 đồng đũa trước mắt cô.

Cả bó đũa không 1 chiếc nào trùng lặp về kích cỡ. Cô đen nửa mặt. Đũa không có đôi làm thế nào mà dùng được.

Lấy lại kiếm của Âu Dương cô tự mình động thủ làm đũa. Thật hết sức chịu nổi.

- rừng trúc của ta! Huhu. Lão vẫn kêu oai oái khi rừng trúc tâm huyết của mình bị phé hẳn 1 góc.

- lão nhân gia ngại có thể ngừng khóc lóc được không? Có mấy cây trúc thôi mà.

Lam Ngọc thờ dài nhìn lão. Cô thật hết cách với lão đồng tử này (già nhưng tính trẻ con).

- nhóc con nguoi thì biết cái gì! Trúc này ta tâm tâm khổ sở trồng ra giờ bị phé như thế bảo sao ta không xót cho được!

Cô không có chút hảo cảm với đám trúc nguy hiểm này.

Vắt và 1 buổi nấu cơm xong thì cũng đã xế chiều. Đành vậy, hôm nay cô chọn nấu canh cá thêm vài lát gừng, nêm nếm chút muối. Tuy không ngon bằng ở nhà có đầy đủ gia vị thì cô cũng miễn nguyện. Chỉ thiếu nước mắt chảy dòng dòng.

Vì đói bụng mà nồi canh bình thường trở nên nếm vị hơn bao giờ hết. Đặc biệt lão già kia, nhìn thấy cá mà mắt lão sáng hơn cả đèn ngọn hải đăng. Không những vết sạch món rau luộc còn uống hết nước canh. Ăn xong lão còn chép chép miệng nhìn đồng xương.

-ợ, tên tiểu tử kia con cho ta mượn nha đầu kia được không?

Lão nhìn hấn, mắt lóe nên sự tính toán. Ai chả biết lão muốn có người nấu cơm cho ăn.

Hấn ngồi yên không thèm liếc lão 1 cái, tay cầm quyển sách đã cũ lên đọc.

- nhóc con nếu nấu cơm cho ta ăn hàng ngày ta sẽ dạy nguoi chút võ công. Hơn nữa còn giúp nguoi kích hoạt thiên tính phù thủy của nguoi. Thế nào?

Lão đành phải ra điều kiện, lão chưa từng thu đồ đệ mà phải đi xin xỏ như thế. Vì miếng ăn đành phải hạ mình.

- ta còn phải suy nghĩ!

Cô mang bát đũa đi rửa. Nghe lão nói cô đã muốn nhảy lên hoan hô rồi, điều kiện tốt như vậy sao cô không muốn chứ. Nhưng vẫn phải ra về suy nghĩ, không thể cho lão già này thích ý được.

- ai ai nha đầu nhà nguoi sao không biết điều như thế!

- sư phụ, con đồng ý để cô ấy lại đây.

Hấn bấy giờ mới nói 1 câu, gấp sách lại đi ra ngoài theo cô.

- đồ đệ ngoan! Haha.

Chỉ có cô đang hăng say rửa bát là không biết mình đã bị bán.

Ánh tà dương chiếu xuống tạo ra mảng sáng mảng tối đan xen. Cô ngồi bên suối thò chân xuống nghịch nước. Dòng nước mát chảy qua bàn chân khiến cô cảm thấy thoải mái cười vui vẻ.

- rất vui?

Hấn đến gần ngồi xuống cạnh cô, nhìn đôi chân của cô thích chí khua khua.

-nha, anh định hù chết tôi à.

Cô quay sang nhìn hấn thắc mắc hấn chạy theo cô tới đây làm cái gì. Chút nắng hoàng hôn chiếu lên khuôn mặt hấn, lông mi dài hạ xuống che mắt con người xinh đẹp.

- em sẽ ở đây 1 thời gian, ông ấy sẽ giúp em đánh thức khả năng của mình.

- vậy anh cũng sẽ ở đây chứ?

Cô thắc mắc hỏi, cô cũng biết đáp án nhưng vẫn không nhin được mà hỏi 1 câu.

- không!

Ngừng 1 chút hấn nói thêm.

- nhưng thi thoảng sẽ tới đây.

Cô có chút mất mát khi nghe hấn nói không lại thấy vui khi hấn nói sẽ tới.

Lảng sang chuyện khác cô hỏi hấn:

- anh đã từng ở nơi này lúc còn bé đúng không?

- từ năm 3 tuổi khi mẹ tôi mất, ông ấy mang tôi về đây.

Hấn nhàn nhạt trả lời nhìn ra xa.

- xin lỗi đã nhắc tới chuyện không vui của anh.

- bà ấy bị ba tôi giết chết!

Hấn nói bình thản tới nỗi cô nghe như hấn đang nói về 1 người hoàn toàn xa lạ vậy. Nhưng cô nhanh bắt được nét cô đơn ở sâu trong mắt hấn. Tim cô khẽ nhói.

Cô đưa tay kéo kéo tay áo hấn.

- anh đã ở đây lâu như vậy. Thì đưa tôi đi xem có gì thú vị ở đây đi.

Hấn gật đầu, nhìn tay cô vẫn đang nắm tay áo hấn, vuron bàn tay to lớn của mình nắm lấy tay cô dắt cô đi.

Cô cũng để cho hấn nắm đi như vậy tìm khẽ lỗi 1 nhịp. Hấn và cô chưa ai nói ra tình cảm của mình. Như đánh cược xem ai nói trước. Cả hai lại sợ nói ra rồi lại mất đi dù sao bên nhau thế này là đủ.

- anh có ảnh hồi bé không? Cô tự nhiên tò mò hình dáng khi hấn còn bé.

- có! Biết cô muốn xem từ không gian huyền ảo của mình hấn lấy ra 1 bức ảnh đã rất lâu nhưng được hấn giữ cẩn thận.

Cô nhận lấy tấm ảnh, nhìn trong hình là 1 người phụ nữ xinh đẹp bế trên tay 1 bé trai tầm 2 tuổi mập mạp đáng yêu cười.

Người phụ nữ ấy cười lên hạnh phúc, bé trai cũng vui vẻ cười đôi cánh ác quỷ mới mọc lấp ló sau lưng. Làm cô nghĩ tới thần tình yêu cupid chỉ khác về đôi cánh.

- mẹ của anh thật đẹp! Cô thấy bà ấy đẹp tới nỗi tất cả người phụ nữ khác khi đứng cùng bà ấy sẽ thật tự ti.

Hấn đưa ngón tay vuốt ve khuôn mặt mẹ. Không nói gì.

-mà anh lúc bé cũng thật đáng yêu đấy chứ! Tôi cũng muốn sau này có 1 đứa con đẹp như anh vậy. Không đáng ghét như bây giờ.

-này đi chậm chút, anh kéo tôi đi nhanh như thế làm gì! Đây,...

Cô ngốc này lại nói nhầm rồi, còn về phần muốn có con giống anh thì không phải cô phải là vợ anh sao. Chả lẽ với thằng khác mà có thể giống anh được.

(t/g: Má ơi! Anh này tự ki cấp độ cao)

Cô bước nhanh theo nhịp chân của hấn, thật ra chính xác là cô phải chạy theo. Ai bảo chân cô ngắn mà chân người ta lại dài hơn chân cô.

Lãnh Phong đưa cô tới rừng đào, theo trí nhớ dẫn cô vào trung tâm rừng đào. Mặt trời đã xuống hấn, trăng vẫn chưa lên, trời 1 mảnh u tối mờ mờ ảo ảo.

Hoa vẫn nở rồi lại tàn, cánh hoa rơi phủ hồng mặt đất. Cảnh vật yên tĩnh tới nỗi người ta có thể cảm nhận được cánh hoa rơi chạm nhẹ xuống nền đất.

- chờ 1 chút.

Lãnh Phong nhìn rừng đào đang chìm trong bóng tối.

Hắn lẩm nhẩm vài câu trú rồi hô:

- phát sáng!

Tức thì cả 1 rừng đào sáng bừng lên bởi những bụi ánh sáng li ti như những con đom đóm. Từng bông hoa lấp lánh, bụi sáng rơi khắp vùng như những tinh tú nhỏ nhỏ.

Cánh hoa rơi xen lẫn bụi phép thuật đẹp đẽ. Cô thích thú đưa tay hứng, bụi phép chúng đậu trên tay cô sáng lấp lánh.

- Lãnh Phong, thật đẹp! Cảm ơn anh!

Hắn luôn cho cô những gì đẹp đẽ trong sáng nhất. Vung vung tay cho những bụi sáng bay trong không khí, cô chạy lại phía hắn.

Lúc này cô cảm thấy thật vui, thật ấm áp. Vòng tay qua cổ hắn, kiễng chân lên đôi môi mềm thơm 1 cái vào má hắn.

1 giây...2 giây...3 giây trôi qua!

Cô đang làm cái gì thế này? Cô vẫn giữ nguyên tư thế đó bất động. Máu dồn tới não! Ôi trời ơi! Vừa rồi...vừa rồi cô vừa thơm hắn.

Ông trời ơi đem sét tới đánh chết cô đi. Cô gan to dám chạy tới thơm hắn 1 cái. Cúi cúi đầu suy nghĩ "liệu anh ta có cho 1 trường đánh chết mình hay không?"

Đang trôi trong suy nghĩ động tác cô cũng chậm chạp, tay vẫn vòng qua cổ hắn như vậy, người cũng rất gần hắn.

Lãnh Phong cũng đứng im bất động, cảm giác mềm mềm ngọt ngọt của môi cô trên má vẫn còn. Đầu tiên là sợ hãi rồi sau đó là vui mừng như đứa trẻ được cho kẹo.

Cô ngốc chủ động gần mình! Phát hiện này làm hắn như phát điên vậy! Niềm vui khó giấu hiện lên trên gương mặt.

Hắn đưa tay ôm eo cô, kéo cô lại gần hơn. 1 tay khác nhẹ cầm cằm cô bắt cô ngẩng mặt lên đối diện với ánh mắt của hắn.

Bị động tác của hắn kéo cô về thực tại, cô mở to đôi mắt linh động nhìn hắn.

Hắn cũng nhìn cô, quyết định phủ xuống đôi môi mọng đang mím mím lại của cô. Lòng tự nhủ "không đáp lại em thì thật thất lễ rồi".

Môi hắn lành lạnh áp vào môi cô, trần chọc mút lấy ngọt ngào, cảm nhận cánh môi mềm mại của cô.

Lam Ngọc mở to mắt nhìn. Cô bị hôn rồi, bị hôn rồi. Nụ hôn đầu của cô.

- nhắm mắt lại!

Hắn khe khẽ nói! Tay ôm eo cô tăng thêm lực hắn muốn cảm nhận thêm hơi ấm từ cô.

Cô theo lời hắn nhắm mắt lại. Cô có thể cảm nhận được tiếng tim mình đập trong lồng ngực. Tay đang ôm cổ hắn trượt xuống, tay nhỏ để bên ngực trái của anh. Cô muốn biết hắn có đang cảm nhận giống cô không. Lòng bàn tay truyền tới nhịp đập có lực của tim hắn, cô biết hắn cũng có tình cảm với cô.

- chắc chắn, tên tiểu tử này từ bao giờ nhanh tay đến vậy.

Lão Ngừ Cổ ngồi trên cành cây xa xa, rướn cái cổ lên nhìn cô và hắn.

Cạnh ông là 2 lớn 2 nhỏ cũng đứng xem. Mỗi người 1 tâm trạng.

Tiểu Mạc lấy tay che mắt 2 đứa nhỏ lại. Thảm ai oán đang yên ăn no rồi việc cô lại theo 2 kẻ đầu óc không bình thường này đi xem truyện của người khác. Thật mất mặt.

Âu Dương 1 bên chăm chú nhìn còn bình phẩm thêm 1 câu:

- không ngờ chị mình lại chủ động như vậy. Chẹp chẹp.

- ối, tên nào đá lão từ vậy, xem...

Tiếng lão kêu toáng lên, thấy mình sắp ngã từ cây xuống lão kịp phản ứng túm lấy người bên cạnh.

Tiểu Mặc trước đó nhanh chân lẹ mắt lẹ được, chỉ còn tên xui xẻo Âu Dương bị tóm được.

Bịch! Bịch!

2 tiếng người rơi xuống đất rất đồng đều.

Tiểu Mặc nhìn 2 kẻ đang nằm dưới đất khinh bỉ trở về nhà trúc cùng 2 đứa nhỏ. Tên Thương chính là kẻ gây ra vụ này, đá lão thật hay! Tiểu Mặc âm thầm bỏ 1 câu khen ngợi.

- ôi xương cốt của ta!

Lão vẫn nằm rạp dưới đất. Đúng là không thể sánh bằng bọn trẻ thời nay được.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận, Tôi Luôn Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Lãnh Phong Bị Thương!

Cảm nhận nụ hôn tràn miên của hắn, cô quên cả thở. Nụ hôn kết thúc mặt cô đỏ bừng. Chỉ là cô thom hắn 1 cái mà thôi sao lại tiến triển thành hôn môi thế này. Giờ cô không biết đối mặt với hắn ra sao, mãnh liệt nhìn vào mấy bông hoa đào gần đó không lên tiếng.

Có vẻ như để phá vỡ không khí bối rối đến ngột ngạt này cô và hắn cùng lên tiếng.

-anh..

-em

-anh nói trước đi!

- em nói trước đi!

Lại đồng thanh, thấy cô quần bách không biết làm sao, hắn cười nhẹ lên tiếng. Đưa tay vén những lọn tóc bị gió thổi trên khuôn mặt cô, giọng hắn trầm ấm vang lên gọi cô:

- Lam Ngọc! Em sẽ luôn bên tôi chứ?

Cô ngược lên nhìn hắn, nhìn người đàn ông cao hơn cô rất nhiều kia. Vẫn khuôn mặt lạnh lùng, bạc môi mỏng, đôi mắt thoát nhìn vô tình nhưng lại chứa sự cô đơn. Giờ đây hắn đang nhìn cô bằng ánh mắt pha chút sự dịu dàng cùng cầu xin.

Nắm lấy tay hắn áp lên má của mình, cô cho hắn thấy sự hiện hữu của cô chân thật nhất.

- em sẽ!.

Nghe được lời nói từ chính cô, 1 tia hạnh phúc khó có được len vào tim hắn, rồi cùng mạch đập chạy đi khắp cơ thể. Nhéo nhéo cái má phàn nộn của cô, hắn bế cô.

- Lãnh Phong, em tự mình đi được! Thả em xuống!

Cô vội vàng lên tiếng dù sao đoạn đường đi không quá dài cô có thể tự mình đi được.

- yên lặng, nếu không anh sẽ ném em xuống.

Hắn vẫn bước về phía trước, vỗ vỗ mặt cô.

- anh dám ném em xuống sao? Sẽ có người rất đau lòng nha.

Cô trêu hắn, tay vòng qua cổ hắn ôm chặt.

- anh chưa từng hối hận!

Hối hận? Hối hận cái gì? Không hối hận khi ném cô xuống hay không hối hận ở bên bên cô. Sao anh không nói rõ cho cô hiểu chứ.

- này, anh nói rõ ràng cho em! Ý anh là không hối hận điều gì?

Cô kéo kéo áo hần thắt mắc.

- em dạo này tăng cân thì phải?

Hần nhìn mặt cô rồi lại nhìn cả người tròn tròn của cô.

Câu nói của hắn đã thành công làm cô ném chuyện hối hận hay không hối hận ra sau đầu. Giờ cô chỉ còn nhớ rõ hai từ "tăng cân". Nếu là trước kia thì không sao nhưng bây giờ cô đã ở bên hắn, là bạn gái hắn thì cô có chút quan tâm tới bề ngoài của mình một chút. Đó là thể diện nha! Cô tự cho là như vậy.

Vậy mà hắn dám nói cô hình như tăng cân, con mắt nào của hắn thấy cô tăng cân. Tuy cô có 1 chút, ờ, 1 chút tròn tròn thôi, nhưng không tới nỗi nào chứ.

- tăng cân? Anh nói lại lần nữa xem?

Cô gào lên bên tai hắn. Hắn vì tiếng quát của cô người khẽ run một cái. Hắn nói gì sai sao? Dù cô có tăng thêm chút nữa hắn vẫn bế được.

Về tới trước cửa nhà trúc cô nhảy xuống, chạy vào trong nhà. Âu Dương đang xem xét cái chân của lão ông Ngừ Cổ.

- thối tiểu tử nhẹ tay chút, đau chết lão già này rồi.

- chân bị trật khớp rồi, phải bẻ lại về vị trí cũ.

Âu Dương cầm chân lão chuẩn bị ra tay.

- có chuyện gì vậy? Cô ngồi xuống ghế nhìn lão mặt nhăn nhó.

- không có gì, không có gì! Lão khoát khoát tay tỏ ý không sao. Không thể nói mình đi rình xem truyện người khác rồi bị ngã được. Quá mất mặt. Cũng chỉ tại quá chăm chú nên khi ngã từ trên cây xuống nào quên bém mình có phép thuật nên mới bị trật chân.

- chắc ông lại làm chuyện xấu hổ gì rồi chứ? Lam Ngọc đưa dai liếc liếc mắt ra vẻ mình đã hiểu.

- nào có, AAAAAAAAAAAAAÁ!

Âu Dương thừa dịp lão không chú ý động tay đưa khớp về vị trí cũ.

- đau chết rồi, đau chết rồi. Lão vừa lầu bầu vừa lấy lọ sứ men trắng ra, rắc rắc thứ bột trắng mịn vào cổ chân.

Thuốc bột nhanh chóng thấm vào xương thịt, mát mát lạnh lạnh. Lão thử cử động bàn chân, thấy không đã trở lại bình thường nhàn nhã bước ra cửa.

- Lãnh Phong, Âu Dương tối nay cùng lão già này xuống Thủy Cốc.

Lão phui phui tay áo, bước về phía rừng trúc.

- chị cùng Tiểu Mặc, Ái Ái ở lại nghỉ ngơi. Em và anh Phong đi trước.

Âu Dương dặn dò cô rồi bước nhanh ra khỏi cửa.

- Ái Ái buồn ngủ không chúng ta đi ngủ! Cô ôm đứa bé vào ngực bế nó đặt trên giường trúc.

- Chị Lam Ngọc em muốn chị kể truyện cho em nghe!

Ái Ái mở to con mắt hồng ngọc nhìn cô.

- được, ngoan ngoan nằm xuống rồi chị kể! À Tiểu Mặc em buồn ngủ thì ngủ chung với chị.

Nhà chỉ có 1 chiếc giường mà thôi, chỉ có thể nằm chung.

- chị ngủ trước đi, em không buồn ngủ. Tiểu Mặc nhìn cô rồi uống vài ngụm nước, khẽ nhìn về rừng trúc tối đen.

- ừ, nếu buồn ngủ thì phải đi ngủ sớm đó.

Cô vừa nói vừa vỗ vỗ nhẹ lưng Ái Ái, thầm thì kể một câu truyện cổ tích.

Ngày xưa ngày xưa, có một nàng công chúa ngủ trong rừng...

Ái Ái mắt lim dim đưa tay dụi mắt, đầu gối lên cánh tay cô hỏi :

- nếu hoàng tử không đến thì sao hả chị?
- tất nhiên hoàng tử sẽ đến vì hoàng tử và công chúa sẽ luôn ở bên nhau rồi.
- ồ! Vậy thì mai sau em cũng muốn làm công chúa.

Ái Ái ngáp vài cái dụi dụi vào ngực cô, rồi ngủ ngon lành.

Nhìn đứa bé gầy gò trong ngực, mấy hôm theo cô được ăn chút ít đồ, khuôn mặt vàng vọt trước kia giờ đã có chút hồng hào. Cô không thể báo vì hoàng tử quên công chúa và chưa chắc hoàng tử đã dành cho công chúa với một đứa bé được. Cổ tích luôn đẹp cô cũng không muốn phá vỡ thế giới màu hồng của nó.

Trong nhà không một ánh sáng của đèn điện hay nến. Mọi thứ chìm vào trong bóng tối đen đặc. Đêm nay không có trăng. Cả một vùn đêm tối rìn rùng đảo vẫn còn vương lại vài bụi sáng do hắt tạo ra như những con đom đóm sáng lấp lánh.

Ba người bọn Lãnh Phong đã vào rừng trúc. Lão Ngừ Cổ đọc lầm nhảm những từ cổ quái điều khiển những cây trúc xung quanh. Những cây trúc mọc từng bụi từ từ di chuyển, cả một rừng trúc chuyển động tạo ra một trận pháp mới. Thoạt nhìn như một rừng trúc bình thường nhưng lại có thể đánh lạc hướng người nào vô tình bước vào, mãi luẩn quẩn một chỗ.

Trước mắt ba người hiện ra một cái hồ tương đối lớn. Nước hồ phẳng lặng không một gợn sóng. Hôm nay không trăng nên không thể nhìn rõ nước hồ màu gì.

- đây Cốc Thủy?

Âu Dương tò mò nhìn mặt hồ, định vươn tay chạm tới mặt nước bị Lãnh Phong giữ lại.

- đừng chạm vào nước hồ nó có thể ăn mòn bất cứ thứ gì rơi xuống hay tiếp xúc với nước hồ.

- đây chính xác chỉ là một trong những hồ ở Thủy Cốc. Hồ này được tạo ra bởi 1 nhánh nước ngầm ở Thủy Cốc mà thôi. Nước hồ này mang màu đỏ máu, sở dĩ có màu như vậy vì mạch nước ngầm ở bên dưới nó. Nhánh chính không biết đã hòa tan bao xương máu của những kẻ xấu số rồi.

Lão vừa nói vừa lấy ra một thân cây trúc cắm vào hồ nước khua khoảng một hồi rồi mang lên. Điều đặc biệt thân trúc không có một chút hư tổn mà có xu hướng tươi tắn hơn.

- mấy cây trúc ở nơi này đều sinh sống nhờ nước hồ này?

Âu Dương cầm cây trúc xem xét quay sang lão hỏi.

- đúng vậy, nhiều năm nay ta trồng cây trúc này để tìm cách đi xuống hồ nhưng vẫn không thể mang người sống xuống mà đi lên toàn vẹn được. Chỉ có thể dùng trúc làm bè hay thuyền đi trên mặt hồ mà thôi. Lặn xuống là không thể nào.

Lão lắc đầu vô lực.

- 3 nghìn năm trước ta đã ném vật đó xuống hồ này khờ nghĩ sẽ lấy nó lên nữa. Vì sao con lại muốn lấy nó?

Lão hỏi Lãnh Phong. Năm đó lão ném chiếc nhẫn Âm Dương xuống là vì không muốn tạo nên một cuộc tranh chấp nào nữa. Hồng xanh duyên mệnh đã gây rối loạn rồi. Giờ xuất hiện thêm chiếc nhẫn có khả năng đưa người sống xuống địa ngục rồi trở lại 1 cách toàn vẹn. Nghịch thiên hơn nữa là mang hồn người chết trở về dương gian làm họ sống lại.

Thử hỏi được sống lại ai mà không muốn, có được chiếc nhẫn khác nào bắt từ. Sức hút của một vật có khả năng như thế là không thể tưởng tượng nổi. Lão không muốn đệ tử của mình mà quá muốn chiếc nhẫn này.

Vật như thế đáng lẽ ra không nên tồn tại. Chỉ mang lại rắc rối mà thôi. Bắt từ thật ra cũng không có gì vui vẻ khi nhìn tất cả mọi người cùng người mình yêu thương mất đi chỉ còn lại mình mình tồn tại. Nhưng không có nghĩa là không ai muốn nó, nhất là những kẻ chìm sâu trong quyền lực, sức mạnh, không có tình yêu.

- sự phụ yên tâm con sẽ không như ông ta!

Lãnh Phong nhìn mặt hồ không biết là hẳn đang tính toán điều gì.

- được! Tùy ở con, ta tin con không giống ba con. Việc khó khăn bây giờ là làm sao mang lại nó lên. Ta cũng không có cách nào.

Lão thở nhẹ một hơi, chiếc nhẫn này xuất hiện lần nữa khó tránh khỏi sóng gió khi chủ nhân của thượng cổ mãnh thú đã trở lại, dã tâm của kẻ đó không hề che giấu.

- chủ nhân! Đế Thương thử xem sao.

Tiểu quý Thương bấy giờ mới lên tiếng, treo ngược người ngấm ngấm bóng mình dưới hồ. Tài năng thiên bẩm của hắn không phải à phòng thủ và bảo vệ còn gì. Có việc gì còn làm khó được nó?

Đưa ngón tay bé bé chạm xuống hồ, nó cũng không bị bào mòn. Lề lưỡi liếm liếm đầu ngón tay nhấm nhấm môi suy nghĩ.

- chẹp chẹp, chủ nhân nước hồ này vị thật khiếp!

Tiểu quý bình hằm 1 câu không liên qua tới chủ đề cần giải quyết.

- tiểu quý kia! Không đang hoảng 1 chút! Lão 1 bên sốt ruột nhắc nhở.

- có ông mới không đang hoảng đi xem người khác...um, um!

Miền gnos bị nhét 1 cục bông do lão biến ra.

- xú tiểu quý còn không ma nghĩ cách!

Lão không thể để đồ đệ biết mình lên xem trộm đồ đệ nhà mình tình cảm với con gái nhà người ta được. Không tên tiểu tử đó sẽ dùng ánh mắt mà đông lạnh lão.

- phù! Khóc chịu thật!

Thương thở ra 1 hơi. Nghiêm túc suy nghĩ ra cách đưa người xuống hồ, thân mình vẫn treo ngược đầu hướng xuống đất.

- lão già không đang hoảng, ông có thể đem 1 vài cây trúc nghiền vụn thành bột phấn không?

Thương như búng tinh bay vèo tới trước mặt lão.

- được. Nhưng người định dùng bột phấn đó để xuống hồ?

Lão vẫn nghi hoặc hỏi nhưng tay lại nhanh chóng dùng nội lực làm cho những cây trúc bị nghiền thành bột.

Thu thập được đủ lượng như tiểu quý muốn, đưa cho nó.

Thương nhận lấy bột phấn trộn nó với lớp màng bảo vệ nó vừa tạo ra trên người cho Lãnh Phong và Âu Dương không quên dặn dò.

- chủ nhân, màng bảo vệ này chỉ giữ được trong 2 tiếng thôi, gần hết thời gian nhất định chủ nhân phải ra khỏi hồ này.

- yên tâm! Sư phụ còn nhớ vị trí chiếc nhẫn rơi chỗ nào không?

Hắn gawjtt đầu với thương, hỏi sư phụ vị trí ông ném chiếc nhẫn.

- ở giữa hồ nhưng nhiều năm như theesta cũng không chắc nó còn ở đó nữa không. Nhớ cẩn thận.

Lãnh Phong và Âu Dương nhanh chóng tận dụng thời gian lặn xuống hồ. Hai người chia ra tìm kiếm.

Xuống dưới sâu áp lực của nước ép 2 người tới hít thở không thông. Tới vùng giữa hồ nhanh chóng tìm kiếm. Chỉ 2 giờ đồng hồ tìm 1 chiếc nhẫn nhỏ như thế dưới nước hồ nguy hiểm là quá khó khăn.

Tạo 1 quả cầu sáng nho nhỏ để tìm kiếm trong bóng tối, Lãnh Phong chỉ tìm được vài đồ linh tinh bị ném xuống.

15 phút trôi qua vẫn không tìm thấy. Đang chăm chú tìm cách mở 1 chiếc hộp, Lãnh Phong cảm nhận thấy cách mình vài mét có 1 sinh vật nào đó đang bơi lờn vờn quan sát hắn. Dừng động tác hắn tập trung cảm nhận không phải có 1 con mà là hơn chục con.

Tạo ra 1 quả cầu sáng khác, dùng lực hắn ném về phía sinh vật đó. Nương theo ánh sáng yếu ớt của quả cầu tới nơi nó chiếu đến hắn thấy được 1 cái đuôi cá lớn đang bơi, những sinh vật như thế nhanh chóng tản ra, phản ứng nhanh chóng 1 cách dị thường.

Quả cầu sáng tắt đi mấy sinh vật lại tụ lại. Một con lao tới Lãnh phong. Lần này hắn có thể nhìn rõ hình dạng sinh vật này.

Người cá? Hắn chưa từng nghĩ tới lại gặp người cá xuất hiện ở dưới hồ này.

Người cá Thân trên giống hình dạng con người, hai tay móng vuốt mọc ra sắc nhọn, có màng mỏng giữa các ngón tay. Đầu tóc trơn nhớt như rong, bên vị trí lẽ ra là tai giống con người thì lại là hai cái mang giống mang cá đang phập phồng.

Nhanh chóng lẹ được, Lãnh Phong định triệu hồi lưỡi hái từ thần thì nhớ ra khoogn thể triệu hồi được. Nếu hắn triệu hồi màng bảo vệ cơ thể sẽ bị phá vỡ.

Chết tiệt! Hắn tập trung nội lực, đọc chú tạo ra những quả cầu lớn về phía người cá. Quả cầu nghiền vụn 1 người cá bị cuốn vào.

Dưới đáy hồ Lãnh Phong tạo ra sức nước cuộn cuộn nhưng mặt hồ vẫn duy trì yên tĩnh. Thương và lão Cổ Ngữ đi đi lại lại trên bờ hồ suốt ruột. Đã 1 tiếng trôi qua rồi vẫn hkoogn có ai đi lên.

Âu Dương cũng gặp tình trạng giống Lãnh phong, cậu đang cố sức đánh lại những đợt tập kích của người cá. Từng đợt có tồn tại người cá nhưng không nghĩ tới gặp trong hoàn cảnh này. Nếu cứ tiếp tục ở trong hồ thêm nữa sẽ mất mạng. Dù không bị người cá làm bị thương cũng bị nước hồ ăn mòn mà chết. Thâm tính toán thời gian chỉ còn lại 15 phút nữa, màng bảo vệ càng ngày càng yếu.

Âu Duowg vận hết nội lực cuối cùng tạo ra 1 vùng lửa đỏ rực cuốn lấy người cá, nhân cơ hội đó bơi nhanh lên mặt hồ.

- Âu Dương!

Lão cùng Thương hô lên khi nhìn thấy cậu, giúp cậu lên bờ. Thật may mắn vẫn còn 10 phút nữa mới hết thời gian.

- Âu Dương, Lãnh phong đâu? Sao chưa thấy lên?

Lão gấp gáp hỏi, tên tiểu tử đó còn làm gì ở dưới đó vậy?

- anh ấy vẫn chưa lên sao? Con bị người cá tập kích! Chắc anh ấy cũng gặp người cá tập kích.

- người cá? Không thể nào!

Lão kêu lên nóng nảy, người cá sinh sống ở nhánh nước chính Thủy Cốc sao lại xuất hiện ở nhánh nhỏ này được.

- con không thể tìm được chiếc nhẫn. Thương, có thể tạo ra 1 vòng bảo vệ nữa hay không?

Cậu muốn đi xuống lần nữa tìm Lãnh Phong.

- không thể! Em đã dùng hết âm khí rồi. Ngay cả màng bảo vệ bình thường nhất bây giờ em cũng không thể tạo được.

Tiểu quỷ bay là là trên mặt hồ quan sát, dù nó không bị ăn mòn bởi nước hồ nhưng xuống sâu dưới hồ nước sẽ bị ép cho nổ tung mất.

Lãnh phong đã mất 1 thời gian giao chiến, tổn không ít nội lực. Trong lúc vô tình chiếc hộp lúc này bị bật ra, chiếc nhẫn âm dương bắn ra theo.

Hắn nhìn thấy, vui mừng chụp lấp, ngay trong khoảnh khắc sơ suất bị một người cá dùng móng sắc cào 1 đường dài sau lưng. Màng bảo vệ bị cửa vào dù vết cắt không chạm tới được da thịt hắn nhưng màng bảo vệ bị mỏng đi rõ rệt.

Tìm được điểm yếu mấy người cá chụp móng tới người hắn vào đúng vị trí trên lưng lúc này. Móng vuốt cào 1 đường lên da thịt hắn, rỉ máu.

Nước hồ nhanh chóng rò rỉ vào, da thịt bị ăn mòn đau thấu xương. Sắc mặt hắn cực kì không tốt.

Không còn nhiều thời gian hắn tập trung luôn khí hắc ám của ác quỷ vờn quanh thân, trái rộng vờn vờn như những làn khói đen, cắn nuốt tất cả người cá vào trong.

Hắn cố chịu đựng cơn đau xâu xé sau lưng, cầm chắc nhẫn trong tay bơi về phía mặt hồ. Nếu hắn không nhanh vết thương sau lưng không thể cứu chữa. Màng bảo vệ bị hở, nước hồ chậm rãi ăn mòn.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận, Tôi Luôn Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Ái Ái Thật Giỏi.

Tiểu quỷ Thương vẫn đang bay lướt trên mặt nước, các ngón tay xoắn vào nhau lo lắng. Chỉ có vài phút nữa, nó mở to mắt nhìn xuyên qua làn nước.

- chủ nhân! Nó kêu lên một tiếng phi người xuống, Lãnh Phong đang cố bơi về phía mặt hồ bên nó lao xuống giúp hắn lên thật nhanh.

Như con thoi đan trong tám vài dệt, nó mang Lãnh Phong lên bờ nhanh nhất có thể. Vừa kịp lúc màng bảo vệ hết tác dụng tan biến.

- sư phụ, nhẫn đã tìm thấy.

Lãnh Phong cố chịu cơn đau làm run rẩy toàn thân, đưa chiếc nhẫn cho lão.

- anh không sao chứ?

Âu Dương nhìn vết cắt dài chạy dọc từ bả vai xuống đang nhỏ máu đen, thịt toác ra bị nước hồ nhắm nháp ăn mòn. Vậy mà hắn vẫn còn chịu đựng được tới bây giờ.

- tên tiểu tử đừng cậy mạnh! Nhanh trở lại trong phòng xem vết thương. Tiểu quỷ nguoi đi lấy lá trúc về đây.

Lão cất chiếc nhẫn đi cùng dẫn dò Thương, cùng Âu Dương đưa hắn bay về phía nhà trúc. Không xử lý tốt vết thương không thể lành được mà còn vừa ra nhiều hơn. Nước hồ này đến lão cũng không dám mang trâu đùa.

Nghĩ nghĩ lão dùng truyền âm nói với tiểu quỷ " lấy vừa đủ đừng có nhỏ hết rừng trúc của ta!"

Cô ghé mắt cho Ái Ái, trước đó cảm thấy hơi buồn ngủ nhưng giờ một chút cũng không có. Tiểu Mạc vẫn ngồi trước bàn nhìn về rừng trúc.

Chợt thấy không yên, cô bước ra cửa đứng ngóng, lòng nao nao khó chịu. Ánh mắt cũng hướng về rừng trúc nồn nóng. Hắn và em trai cô đi khá lâu rồi làm việc gì mà vẫn chưa trở về vậy?

- nhóc con nhanh tay đi đun một nồi nước nóng nhanh lên.

Lão Ngừ Cổ nhìn thấy bóng cô đứng cửa gần đó thúc dục, đưa Lãnh Phong vào trong nhà.

Cô ngờ ngác không hiểu có việc gì xảy ra nhưng biết là có chuyện quan trọng nên nhanh chân chạy đi đun nước.

Mẹ kiếp! Không có bật lửa cô dùng đá ma xát vào nhau mãi không có một tia lửa xuất hiện. Gấp gáp tới độ run cả tay, đá đập vào mu bàn tay. Chiều là do bọn hắn dùng phép tạo ra lửa, cô không có tí phép thuật nào khó khăn tạo lửa.

Vừa thấp thòm vừa bực mình cô nghiêng răng mài hai viên đá vào nhau, kệ cho tay đã sưng cả lên.

- để em giúp! Tiểu Mạc xuất hiện cùng tên Thương đang ôm một bó lớn lá trúc.

Nhờ Tiểu Mạc mà nhanh chóng có ánh lửa vàng cháy tí tách, củi cháy đượm bùng lên. Một lúc sau cũng có 1 nồi nước lá trúc đun sôi.

Cô vội vàng bê vào nhà trúc. Nhà trúc được chiếu sáng bùng do lửa tạo ra hơn chục quả cầu phát sáng.

Có ánh sáng đầy đủ cô nhìn thấy Lãnh Phong mặt tái nhợt ngồi bên bàn. Vì hắn đối diện với cô nên cô không nhìn thấy vết thương sau lưng hắn. Cô thấy tay hắn lăm chắt nổi cả khớp xương, gân xanh cũng theo đó nổi lên như kiểu hắn đang thực thống khổ.

Đặt nồi nước lá trúc lên bàn cô vòng qua sau hắn nhìn lưng hắn. Áo hắn đã bị xé ra vạt 1 bên, trên lưng là vết cắt hở ra dài tới hông. Máu đen vẫn tí tách nhỏ xuống, miệng vết thương như bị chất axit ăn mòn sùi bọt. Người cô khẽ run lên vài cái khi nhìn thấy vết thương này.

Lão Cổ Ngừ đang rắc thứ bột lúc trước lão dùng lên vết thương hắn để giảm cơn đau.

Tìm cô khẽ nhói lên từng cơn khi nhìn thấy sự chịu đựng đau đớn của hắn. Mây hắn chau lại, trên trán toát đầy mồ hôi lạnh. Cô lấy ghế ngồi đối diện hắn đưa tay lau những giọt mồ hôi, nhẹ xoa mi tâm hắn.

- Lãnh Phong, nhìn em

Cô muốn hắn dời đi sự chú tới cơn đau.

- anh không sao! Không cần lo lắng!

Một lúc sau hắn cố giữ cho hơi thở ổn định lại khẽ nói với cô. Nhìn tay mình đang được tay cô nắm, hơi ấm cô truyền cho làm hắn cảm thấy bớt đau hơn.

Cô không dám hỏi đã có chuyện gì xảy ra, không phải lúc nói tới vấn đề này. Giờ cô nghĩ phải làm sao trị nhanh vết thương kia. Quá kinh khủng rồi.

- nhóc con đưa nước lá trúc đây cho ta!

Lão rắc xong thuốc bột, lấy nước lá trúc còn hơi ấm đổ lên vết thương một lần lại một lần.

Cô thấy hắn khẽ run khi nước lá trúc đổ vào lưng hắn, bàn tay to của hắn xiết tay cô lại một chút nhưng vẫn cố không làm cô đau. Mắt hắn vẫn kiên định nhìn cô, tỏ ý an ủi cô rằng hắn thật sự có thể chịu đựng.

Cuối cùng thì máu và nước hồ được lá trúc gạt sạch một lượt, nhưng miệng vết thương vẫn há ra không khép lại. Cô đưa tay vuốt vuốt tấm lưng của hắn, hốc mắt đã đầy nước mắt chỉ cần cô chớp nhẹ là tràn mi lăn xuống má. Đưa ta dụi dụi ngăn cho nước mắt trực rơi.

Cô hít hít mũi, giọng kìm nén hỏi lão Ngừ Cổ:

- bây giờ phải làm gì nữa? Ông có cách nào cho miệng vết thương khép lại không?

- ta không biết, lão từ chỉ biết cách rửa sạch nước hồ dính vào thôi. Tuy vết thương không sâu nhưng bị nước hồ dính vào nên nặng thêm!

Lão cũng nhú mi lo lắng. Vết thương kinh người như thế để hở miệng cũng phải là tốt.

Ái Ái đang ngủ bị tiếng động làm tỉnh, thò hai chân xuống đất nước ngăn bước dài đi tới chỗ Lãnh Phong.

Đứa bé nhìn miệng vết thương trên lưng hấn một cách thích thú, con người hồng ngọc sáng dưới ánh sáng phép thuật. Nó xòe 5 ngón bé xíu, ngần cùn ra bắt ngờ vỗ bốp một cái vào vết thương.

Hấn bị hành động bất ngờ này làm cho đau tái mặt, cảm giác như bị rách ra lần nữa vậy.

Cô nháy nháy đôi mắt, không tin vào mắt mình khi thấy một đứa bé gái có 4 tuổi khi nhìn thấy máu me lại thích thú đến thế. Sau đó cô cũng giật bản mình khi thấy nó đánh lên lưng Lãnh Phong.

- Ái Ái, em làm gì thế? Anh ấy sẽ rất đau.

Cô vụt đưa tay kéo nó lại gần mình cách hấn 1 khoảng. Cô có nên dạy nó rằng người bị thương thì không thể đem ra chơi đùa được.

- anh ấy sẽ rất đau sao? Ái Ái nhìn cô đầy mong đợi.

Này, đừng nhìn cô bằng ánh đó được không. Chuyện đau này không thể vui được.

- ừ, rất đau lần sau em không được làm vậy.

Cô nói hết câu nó tụt xuống đất, nhảy ra khỏi lòng cô chạy lại chỗ Âu Dương. Âu Dương thấy đứa bé chạy đến sợ nó lại làm ra trò gì theo bản năng lùi lại một bước.

- anh Âu Dương, ba lô của chị Lam Ngọc đâu? Em muốn lấy vài thứ.

- ở đây.

Âu Dương mang ba lô ra trước mặt nó. Ái Ái đôi tay nhanh thoăn thoắt mở khóa ba lô, thò tay vào lục lọi 1 hồi. Mãi mới lôi ra chiếc áo rách rưới mà nó mặc lần đầu theo bọn họ.

Cô nhìn chiếc áo rách của nó, vì Ái Ái khẳng khái giữ lại không cho cô vất đi nên cô đành để vào trong ba lô. Đồ đạc của cô đang hoa hoa lệ lệ ở đây đấy.

Ái Ái móc ra từ cái túi áo rách vài nhánh cây đã héo rũ ngả sang màu đen, riêng cỏ Vô Ảnh vẫn trong suốt như vậy.

Nó đứng dậy từ đồng đồ, với chân trèo lên cái ghế gần đó đứng lên đối diện với hấn. Vươn tay cho hấn xem một nhánh cây quắt queo như con cóc khô vậy.

- úi! Quần của chị nè!

Ái Ái nhìn thấy quần nhỏ màu xanh của cô đang mắc ở cổ tay mình do lúc trước lục đồ vương vào. Cảm lấy đưa cho cô rồi quay lại trước mặt Lãnh Phong.

Cô muốn phun huyết ngay lúc này! Này người bạn nhỏ có thể không phải ngang nhiên đưa đồ lót của cô phơi ra cho bàn dân thiên hạ biết không. Máu dồn lên mặt cô với vận tốc ánh sáng rồi. Có chỗ nào cho cô chui xuống không?

Lãnh Phong nhìn đồ nhỏ của cô một cái nhanh chóng nhìn qua chỗ khác. Lần này không phải hấn vô tình thấy được như lần trước mà là được quang minh chính đại nhìn thấy. Trên khuôn mặt tái nhợt leo lên chút hồng cực nhạt.

Nhận lấy đồ nhóc cô vội thu dọn bãi chiến trường cho hết vào ba lô cùng một lúc.

Âu Dương cùng lão tình nguyện không phát biểu ý kiến. Tiểu Mạc bả vai run run, cúi gằm mặt xuống. Không ai biết cô đang cố nhịn cười tới phát run khi nhìn thấy biểu tình của từng người.

- anh mặt lạnh, mau mau ăn cái này vào a! Sẽ không đau!

Vừa nói Ái Ái đưa tay vỗ ngực đảm bảo, dứ dứ nhánh cây như con cóc khô vào miệng hấn.

Lãnh Phong giật giật khóe miệng liếc nhìn cô. Mặt lạnh? Là do cô dậy đúng không? Lam Ngọc, em giỏi lắm.

Cô nuốt ngụm nước bọt nhìn ánh mắt cảnh cáo của hấn. Cô hoàn toàn không có tội cho việc này chỉ là vô số tội mà thôi. Lại nhìn Ái Ái 1 cái, nhìn con cóc khô 1 tí. Cái nhánh cây ấy có thể ăn à? Lỡ hấn ăn ra chết thì cô biết làm thế nào?

- anh ăn nhanh lên. Không sao đâu! Đây là rễ cây đại mù giúp lành vết thương và bổ máu. Mẹ em dạy em đó.

Nó lại dứ dứ trước miệng hần, mời mọc ăn.

Hần đành há miệng ngậm cái rễ đen thui này, nhai nuốt không cảm giác được vị gì. Dù tí có bị làm sao nữa cũng thế mà thôi.

- sao rồi? Anh cảm thấy như thế nào? Nói cho em biết.

Cô đắm chiều nhìn hần xem có chút phản ứng ngoài mong muốn của cái rễ này không.

Hần lắc đầu cảm thấy mí mắt nặng trĩu rất buồn ngủ, cảm giác sau lưng hơi ngứa rồi lại man mát.

- cháu quả giỏi rồi! Ai dạy cháu những thứ này vậy?

Lão mắt sáng như sao nhìn vết thương của Lãnh Phong dần khép lại, ăn da non nhanh chóng. Da mới được tạo ra có chút trắng nhợt hơn với da xung quanh.

- ba mẹ cháu biết rất rõ về những loại cây có độc và loại cây trị thương.

- vậy cháu thật có phúc rồi đây! Có ba mẹ thật tài giỏi, cháu cũng thật giỏi.

Lão vừa khen ngợi vừa lấy ra từ túi của mình một cái lọ thủy tinh nhỏ bên trong đựng chất lỏng cũng trong suốt. Lắc lắc vài cái kiểm tra đưa cho Ái Ái.

- giữ nó cẩn thận! Lão nháy mắt với Ái Ái.

Ái Ái cầm chiếc lọ thủy tinh trong tay mân mê, mắt lập lòe tinh quaoang vui sướng, ngó ngó mọi người đang tò mò nhìn chiếc lọ. Sợ bị lấy mất cất sâu vào túi áo rách, cất vào một ngăn ba lô của Lam Ngọc.

Lãnh Phong giờ đang rất mệt mỏi và buồn ngủ do tác dụng của rễ cây đại mù. Cô để hần dựa vào người mình đỡ hần vào bên giường.

- ngủ một giấc sẽ khỏe lại.

Cô đỡ hần coi hần đưa trẻ lên ba. Hần cũng không nói lại, cảm nhận sự quan tâm của cô, tay hần vẫn nắm chặt tay cô, sợ ngủ đi cô sẽ không còn bên cạnh. Lần đầu hần thấy mình lại thật trẻ con như đứa bé sợ ai lấy mất kẹo của mình.

Giờ hần mới để ý mu bàn tay cô bị tím bầm, tay sưng lên. Cô ngốc lại hậu đậu việc gì rồi. Hần lấy ngón tay lạnh lạnh của mình xoa xoa tay cô, định hỏi cô vì sao thì con buồn ngủ ập tới không chống đỡ được, mí mắt sụp xuống, nhưng tay vẫn nắm lấy tay cô.

Cô vẫn để hần nắm, kéo chần đắp lên người hần. Cô cúi người nhẹ hôn lên trán hần như người mẹ thường làm trước khi con mình đi ngủ. Cô ni non bên tai hần:

- ngủ ngon!

Vẫn ngồi bên cạnh hần, im lặng. Trước kia ngoài việc mong muốn trang trải cho cuộc sống hai chị em được đầy đủ thì giờ cô còn muốn làm bất cứ việc gì có thể để lấp đầy nỗi cô đơn của anh. Cô chưa tình nghĩ tới có ngày bản thân lại muốn đi vào cuộc sống của một người khác như vậy. Cô sẽ dùng quãng đời ngắn ngủi của mình cho hần tình yêu chân thành nhất. Dù chỉ có 80 năm hay 100 năm chỉ là ngắn ngủi với hần cô vẫn muốn làm.

- em buồn ngủ! Ái Ái trèo vào lòng cô ngáp mấy cái, đôi mắt mông lung.

- ngoan! Ngủ đi!

Đợi Ái Ái ngủ say cô gọi Tiểu Mặc bế nó hộ.

- Âu Dương, đêm nay cũng mệt rồi nhanh ngủ đi. Thức khuya không tốt.

Cô khẽ nhỏ giọng xuống nhắc nhở em trai, tránh làm hần cùng đứa bé tỉnh giấc, không quên tròng mắt tên tiểu quỷ suốt ngày nhiều lời.

- chị cũng ngủ đi!

Âu Dương gật đầu hiểu ý, đi ra ngoài cùng lão Ngừ Cô. Lão đang ngồi uống rượu hoa đào cạnh chiếc bàn trúc mới tạo ra. Lão cầm chiếc nhẫn đầm chiêu suy nghĩ.

- tiểu tử, con có nghĩ là việc người cá xuất hiện rất đáng nghi ngờ không?

- con cũng không biết, dù sao đợi khi Lãnh Phong khỏi hần cần tìm hiểu một chút.

Âu Dương cầm ly rượu uống cạn, vị rượu cay cay nơi cổ họng rồi thấm vị ngọt ngọt, hương hoa đào lan tỏa.

- việc tới đâu tính tới đó vậy, ta đã quá già rồi! Không còn sức để làm nhiều chuyện nữa.

Lão cầm cả vò rượu tu, rượu tràn ra khoe miệng tràn vào bộ râu bạc.

- lão tử, con muốn hỏi một chuyện!

Âu Dương cướp lại vò rượu đặt xuống bàn.

- nếu có hồng xanh duyên mệnh thứ hai xuất hiện thì sao?

- hồng xanh duyên mệnh thứ hai? Nếu như vậy 1 trong hai hồng xanh duyên mệnh phải được hủy nếu không duyên mệnh sẽ bị đảo ngược. Mà việc xuất hiện hồng xanh thứ hai rất hiếm.

Lão nhìn xa xa, chậm chạp nói từng chữ. Rồi lại tiếp lời:

- hạt của hồng xanh duyên mệnh cũng có, nhưng để nó nảy mầm thì phải đổi cả một tính mạng của phù thủy. Dùng tất cả máu trên cơ thể của một phù thủy mang tính phục hồi như chị của cậu. Mà phù thủy có tính phục hồi không phải chỉ có một, cũng có vài người. Nhưng ai lại chịu hi sinh chỉ để nảy mầm 1 một hồng xanh duyên mệnh khi đã có 1 cái tồn tại.

Âu dương uống tiếp vài ngụm rượu, cậu chưa bao giờ muốn để chị mình làm việc này. Dù sao hồng xanh duyên mệnh đang ở trong tay Lãnh Phong, còn hạt giống tình cờ lọt vào tay hắn.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận, Tôi Luôn Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Một Nhà 4 Người?

Gần 3 giờ sáng cô vẫn ngồi bên cạnh hắn, cô cảm thấy ngồi lâu tới mức người cũng cứng lại. Cô khẽ xoay xoay người khớp xương kêu lên lạch cạch. Cô ngáp một cái, đưa một tay không bận việc dụi dụi mắt. Cô không dám ngủ sợ có việc bất ngờ xảy ra với vết thương lại không kịp ứng phó.

Một tiếng trôi qua, ngoài sân là tiếng ngáy của lão Ngừ Cổ gục đầu bên bàn rượu. Vài vò rượu lăn lóc dưới đất, hương đào nhàn nhạt thoảng qua. Âu Dương ngồi bên cạnh đang dùng phép thuật điều khiển cái chén chạy qua chạy lại trên bàn. Cậu mở sách tam giới học thuộc câu cổ ngữ rồi búng búng nhẹ vào cái chén sứ. Chiếc chén rùng mình nhẹ 1 cái mọc ra hai cái chân sứ bé run run đứng dậy lao đảo chạy khắp mặt bàn. Nó bước hụt rơi ra khỏi bàn được Âu Dương nắm lại để lên bàn tiếp tục xem nó chạy. Cậu thầm phát âm đúng tiếng cổ ngữ vài lần vì sai sót mà cái chén này mọc được chân nhưng không có mắt.

- Mạc Mạc lại đây ngồi! Cậu vỗ vỗ ghế bảo Tiểu Mạc đang bế Ái Ái ngủ.

- chủ nhân...à, Dương! Anh đang làm gì vậy?

Tiểu Mạc nhẹ nhàng kéo cổ áo của đứa bé đang ngủ lên sợ nó lạnh.

- đang thử dụng phép thuật di chuyển cho đồ vật nhưng bị lỗi.

Cậu chỉ chỉ cái chén sứ đang bị cậu giữ lại, hai chân vẫy vẫy trong không khí.

Trong nhà cô buồn ngủ tới mức ghé đầu vào đầu giường chợp mắt mà không biết mình đã ngủ rất say rồi. Hai tay giữ tay hắn không buông.

Trong mơ cô thấy mẹ đang thu dọn đồ đạc bỏ đi. Cô một bên méo máo ôm chân mẹ muốn giữ bà ấy lại. Em trai cô, Âu Dương ngồi trên giường khóc oa oa vì đói.

- mẹ, mẹ đi đâu vậy. Cô khóc lóc níu chân bà hỏi.

Bà ấy không nói một câu nào hất cô ra. Quay đầu lại gào với ba cô:

- tôi hết chịu nổi anh rồi! Thật hối hận khi tôi chọn một thằng vô dụng như anh!

Rồi bà mặc cảnh hai đứa con ruột của mình đang khóc bước nhanh ra ngoài sân. Ở cổng có người đàn ông đứng sẵn đợi bà.

- Tiểu Khả lên xe thôi! Người đàn ông mở cửa xe đưa bà vào.

Cô vội vàng dừng khóc bế Âu Dương chạy ra cổng nhìn theo xe ô tô chuyển bánh mất dạng. Em trai cô vẫn không ngừng khóc đòi ăn.

Cảnh tan biến cô nhìn thấy mình đang lơ mơ từng góc ngách tìm đồ phế thải, đáng nhẽ gầy kéo theo một bao lớn đựng chai lọ.

Cô nhỏ lúc ấy đang cười rục rờ với một người con trai xa lạ ngồi im không nói, lưng dựa vào gốc cây.

Lam Ngọc cố bước lại gần nhìn rõ mặt người ấy hơn nhưng cảnh trong mơ lại vụt tan biến. Cô có cảm giác bóng dáng ấy thật quen muốn tiến lại gần hơn.

Lãnh Phong đã tỉnh, cây được đó đã hết tác dụng làm buồn ngủ, quay đầu sang nhìn cô đang ghé vào ngủ, chân mày nhíu chặt. Nhẹ nhàng rút tay ra khỏi bàn tay cô, hần ngồi dậy xuống giường bế cô lên đặt lên giường.

Vuốt cho chân mày cô không nhíu lại nữa, đầu ngón tay chạm vào nước mắt của cô.

Em khóc? Hần lau đi từng giọt rồi từng giọt. Cô co người lại một chỗ ngủ, nhỏ bé khiến hần đau lòng. Nằm xuống bên cạnh cô, ôm cô vào ngực, tay xoa xoa má cô cứ thế nhìn cô ngủ.

Trời đã dần tới trưa, cô mới hé con mắt dậy, xoay người cho đỡ mỏi. Đập vào mắt cô là cảnh xuân rục rờ.

Ách, cũng không có gì xuân cho lắm chỉ là tấm ngực vững chắc để trần của hần. Ô oa! Mà cô nằm cùng hần bao giờ vậy. Đưa tay nhỏ sờ loạn một chút! Ừm, cảm giác sờ rất tốt.

-em sờ đủ chưa? Hần giữ lại cái tay không an phận của cô.

- chưa...á, đủ rồi, đủ rồi.

Cô vội vàng thu tay lại. Mồ hôi! Cô khi nào trở nên sắc như vậy. Cũng chỉ tại hần. (_ _|||)bò dậy nghiêm chỉnh, kéo chăn đắp cho hần.

- nhóc con, mau mau dậy đi nấu cơm, lão già ta chết đói,chết đói rồi.

Lão thều thào vài hơi, ngồi ở ngoài sân kê. Miệng chép chép nghĩ xem trưa nay ăn gì.

Chết tiệt! Giờ là mấy giờ rồi cô ngủ bao lâu rồi, nhìn mặt trời chiếu nóng ở bên ngoài. Đã gần trưa rồi, cô ngủ quá lâu.

Nhảy từ trên giường xuống, đầu tóc không chải, không buộc xả tung chạy ra ngoài tìm đồ nấu cơm. Hần đang bị thương không thể bỏ đói bụng được. Cô thầm tính toán sẽ nấu gì bỏ một chút.

Cũng may Âu Dương và Tiểu Mặc đã đi ra ngoài kiếm đồ ăn mang về được hai con gà rừng và ít cây cỏ cô không biết tên.

Tiểu Mặc, Âu Dương và Ái ái đang ngồi chăm chú nhìn con gà mất đầu máu chảy dòng dòng không biết nên động thủ từ đâu.

Ba người hai lớn, 1 nhỏ chụm đầu lại chỉ để nhìn 1 con gà không đầu đang giãy giụa, lông cũng chưa thềm vặt. Một con bị cột lại cạnh đó.

Nghe tiếng bước chân cả ba đồng thời ngước 3 cặp mắt với ba màu khác nhau lên nhìn cô bắn ra tia mừng rỡ.

- chị, chị làm con gà này đi. Em định cắt tiết nhưng lỡ tay cắt mất cả đầu gà rồi.

Một tay cậu cầm kiếm Thanh Vân quơ quơ, 1 tay cầm xác con gà không đầu giữ giữ vài phút. Miệng lẩm nhẩm " chết rồi sao không rụng lông?"

Quóac! Quóac! Đàn quạ chăm con bay qua đầu.

Cô giằng lấy con gà chết rồi cũng không yên, mắt tròn to nhìn em trai, cầm lấy thanh kiếm đem làm dao. Có phải cô nuôi ăn nên không biết nấu ăn hay không?

- Tiểu Mặc đi nấu nước sôi mang lại đây! Âu Dương, đi rửa đồng rau này!

Cô giáo việc, chợt nhớ tới mớ rau cỏ này có thể ăn được chứ?

- Âu Dương, rau này em đảm bảo là ăn được?

- chị yên tâm là do Ái Ái tìm được, toàn được bỏ máu đem hầm với gà.

- vậy đi rửa nhanh lên rồi mang lại đây.

Cô phát phát tay, nhìn qua Ái Ái vẫn mặc bộ áo của cô, quơ eo buộc dải lụa đỏ.

- Ái Ái, vài ngày nữa anh Lãnh Phong khỏi chị dẫn em đi mua quần áo nha. Cô cười hi hi nói với nó. Dù sao cũng phải quay lại nhà cô xem ba một chút rồi đi sắm vài thứ.

Sau khi chuẩn bị đầy đủ cô thành thạo vặt lông, mổ gà không chút khó khăn. Tiểu Mặc hầm mộ nhìn. Ái Ái ngoan ngoãn ngồi một bên gặm táo.

Hôm nay cô sẽ làm gà hầm với nấm cây được bỏ này cho hần.

- Ái Ái canh này người thường có ăn được không?

Cô sợ chỉ tốt cho người bị thương, người khỏe mạnh ăn vào có tác dụng không mong muốn thì không hay.

- ăn được ạ!

Ái Ái hít hít mùi hương của thức ăn bay lên, mùi canh gà hầm cùng cá nướng bay lên. Tiểu quý Thương cũng hít lấy hương thơm thưởng thức.

- ngon quá! Tiểu quý chỉ là 1 hồn mà đặc biệt hơn hồn ma khác là tài năng hơn. Ăn không thể như người bình thường theo đúng như mọi người là chỉ ăn hương ăn hoa.

Bụng thức ăn vào trong nhà cô múc một bát canh đầy cho hắn, ép hắn ăn hết. Hắn cũng nghe theo cô ăn hết xuống bụng không quên bảo cô ăn nhiều chút. Hắn thích cô hơi mồm tí ôm rất mềm mại.

Lão Ngừ cổ ăn uống thỏa thuê, vươn người ra khỏi nhà về phía rừng trúc. Tiểu Mặc vẫn chăm cho Ái Ái ăn thêm. Đứa bé này quá nhỏ gầy rồi, nhìn xem tay như que tăm vậy.

- Lãnh Phong, cho em mượn nhà tắm một chút.

Nấu ăn xong mồ hôi cô dính đầy người rất khó chịu.

Hắn gạt đầu tạo không gian cho cô vào. Thực ra đây chỉ là kéo không gian lại nối với nhà tắm ở nhà hắn mà thôi. Không gian này cũng không thể đưa người ta đi tới đâu mình thích được.

Thỏa thích tắm rửa 1 hồi cô thay bộ quần áo khác bước ra. Hắn ngửi được hương hoa cô trên người cô tỏa ra. Lấy chiếc khăn bông trong ba lô của cô đang đặt cạnh giường, hắn kéo cô lại lau khô tóc cho cô.

Làn tóc buông xõa, đen nháy mềm mại tuôn tới eo nhỏ. Hắn vuốt nhẹ từng lọn tóc, ánh mắt dịu dàng mấy phần so với thường ngày.

Cô ngồi yên cho hắn lau tóc, cảm nhận từng cái vuốt nhẹ lên tóc mình. Thích thú như bé con được mẹ chải đầu tết tóc cho.

Đội tóc cô khô hẳn, hắn lấy chiếc trâm ngọc Vô Lăng đưa cho cô từ ngăn ba lô ra vấn tóc cô lên rồi cài trâm cố định.

Ngọc trắng hoa lê nổi bật trên mái tóc của cô. Cô đưa tay sờ loạn lên tóc mà hắn mới cột lại cho cô. Tay chạm vào chiếc trâm khẽ khựng lại quay đầu lại nhìn hắn.

Hắn nhìn cô cười cười. Cô cũng không để ý tới nguồn gốc chiếc trâm này nữa, nhe răng cười với hắn.

- vết thương đỡ hơn chưa?

Cô ân cần hỏi, vươn tay cời cúc áo hắn ra. Cởi được cái cúc đầu tiên hắn giữ tay cô lại.

- đã tốt rồi, không cần lo lắng vài ngày nữa là khỏi hẳn.

Ngón tay hắn đan vào ngón tay cô.

- hắc hắc, ngại gì?

Cô trêu hắn, cô ý cời thêm một chiếc cúc nữa.

- ai nha nha! Giờ mới biết anh lại có lúc đáng yêu như thế.

Hắn trừng mắt nhìn cô cúi người xuống dùng cắn cắn môi cô vài cái ngăn cái miệng của cô lại.

- khụ! Hai anh chị tình cảm cần phải ra chỗ khác chỗ này đang có trẻ con.

Âu Dương bế Ái Ái ra ngoài chơi.

- Anh Âu Dương, anh mặt lạnh đang rất đói đúng không? Mới ăn môi chị ấy như thế.

Ái Ái ngoái đầu lại nhìn thêm, bị Tiểu Mặc đi bên cạnh xoay đầu lại.

Mấy ngày nay, vết thương của hắn đã khỏi hẳn, luôn lơ đãng theo cô không rời.

Hắn thì nhàn nhã, cô thì khổ cực vào khuôn phép của lão cổ quái kia. Chỉ là đồng ý ở lại nhờ lão giúp kích hoạt cái tính phục hồi của phù thủy mà hàng ngày cô phải nấu ăn. Nấu ăn chỉ là chuyện nhỏ, tập võ mới là chuyện lớn. Đùa nhau à? Cô thì võ vẽ cái gì chứ. Một nhân viên quen như cô chuyên dùng miệng để đánh nhau thì cần gì võ cho một người. Sở dĩ cô cũng lười, Khả Dĩnh từng gạ cô đi tập karate để bảo vệ mình cô từ chối thẳng. Lại lưng kiếm

tiền cô đã mệt lắm rồi.

Phép thuật cơ bản cô còn không có thì võ cái quái gì. Lão quái dị đó còn bắt cô học khinh công. Này, khinh công là cái gì vậy. Cô không hiểu chỉ từng xem người ta bay qua bay lại trên TV, giờ bắt cô bay như chim thì giết cô đi còn hơn. Võ học bình thường như thế nào cô còn không biết nói gì tới loại cao siêu gì cả này.

Nằm bò người trên cái xà ngang làm bằng thân trúc trên cao cô nhất quyết thôi miên rằng mình là một con lười đang đu mình trên cây không nhúc nhích. Hé mắt nhìn xuống đất cô nuốt nuốt nước bọt.

Con bà nó, cằm đây gây trúc vót nhọn ở dưới đó làm gì. Cô mà không may ngã xuống thì làm thịt xiên à. Nghĩ vậy càng ôm xà ngang chặt hơn. Cái kiểu rèn luyện chó má gì thế này. Thiên a! Mang sét đến đánh chết lão đi.

Trời không thấu cô, vẫn xanh trong không một gợn mây cũng không thể có sét được.

Lãnh Phong một bên nhìn cô tạo cái tư thế buồn cười trên thanh xà. Nhướn nhướn mày nhìn thêm vài lần. Cô ngốc định làm xiếc à!

- Phong, đưa em xuống, huhu.

Cô kín đáo đưa tay nhéo một cái vào đùi mình, cổ nặn ra vài giọt nước mắt khóc lóc van xin.

- điều kiện? Hấn phun ra 2 chữ.

- anh muốn gì cũng được! Nhanh đưa em xuống

Cô muốn bò xuống lắm rồi, nhưng bị lão kia ném lên cô cũng không biết cách xuống.

Mắt hấn lóe lên cười tà, bật người lên đứng vững trên thân trúc bé mà cô đang sống chết ôm chặt.

- nhanh chút, em thực mới. Hic! Cô với tay tóm lấy hấn.

Hấn cúi người cho cô bám vào, vòng qua eo cô nhẹ nhàng đưa cô xuống không tốn chút sức lực.

- giờ có nên thực hiện điều kiện luôn không?

Hấn nắm eo nhỏ của cô cười.

- khặc! Điều kiện gì? Em có chút sợ hãi! Ồ, không có nhớ nữa rồi!

Cô đẩy hấn ra phui mông chạy mất. Cô chỉ nói vậy thôi chứ để hấn làm gì thì làm đến cái xương cũng không còn đâu.

Hấn nhìn dáng cô chạy xa xa, dịu dàng cười, đi theo cô nói theo một câu.

- em chạy nhanh như vậy làm gì?

- ách, có yêu quái theo đuôi.

Cô ngoái đầu lại bữu môi nhìn hấn.

- em khẳng định?

- khẳng định!

Cô hắt đầu lên không sợ trời không sợ đất.

- à, em muốn về nhà một chuyến được không? Chỉ về vài ngày mưa vài đồ cần thiết.

Cô đang đi trước hấn 1 đoạn chạy lại phía hấn hỏi.

-được! Anh đi với em

- ừ, vậy hôm nay đi luôn nhé.

Cô cười tí mắt kiễng chân lên ôm cổ hấn, để hấn bế lên đi về phía nhát tranh.

- nhóc con, đi mấy ngày nhớ mua cho ta chút đồ ăn ngon nha!

Lão nhai đi nhai lại cả trăm lần bên tai cô. Cô chỉ đi có 3 ngày thôi, đồ ăn cũng sắp sẵn cho lão rồi.

- được, con sẽ mang cho người thật nhiều món ngon lạ về.

Cô bắt đầu đi nói với "đứa trẻ" có số tuổi đáng làm tổ tiên 18 đời nhà cô.

- thật? Lão mắt sáng lên, đưa tay giải trừ tường phép thuật cho mọi người ra khỏi khu lão ở.

- con hứa được chưa nào. Cô nói nhanh.

Tất cả đều đi cùng chỉ trừ lão ở lại. Âu Dương đưa mọi người về nhà mình bằng sách Tam Giới.

Nhìn căn nhà phủ lên một lớp bụi, cô khẽ cau mày. Ba cô đi đâu lâu vậy sao?

Không nghĩ nhiều cô lấy tiền lương được nhận từ đời nào ra, giờ mới có cơ hội tiêu, hơn năm rồi còn gì. Ài ài, cầm tiền cảm giác thật hạnh phúc.

Cô bắt tên tiểu quỷ biến thành bộ dạng đứa trẻ bình thường. Cô cũng muốn mua vài bộ quần áo cho nó. Ai lại lúc nào cũng người trong suốt bay qua bay lại được.

Biến về hình dạng bình thường, cô lấy áo của Lãnh Phong mặc cho nó. Áo hần dài trùm tới gót hần. Cô khéo léo xắn tay áo lên giúp nó.

Nhìn Ái Ái cũng Thương mặc kiểu cách quần áo chả khác gì nhau, miệng cô giật giật, thậm chí kiểu này cô cũng không chịu được, phải nhanh đi mua mới được.

Dẫn mọi người ra xe trạm xe bus, lên xe tới thẳng siêu thị An Thành. Hôm nay cô phá lệ cả đời làm đại gia một lần tiêu số tiền này.

Tổng cộng 4 người lớn cùng hai trẻ nhỏ chen chúc trên 1 tuyến xe buýt.

Tất cả các cô gái trên đều liếc mắt đưa tình nhìn hần và Âu Dương. Mắt bắn ra tia hau háu. Nhất là nhìn Lãnh Phong không chớp mắt.

Chắc, chắc bọn trẻ vậy giờ thật quá hiên ngang. Cô âm thầm khen 1 câu. Ài, lực hút của hần còn mạnh hơn lực hút trái đất.

Này, đừng có nhìn hần như vậy được không? Dù sao hần hiện tại cũng là bạn trai của cô mà. Cô khó chịu nha.

- anh! Con muốn anh bé! Cô nhìn hần nói, giọng đủ lớn cho mọi người trên xe nghe thấy.

Hần nhủ mi nhìn, cô lại giờ trò gì vậy. Nhưng cũng phối hợp vờ tay đón lấy Ái Ái trong lòng cô.

Không phải giờ cao điểm nên xe buýt có đủ chỗ ngồi cho mọi người, không ai phải đứng.

- ba! Ái Ái đang ngồi yên trong lòng hần tự nhiên thốt ra một câu với hần.

Câu nói này của Ái Ái lần nữa làm tan vỡ bao nhiêu trái tim thiếu nữ ngồi trên xe. Cô còn nghe cả tiếng đổ vỡ được đó. Người ta là hoa đã có chủ lại còn có con có ước cũng trả được. Mấy nữ sinh không khỏi tiếc hận sao mình không may mắn gặp được soái ca trên xe buýt sớm hơn 1 chút, không quên mơ mộng. Mắt vẫn nhìn hần thêm vài cái. Cả lũ thờ dài thườn thọt.

Cô thấy thế vui vẻ nhìn hần.

Bước vào siêu thị, cô đặt Ái Ái cùng Thương vào xe đẩy, đẩy chúng đi chọn đồ. Âu Dương dẫn Tiểu Mặc đi xem xung quanh, đây là lần đầu tiên cô ấy được xem kĩ thế giới con người.

Cô và hần cùng đẩy xe, 2 đứa bé hết nhìn đông lại nhìn tây, thoát nhìn rất giống một gia đình 4 người đi siêu thị mua đồ.

Xe tới gần quầy sữa cho trẻ em, cô nhân viên cười đơn đả giới thiệu sản phẩm. Đoàn phục đẹp đẽ đúng tiêu chuẩn, mỉm cười chào hai người.

- chào hai anh chị, vợ chồng hai người nên mua vài hộp sữa về cho 2 nhóc này đi ạ! Em thấy chúng hơi gầy thì phải. Cô nhân viên nhìn nhìn hai đứa nhỏ trong xe.

Hả? Cô há hốc miệng, cảm suýt rơi xuống đất. Vợ chồng? Con cái? Cô vẫn còn tên chưa bóc thì lấy đâu ra con.

Hần thì ngược lại nhìn cô vui vui. Ồm, nhân viên này thật biết cách nhìn người. Hai chữ vợ chồng này hần thích.

Mấy bà mẹ đang chọn mua sữa cho con tùm đầu vào thì thầm to nhỏ.

- nhìn kia, mẹ trông trắng trẻo non mịn thế kia, sao lại để 2 đứa con mình suy dinh dưỡng như thế.

Một người phụ nữ đẩy đã, tóc xoắn xoắn thêm vào một câu.

- làm cha mẹ sao không quan tâm con cái thế chứ. Thật là! Chị nhìn kia, 2 đứa nhỏ xinh đẹp như thế ba mẹ lại mặc cho đồ gì thế kia.

- tôi thấy đó chỉ là 1 chiếc áo người lớn mặc lên thôi đấy.

Giọng của 1 người khác bàn luận.

Lam Ngọc lệ rơi đầy mặt nhìn Ái Ái và Thương trong xe đẩy hàng.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận, Tôi Luôn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Gặp Lại Người Quen.

Mấy lời bàn tán lọt vào tai cô, cô khó xử nghĩ nên đi tiếp hay tiếp tục đứng ngốc ở chỗ này.

- chị có định mua sữa cho hai con không? Nhân viên cười giọng nói át đi tiếng mấy bà mẹ gần đó.

- a! Có có, em lấy hai hộp!

Cô gật đầu như bỏ cùi, gờ cô mà bảo không mua sẽ thành tội nhân thiên cổ trong mắt các bà mẹ mát, mặc dù cô đâu làm gì sai cơ chứ. Vơ hai hộp sữa dành cho trẻ em suy dinh dưỡng đặt vào xe để đồ, cô đi tiếp.

- giờ mua quần áo nha! Cô để hán giữ xe đẩy, mình thì đứng một bên chọn quần áo. Cả một dãy quần áo nhỏ xinh cho trẻ con đủ màu sắc kích cỡ làm cô hoa cả mắt.

- Lãnh Phong,qua đây chọn với em

Cô vẩy vẩy hán giờ lên một bộ của bé trai một bộ của bé gái. Cảm giác đi mua sắm thật thoải mái nha, cô chưa từng đi mua đồ mà không lo lắng về tiền bạc như vậy.

Hán thấy cô vui vẻ cũng phối hợp chọn đồ với cô. Ngoài việc gật đầu hay lắc đầu thì hán cũng chẳng nói thêm câu nào. Biết hán ít lời cô cũng không để ý làm gì. Cô cũng không muốn có tên bạn trai suốt ngày y y nha nha bên tai.

Chọn được mấy bộ cho hai đứa trẻ cô cho chúng mặc luôn vào, tí ra vẫn tính tiền là được.

-oa! Tiểu Ái em thật xinh như công chúa nha!

Cô đặt Ái Ái trước gương cho nó nhìn ngắm mình trong gương.

- vậy sẽ có hoàng tử nữa đúng không chị?

- ừ, có công chúa sẽ có hoàng tử!

- vậy nếu một ngày nào đó chị là công chúa ngủ trong rừng thì sẽ có hoàng tử tới làm chị thức giấc đúng không?

-ặc, dĩ nhiên! Chị là công chúa xinh đẹp nhất.

Cô thêm một câu khen mình không biết xấu hổ là gì.

Tiểu quý một bên cũng đang đứng trước gương ngắm bộ đồ mới, đưa tay sờ hình bé trai trong gương rồi lại vồ vồ mặt mình cười ngây ngô.

- Lam Ngọc?

Giọng người đàn ông vang lên, trong giọng nói có chút vui mừng bước nhanh về phía cô.

- anh Hạo Thiên, đã lâu không gặp.

Cô nhìn anh ta bước tới chào hỏi một câu. Thật không ngờ lại gặp lại người quen. Cô và anh ta quen biết không nhiều lắm. Cô nghĩ một năm không gặp anh ta cũng không nhớ nổi mình. Ngay cả chính bản thân cô cũng chưa từng nhớ tới anh.

- đã lâu không gặp, dạo này vẫn khỏe chứ?

Hạo Thiên rất muốn hỏi han cô thật nhiều, nhưng nghe thấy sự xa cách như có như không của cô đành nuốt vào.

- em vẫn khỏe! Anh hôm nay không đi làm sao mà ở đây mua đồ vậy?

Cô nhìn Hạo Thiên kiếm chủ đề để nói chuyện không chú ý tới kẻ đứng bên cạnh đang đầy sự khó chịu nhìn cô.

Hạo Thiên định mở lời thì có giọng một người phụ nữ mềm dẽo đi tới nói trước.

- hôm nay anh ấy dẫn tôi đi mua đồ.

Cô nhìn người phụ nữ trước mặt âm thầm đánh giá, người phụ nữ kia cũng đang quan sát cô.

Chắc, chắc nữ nha! Váy ngắn bó sát cơ thể hiện ra những đường cong hoàn mỹ, bộ ngực đầy đặn để hở một phần ba đang áp vào cánh tay Hạo Thiên. Cô ta muốn ngực có ngực muốn hông có hông, cô nhìn lại mình thật đúng là không thể đem ra so sánh được. Nhưng sao cô nghe được trong giọng nói của cô ta có mùi thuốc súng dù khuôn mặt đẹp tới mức muốn người ta phạm tội kia vẫn đang cười.

- ah, chào chị! Chị là bạn gái của anh Hạo Thiên sao.

Cô cũng lịch sự mỉm cười đáp lại.

Hạo Thiên tính nói thêm câu gì nữa nhìn người phụ nữ đang giằng vào người mình có phần chán ghét lại không nói.

- đúng vậy! Hơn nữa tôi là vợ sắp cưới của anh ấy. Người phụ nữ cao ngạo nhìn cô nói.

TMD! Cô cần biết cô ta là vợ sắp cưới hay là cái khi gió gì cơ chứ. Nhìn cô như thế làm gì!

- Phuong Phuong, ra ngoài kia chờ anh! Anh có việc!

Hạo Thiên lạnh nhạt nói với người phụ nữ bên cạnh mình không tìm ra được chút tình cảm nào trong lời nói. Ánh mắt anh vẫn chùng thùy nhìn Lam Ngọc.

Người phụ nữ tên Phuong Phuong mím mím môi bắt mắt nhìn cô, không cam lòng bước ra ngoài. Nhìn cô không xinh đẹp bằng mình có chút tên tâm, tay nắm chặt bộ váy mới mua nên từng gót giày cao đi ra chỗ ngồi dành cho khách.

Khụ! Cô có phải làm gì có lỗi với đôi vợ chồng tương lai này không?

- Lam Ngọc, cô ấy...

Hạo Thiên tính giải thích khi thấy cô nhú mày suy nghĩ gì đó.

- à, không có gì!

Cô thấy cô ta trông có vẻ non nớt có vẻ như ít hơn cô vài tuổi. Ngắm lại khuôn mặt có chút quen quen.

- hôm đó anh tính gặp em trai để chào tạm biệt nhưng không thấy ai ở nhà.

Anh ta cũng không hiểu khi buổi sáng hôm sau đi làm lại lái xe tới cổng nhà cô. Anh thầm mong đợi nói với cô lời tạm biệt nhưng không thấy có ai ở nhà. Cô ấy vội vã đi vậy sao.

Lam Ngọc nhớ tới ngày hôm đó sau khi sau rượu tỉnh lại đã ở rừng U minh rồi.

- em có việc nên chuyển gấp! Cô nói qua loa vấn đề.

Anh biết cô không muốn nói cũng không gắng hỏi, đưa mắt nhìn người đang đứng cạnh cô. Vẫn là người đàn ông ở trong nhà cô hôm đó.

Nhìn hai đứa trẻ đang thì thầm nói với nhau chuyện gì đó, anh nghĩ hai đứa trẻ đó không thể là con cô được. Tuổi của chúng đã 3, 4 tuổi mà mới có 1 năm không gặp cô thôi. Anh ta nhẹ lòng nghĩ mình vẫn có cơ hội nhưng lại không ý thức rằng mình sắp cưới.

- hai đứa bé này là?

- hai đứa em họ của em! Ái Ái, Thương chào chú đi.

- Ái Ái chào chú! Ái Ái ngược con mắt hồng hồng chào một tiếng. Còn tiểu quý Thương học tập chủ nhân mặt lạnh không chào.

- ách, tính đứa bé này hơi cứng đầu anh đừng để ý!

Lam Ngọc vội giải thích, tên tiểu quý này mọi hôm rất lấm miệng mà sao hôm nay trở trời vậy.

- không sao!

- chào cậu! Hạo Thiên gật đầu chào Lãnh Phong.

Lãnh Phong cũng chỉ gật đầu đáp lại.

- đây là Lãnh Phong, bạn trai của em.

Cô kéo Lãnh Phong, dựa người vào người hắn.

Hạo thiên khẽ xiết chặt bàn tay lại khi nhìn thấy nét hạnh phúc trên khuôn mặt cô. Anh lại tới chậm? 1 năm qua khi xác định tình cảm của mình với cô, anh đã thật hi vọng được gặp cô để thổ lộ. Tình cảm dành cho cô đang lớn dần lên muốn anh ngừng lại thật khó. Chỉ cần có cơ hội, anh sẵn sàng từ bỏ hôn ước chán ghét kia để đổi lấy được bên cô.

Muốn nói thật nhiều, thật nhiều rằng anh nhớ cô nhiều như thế nào thì tất cả chỉ thốt ra được 1 lời:

- ừ, hẹn gặp em khi khác, anh ra chỗ cô ấy đang chờ.

Hạo Thiên khó khăn dời bước, anh lấy tư cách gì để nói thêm với cô vài lời. Họ chỉ là người quen không hơn. Anh cũng không thể trách cứ cô không yêu hắn bởi lẽ anh chính là kẻ yêu đơn phương. Thứ đầu tiên trong đời anh khao khát muốn là cô thì lại dễ vuột mất.

- anh nhìn em như thế làm gì? Mặt em có gì sao?

Cô đưa tay sờ sờ mặt khi hắn cứ nhìn cô chăm chăm.

- lần sau không cho phép em thân thiết với hắn.

Hắn kéo cô tới gian hàng khác. Chẳng lẽ cô ngốc này không nhận ra anh ta có ý với cô. Ánh mắt si mê ấy làm hắn khó chịu. Hắn thừa nhận là hắn ghen tị và sợ hãi nếu cô thân thiết với anh ta hơn cô sẽ ném hắn qua một bên hay không.

- hửm? Ý anh là sao vậy?

- không! Đi mua đồ thôi!

Chẹp! Chẳng lẽ trình độ ăn giám của hắn lên cấp. Cô nói chuyện đôi lời với người quen bị coi là quá thân thiết. Hắc hắc cười nói:

- anh đang ghen sao? Haha.

- mau mua đồ! Hắn nghiêm mặt nhìn cô, môi mím lại.

- ách, được rồi. Em mua vài món lạ lạ cho lão quái kia.

Cô chọn qua chọn lại vài thứ rồi đặt vào giỏ hàng, mua thêm mấy túi kẹo. Chợt nhớ tới vấn đề con gái mỗi tháng cô dặn hắn đứng chờ chạy qua khu đồ "cần thiết". Mua khá nhiều về nào là ban ngày, nào là ban đêm.

Ôm đồ chạy lại quên mất rằng không có gì để che thứ này đi. Cố gắng mặt dày, mặt không đỏ tim không đập đập vào giỏ hàng. Cô đang rất là cố gắng tránh đi vấn đề tế nhị này, thì hắn nói một câu làm cô bất tỉnh tại chỗ.

- mua nhiều như vậy?

Hắn cầm một túi băng vệ sinh lên nhìn nhìn, nhưn mảy hỏi cô.

Ông nội của tôi ơi, anh hỏi như vậy làm thế gì? Nhiều hay ít liên quan tới anh sao. Cô rất muốn xông tới tởn xỉ và vào mặt hắn. Giăng lại túi đồ cô ném lại vào giỏ, vừa tức vừa thẹn gào lên:

- TÔI MUA BĂNG VỆ SINH NHƯ THẾ NÀO THÌ LIÊN QUAN GÌ TỚI ĐỒ THẦN KINH NHÀ ANH!

1 câu không liền mạch không ngừng nghỉ với âm lượng đài phát thanh. Tất cả mọi người quay lại nhìn cô. Thôi rồi, lại mất mặt! Từ khi cô quen biết hắn cô đã làm bao nhiêu chuyện xấu hổ rồi? Cô cũng không nhớ rõ.

Hít một hơi lấy bình tĩnh, cô tròn mắt nhìn hắn không thèm để ý ra quầy thanh toán.

Tiếng thét của cô làm Thương cùng Ái Ái đang gặm kem giật mình, kem lem nhem lên mặt.

Hắn cũng chỉ tò mò nên hỏi, không nghĩ bị ăn mắng như vậy. Đi bên cạnh cô khẽ nói nhỏ.

- thực ra mua nhiều chút cũng không sao!

Ý của hắn muốn chữa lại lời vừa nãy bảo cô mua nhiều, sợ cô giận.

Cô tình nguyện như gió thoảng qua tai. Bình thường tên này không nói gì thì thôi một khi nói toàn nói những lời kinh khủng.

Một kẻ không hiểu ý, một kẻ vì thẹn quá hóa giận.

Âu Dương cũng đã thanh toán tiền xong vài thứ đang cùng Tiểu Mặc chờ cô.

Cô mang đồ đặt nên cho nhân viên thanh toán, rút ví lấy tiền trả thì hần nhanh tay trả trước.

Thấy hần thanh toán cô cũng không bảo gì, không ngạc nhiên. Hần sống bao năm ở thế giới con người lại không có đồng tiền nào mới lạ.

Thực chất thì dòng họ nhà hần có bao giờ thiếu tiền chứ? Có đem bán cả đất lẫn nhà cô đi cũng không bằng một cái bình hoa đặt ở nhà hần. Ngoài lâu đài của mẹ thì hần cũng có một ngôi nhà khác trong tộc quý chi là đã rất lâu không có hơi người rồi. Ngoại trừ cái phòng tắm hần cho cô vào tắm thì mọi phòng trong căn nhà đều thiếu hơi ấm.

- quý khách xin chờ chút!

Nhân viên ở quầy thanh toán gọi cô lại. Cô nghe thấy bất giác lại nghĩ tới cảnh mời mua sữa lúc nãy. Cô cũng quay lại xem một chút.

- nhân dịp đang trong mùa cưới, siêu thị chúng tôi có chương trình tặng quà cho các cặp đôi và các cặp vợ chồng khi mua sắm ở đây?

- quà? Thật tốt!

Cô nghe thấy có đồ khuyến mãi tặng quà thì hưng phấn.

- vâng!

Nói xong nhân viên đưa cho cô một hộp quà được gói đẹp đẽ.

Mọi người cùng ra khỏi siêu thị mỗi người đều xách túi lớn túi nhỏ. Cô ngửa đầu hứng những tia nắng chiếu vào mặt. Trời đã về thu.

- mua đồ xong rồi sao?

Hạo Thiên lại bắt gặp cô ngoài siêu thị đang cất đồ của Phương Phương vào xe.

- vâng, anh cùng cô ấy cũng mua hết đồ cần rồi à.

Cô đáp lại, gật đầu.

Người phụ nữ thấy Hạo Thiên lại bắt truyện với cô gái đó, ác độc nhìn về phía Lam Ngọc. Ánh mắt anh ấy nhìn cô ta yêu thương tới không che giấu như vậy, cô không mù nên cũng nhận ra.

- Hạo Thiên, mình đi thôi! Phương Phương làm nũng nói, không muốn anh gần cô ta thêm nữa.

Hạo Thiên không đáp lại, lấy trong những túi đựng đồ mang ra một cái túi khác có đựng một chiếc váy màu trắng thêu hoa đi về phía Lam Ngọc.

Vốn định lần sau gặp cô sẽ tặng nhưng nghĩ thế nào lại muốn muốn đưa cho cô luôn.

- cho em! Hạo Thiên đưa cho cô.

- thật ngại quá! E không thể nhận.

Cô không ngu mà lại đi nhận quà của một người đàn ông sắp lấy vợ mà vợ tương lai của anh ta cũng có mặt ở đây. Hơn nữa hai người cũng không thân tới mức mua đồ tặng, cô và anh chỉ là quen biết và làm cùng công ty mà thôi.

- nhận lấy coi như quà bạn bè lâu chưa gặp mặt.

Hạo Thiên nghĩ cô rất hợp với chiếc váy mình chọn cho cô.

- này,... Cô rất khó xử để nhận lấy quà này, dù anh ta đã nhắc tới hai từ hạn bè.

Túi còn chưa tới tay cô đã bị người phụ nữ Phương Phương giật lại. Cô ta lôi chiếc váy ra, móng tay được chăm sóc tỉ mỉ sơn đẹp đẽ của người được ăn sung mặc sướng từ nhỏ xé nát chiếc váy lụa trắng, ném xuống đất.

Vất đi sự dịu dàng giả tạo trên khuôn mặt cô ta nói đầy tức bực với Hạo Thiên:

- cô ta là cái thá gì mà anh lại mua đồ cho cô ta, lại ân cần như thế. Người phụ nữ nghèo nàn, hèn mọn này là tình nhân của anh đúng không.

Phương Phương lên giọng chất vấn, nhìn Lam Ngọc căm tức. lúc thanh toán Hạo Thiên bảo có việc quay lại một chút, khi quay về thấy hần đang cầm một bộ váy trắng thật đẹp. Cô nghĩ anh mua cho mình không ngờ lại là cho người đàn bà kia.

- cô có cảm miệng lại cho tôi không! Cô nháo đủ chưa? Tôi chịu đựng đủ rồi

Hạo Thiên bụng đầy một cổ tức giận khi nghe cô ta chỉ trích Lam Ngọc. Hai tay nắm chặt kim nén nổi gân xanh.

- anh mắng em? Phương Phương uất ức từ bé tới giờ cô chưa chịu ủy khuất như thế. Bản tính tiểu thư nổi nhen, chỉ tại người đàn bà kia, cô ta chạy tới túm lấy Lam Ngọc giờ tay tát cô một cái.

Lam Ngọc trở mắt nhìn một màn nổi điên của cô ta. Cô gặp tình huống cầu huyết rồi. Mẹ nó! Tí bị ăn tát may mà Lãnh Phong hất người đàn bà điên này ra.

Hạo Thiên và Lãnh Phong đồng thời hỏi:

- em có sao không?

- em có sao không?

Cô ngơ ngác nhìn rồi nói:

- à, không sao, không sao.

Cô có bị ăn tát đâu mà có sao.

Lãnh Phong kéo cô gần mình hơn nhìn Phương Phương bị đẩy ra một thân chặt vật dưới đất như muốn xuyên thủng người cô ta ra vậy. Hạo Thiên cũng không đến đỡ.

- Phương Phương con làm sao vậy? Ai khi dễ con! Hạo Thiên đâu?

Người đàn bà trung tuổi ăn mặc sang trọng vừa bước xuống xe ô tô nhìn thấy con gái cưng của mình đang chặt vật dưới đất.

- mẹ! Người đàn bà kia đánh con!

Phương Phương được mẹ đỡ dậy hung hăng cáo trạng trước.

- hử? Cô thử dám nói lại lần nữa!

Lam Ngọc âm trầm nói, nhìn cô ta. Khả năng bịa chuyện quá nhanh đi. Cô chưa tính sổ đình đánh cô đó.

Phương Phương nhìn người phụ nữ đang toát ra hơi thở nguy hiểm về hướng mình, khẽ chột dạ. Thoạt nhìn cô ta ngây ngô không nghĩ tới lại có khí thế áp bức như vậy. Cây mạnh mọc miệng nói:

- mẹ! Người đàn bà dơ bẩn này quyến rũ anh Hạo Thiên của con.

- mẹ nội nó! Đúng là mồm chó thì không mọc ra ngà voi được! Cô nói ai dơ bẩn? Tôi còn không ngại cái móng heo của cô đánh tôi đấy.

Lam Ngọc lửa giận bốc lên đầu, cô khi nào lại để người ta khi dễ chứ.

- cô dám đánh con tôi! Cha mẹ cô không dạy bảo cô sao. Đồ hèn mọn còn dám lăng lơ cướp chồng của con gái tôi.

Bấy giờ người phụ nữ trung niên mới quay mặt lại chỉ tay vào mặt cô sỉ vả, ngón tay, vòng tay đeo trang sức chói mắt.

- mẹ!

Lam Ngọc sững sờ nhìn bà, môi run run khẽ nói một chữ "mẹ" mà cô đã từng khao khát gọi nhưng cũng thấy chói tai nhất.

Âu Dương cũng nghe được giọng nói run rẩy của cô nhìn mặt người đàn bà mà chị mình gọi là mẹ. Chỉ là khuôn mặt người đàn bà cậu đã quên từ lâu.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận, Tôi Luôn Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Lại Bị Bắt!

Lam Ngọc nhìn bà, bắt gặp ánh mắt bà nhìn mình như một kẻ xa lạ không hơn. Hơn chục năm qua chưa 1 lần bà ngó qua hai chị em cô thì có nhớ được mặt con mình không? Cô cười tự giễu nhìn bà.

- đúng ba mẹ tôi không dạy tôi phải đối xử với người điên như thế nào đấy! Mẹ tôi vì vào sang phú quý mà vất lại kẻ nghèo hèn như tôi đây. Bà có tư cách gì mà nói với tôi những điều ấy!

Chưa bao giờ cô nghĩ khi đối diện với bà lại có thể bình thản đến vậy. Đến phản ứng nổi điên lên trách móc bà cô cũng lười. Thật nực cười mẹ cô lại không thể nhân ra hai đứa con do chính mình đẻ ra. Ông trời đang trêu đùa cô đúng không?

Người đàn bà nhìn cô không nói lên lời, có vẻ như lời nói của cô tác động tới kí ức của mình. Bà nhớ tới hai đứa con và người chồng mình đã vứt bỏ nhưng lương tâm một chút cũng không hối hận. Vuốt lại vạt áo hàng hiệu đắt tiền bà nhìn cô cao ngạo rồi nhìn sang đứa con Phuong Phuong xinh đẹp của mình.

- Phuong Phuong chúng ta không nên làm bản mình với kẻ nghèo như thế! Mẹ đưa con về, nhìn xem quần áo có bụi bẩn rồi.

Giọng bà cung chiều, ngon ngọt một chút trách móc cũng không có.

Phuong Phuong thu lại bộ dáng nổi điên lúc trước trở về về mặt dịu ngoan nhìn Hạo Thiên.

- anh Hạo Thiên...

Cô ta chưa kịp nói hết, Hạo Thiên đã ngắt lời:

- bác Tiểu Khả, bác đưa Phuong Phuong về. Hôn sự này cháu suy nghĩ lại!

Hạo Thiên nhìn cô lưu luyến muốn tới gần cô một chút nhưng nhìn người bên cạnh đang cho cô nơi tựa, anh chỉ nói một câu:

- thật xin lỗi! Hôm nào gặp lại em sau!

Rồi Hạo Thiên đi thẳng lên xe phóng đi không cho bà Tiểu Khả nói thêm lời nào. Anh đã quyết định hủy bỏ hôn ước vốn dĩ anh đã không muốn này. Dù ông nội có ép như thế nào đi chăng nữa. Anh muốn Lam Ngọc. Anh vẫn còn cô hội, hiện tại cô yêu ai anh không quan tâm, anh sẽ làm cô yêu anh. Muộn phiền, anh tăng thêm tốc độ chạy xe tới quán bar.

Hạo Thiên đi hai mẹ con Phuong Phuong cũng lên xe đi mất. Chỉ còn lại cô đứng không biết tư vị ra sao. Cô không biết rằng nước mắt vẫn đang chảy xuống gò má rồi rơi xuống đất.

- chị! Âu Dương đứng bên cạnh gọi cô.

- chị muốn an tĩnh một chút!

Cô buông tay đang nắm Lãnh Phong ra xoay người bước đi. Phuong Phuong lại chính là em gái cùng mẹ khác cha của cô. Trái đất này thật nhỏ bé đi hết một vòng lại một vòng vẫn có thể gặp nhau. Cô thấy buồn tủi vô cùng khi thấy bà nhẹ nhàng quan tâm cô ta trong khi dù cô có khóc lóc ôm chân bà giữ lại cũng không được.

Lang thang đi trên vỉa hè, cô không biết Lãnh Phong vẫn theo chân cô 1 đoạn, im lặng không nói gì. Cô muốn an tĩnh hẳn sẽ cho cô.

Đi một đoạn dài cảm thấy chân đau nhức cô mới vào công viên gần đó. Đứng trước hồ nước xanh thẳm, cô nhìn gợn sóng lẫn lẫn nổi nhau. Lòng cô cũng đang gợn sóng từng đợt giữ dội hơn thế.

Hắn nhìn dáng cô, mặt trời chiếu vào bóng hình đồ dài trên mặt đất. Vòng tay ôm cô từ sau lưng, cúi đầu khẽ cầm vào hõm vào cô thì thầm bên tai cô. Giọng hắn nhẹ nhàng, bình thản.

- anh vẫn luôn bên em!

Không hứa hẹn nhiều chỉ là sẽ luôn bên cô. Vòng tay xiết lại, cô cảm nhận rõ nét hắn luôn bên cô. Cuối cùng có phải cô đã tìm được người luôn bên mình?

- nếu một ngày em mất đi anh có còn bên em nữa không?

Cô hỏi như vậy là không muốn hắn thực sự theo sau khi cô chết. Cuộc đời cô ngắn ngủi làm sao dám níu hắn theo mình.

- sẽ luôn là như vậy! Anh sẽ giữ em bên mình bằng mọi giá!

Hắn hôn lên trán cô, vuốt mái tóc của cô. Hắn sẽ không để cô rời xa mình. Gặp được cô là duyên phận việc hắn cố gắng là để duyên phận này kéo dài mãi.

- ngốc! Nếu như thế anh cũng chết theo chắc! Bên em hết quãng đời này là quá đủ rồi.

Cô gõ vào trán hắn trách móc, rồi cười lên khúc khích. Có hắn ở bên, biết trên thế giới này vẫn có người cần mình thì cô còn buồn rầu thêm nữa làm gì chứ.

- đi, chúng ta về thôi! Hôm nay em sẽ nấu những món thật ngon cho anh.

- được! Hắn để cô kéo đi, chợt ngừng lại bế bồng cô lên rồi đi tiếp!

- này, anh đứt dây thần kinh ngại à! Người ta đang nhìn kia! Cho em xuống!

Cô vụng trộm nhìn người xung quanh trong công viên. Hic, danh tiếng của cô đã mất hết từ lâu rồi thì phải. Da mặt cô mồng nha! Không thể mặt lạnh như hán được. Vùi mặt vào ngực hắn che đi xấu hổ.

Cặp yêu nhau ngồi ghé đá gần đó...

- anh nhìn xem từ ngày chúng ta yêu nhau tới giờ anh chưa bế em như thế bao giờ.

- khụ! Về nhà có được không em?

Hắn thấy hối hận vì hôm nay dẫn cô ra công viên hóng gió.

- em muốn ngay bây giờ!

Cô gái đứng bật dậy nhìn người yêu đáng thương.

- được, được! Em là nhất a!

Chàng trai bế gái lên theo kiểu bế công chúa đi ra công viên...

Cặp đôi thứ hai ngang qua!

- em nhìn xem thật lãng mạn nha! Để anh bế em!

Chàng trai không kịp để cô gái nói câu nào bế cô ra ngoài công viên. Mặt vui sướng, hôm nay là ngày hẹn hò đầu tiên, thật tuyệt vời!

Cặp đôi thứ n rồi n+ 1...

- anh xem..

- em xem kia...

Sau ngày hôm đó báo đưa tin.

Hôm nay tại công viên A, đã xảy một xu hướng lạ các cặp đôi yêu nhau bế nhau đi lại trong công viên. Theo như lời một bạn trẻ B kể lại rằng nếu bạn mà bế người yêu theo kiểu công chúa trong công viên A thì hai người sẽ bên nhau mãi mãi...

Cứ thế họ truyền cho nhau cái "truyền thuyết" có 1 không hai này. Còn đương sự gây ra vụ việc hoàn toàn hay không biết.

Mọi người cùng đi về phía trạm xe buýt, không ai nhắc lại chuyện xảy ra trước đó. Chiếc váy trắng nằm dưới đất rất nhanh được nhân viên dọn dẹp. Mọi việc lặng xuống như lòng cô đã yên ổn.

Đứng nhìn dòng xe dưới lòng đường, trực giác bảo cô có ai đó đang quan sát mình. Cô gắng kiểm tìm ánh mắt đó.

Vài giây sau chính mắt cô nhìn thấy Vô Lăng hiện ra trên người vẫn mặc bộ áo đồ rực. Hắn nhìn cô nở nụ cười. Chiếc xe tải vụt đến đâm xuyên người hắn. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi hắn biến mất vô tung vô ảnh.

Cô không tin vào mắt mình, lòng bàn tay thấm đẫm mồ hôi. Ánh mắt Vô Lăng nhìn cô lóe lên tia tàn độc. Áp lực vô hình làm tim cô đập nhanh hơn.

- Lãnh Phong, anh có thấy gì không?

Cô bám vào người hắn lo lắng hỏi.

- em không sao chứ?

- không sao! Chỉ là em vừa thấy Vô Lăng. Cô nhíu mi nhìn lại chỗ Vô Lăng vừa đứng.

- đừng suy nghĩ nhiều quá! Chắc hắn dùng ảo ảnh kết nối với ý thức của em. Hắn xoa xoa bả vai cô, đưa cô lên xe buýt.

Trong khu bếp chật chội nhà cô tất cả mọi người đang bận nấu cơm. Lý do là cô bắt mọi người phải biết nấu một chút. Lần trước nhìn tài nghệ giết gà của họ cô không thể khen ngợi.

- Lành Phong lấy 4 quả trứng cho vào bát đánh đều lên cho em.

- ừ, đúng rồi! Tiểu Mặc thái hành phải đều như thế!

- Âu Dương nhặt rau phải bỏ lá úa đi chứ, sao vẫn còn để thế này?

Cô kiểm tra mớ rau cải hỗn độn của em trai mình. Quay lại bếp nấu thấy dầu đã nóng già.

- Lành Phong, đưa cho em bát trứng anh vừa đánh nào! Nhanh lên dầu sôi rồi.

- anh đã rất cố gắng đánh lòng đỏ lẫn lòng trắng nhưng vỏ trứng thì rất khó.

Hắn nhìn nhìn bát trứng rồi đưa cho cô.

- anh...anh...anh đem trứng cá vỏ lên đánh?

Cô khiếp vía nhìn trứng trộn vỏ bồng bềnh. Ai dạy hắn là để cá vỏ rồi gỡ ra như gỡ tỏi vậy.

- nhặt tất cả vỏ trứng ra cho em nếu không anh đừng hòng ăn cơm.

Cô đặt bát xuống cách một cái xoay người nhắc chảo ra chỗ khác để nổi lên nấu món khác.

Tất bật một hồi cuối cùng có cơm dẻo canh nóng để ăn. Bữa ăn như thường ngày không có ba cô.

Cô và em trai mới được hành xóm báo rằng ba cô đang ở trong trại cải thiện. Do một lần uống rượu say rồi đánh lộn bị cảnh sát bắt vào. Cô đang tính sẽ đi thăm một chút. Ba cô có đỡ hơn nữa vẫn là người sinh ra cô.

- Ái Ái, ăn nhiều vào. Em gầy quá rồi. Ăn thử miếng thịt bò hầm này xem. Rất ngon!

Cô nhắc nhở Ái Ái. Cô không muốn lần sau ra đường bị chỉ trích ngược đãi trẻ em đâu.

Ngồi khoanh chân trên ghế cô gặm táo ngon lành, hưởng thụ dịch vụ vuốt tóc của Lành Phong. Thường ngày ở nhà cô lười hay xả tung tóc, giờ thì có người tình nguyện giúp cô.

Nhớ tới món quà khuyến mại ở siêu thị cô chạy vào lấy, hí hửng xem nó là gì.

Cô lắc lắc thử chiếc hộp nhẹ tênh này, Nhanh tay xé vỏ hộp quà ra.

Phụt! Món quà quá độc đáo, có thể nói rất rất là phù hợp cho vợ chồng mới cưới. Cô cầm lên 2 bộ đồ lót cho nam và nữ, tím tái mặt. Cô chính thức cầm thù hai từ "đồ lót". Cuộc đời cô mất mặt quá nhiều lần vì nó rồi.

Ném chiếc hộp về phía hắn cô nói:

- cho anh!

Lành Phong cầm chiếc hộp lên mở ra. Đây! Cho anh? Cái này anh sao mặc được.

Đi theo cô vào phòng, hắn lấy áo nhỏ hồng hồng của nữ ra đưa cho cô.

- em tính anh có thể mặc?

- hà? Trán cô vạch ra 3 đường hắc tuyến. Cô không nghe thấy gì cả! Coi như cô bị điếc đi.

- muốn anh mặc cho?

Hắn lại hỏi tiếp.

- á, không, không cần. Cô cầm chiếc áo cất nhanh chóng.

- tốt! Giờ thì ngủ đi! Hắn vỗ vỗ vào đầu cô.

- anh đi đâu sao?

Thấy hắn bước vội ra cửa cô hỏi.

- ừ, anh thấy dấu vết thanh kiếm Hắc Ma. Ngủ đi, anh sẽ về nhanh thôi.

Chỉ với cô hắn mới nhiều lời giải thích. Hắn thấy tung tích của thanh Hắc Ma lộ ra. Phải nhanh chóng tìm được, lần trước trong khu lăng mộ quý tộc đã để

vụt mắt.

- Làm việc gì cũng phải cẩn thận biết không!

- anh biết!

Hắn ra khỏi phòng ngoái đầu nhìn cô lần nữa.

- chị Lam Ngọc chị lại kể chuyện cho em nghe đi!

Ái Ái nằm cạnh cô muốn cô kể chuyện. Con mắt hồng ngọc sáng trong đêm.

- được! Em muốn kể truyện gì nào?

- truyện cô bé lọ lem đi chị! Mẹ em mới chỉ kể cho em một nửa thôi.

Ái Ái nằm giữa, Lam Ngọc cùng Tiểu Mặc nằm hai bên. Tiểu Mặc nhìn Ái Ái khoe miệng kéo lên, " thế giới con người thật thú vị!"

- sau khi đánh rơi hài thì hoàng tử làm gì để tìm lọ lem ạ?

- hoàng tử mở cuộc thử giày, ai đi vừa...

- ai vậy?

Cô đang kể bị Tiểu Mặc làm ngừng lại. Tiểu Mặc bật dậy, cảnh giác cảm nhận sự biến đổi của không khí.

Lại là hương hoa hồng nồng đậm, Tiểu Mặc kéo cô cùng Ái Ái về gần mình.

- đừng lòn vòn nữa! Mau ra đây đi.

Tiểu Mặc khẽ quát lên, cảm nhận yêu khí đậm hơn.

- ai nha! Thật không hiểu khách!

Yêu tinh hoa hồng tay chân của Ma Vương uốn éo thân thể kiều mị tiến tới giường ba người đang ngồi. Bộ áo cánh mỏng tang, cảnh xuân lấp ló sau lớp vải mỏng.

- lại gặp lại cô rồi, Lam Ngọc.

Yêu tinh hoa hồng tên Mị Kiều vươn tay có móng đỏ chót giữ cằm cô, nâng mặt cô lên đối diện với mình.

Tiểu Mặc hất tay ả ra, tạo một vùng lửa vây bắt yêu tinh hoa hồng. ả khéo léo tránh được, cười là lướt nhìn ba người.

- chơi rất vui nhưng chủ nhân ra lệnh nên mời cô về một chuyến rồi.

Dứt lời ả vươn móng dài sắc túm lấy người cô. Tiểu Mặc không bị yếu thế trở về nguyên dạng là một con phượng hoàng đỏ rực lao vút về phía ả. Tiểu Mặc chưa kịp làm gì đành phải dừng lại giữa không trung.

- ngươi dám tới lấy người lại, ta cũng không đảm bảo cô ta vẹn toàn.

Ả rút cây trâm trên đầu Lam Ngọc xuống. Mái tóc được Lãnh Phong vấn gọn xoắn tới ngang hông. Trâm ngọc nhọn đâm vào cổ cô 1 chút, máu đỏ nhỏ giọt chảy ra. ả không đủ khả năng đầu lại một con phượng hoàng lửa đánh phải dùng cách này. Thật khó khăn mới dụ được 2 người kia ra khỏi nhà, không thể để chủ nhân lỡ việc được.

- chị Lam Ngọc!

Ái Ái một bên sợ hãi định chạy tới chỗ cô.

- chị không sao! Đứng yên ở đó.

Cô chịu con đau ở cổ mấp máy môi nói vài chữ. Số cô đứng là số con rệp, lần nào cũng là cô bị bắt. Âm thầm nguyên rửa số phận.

Yêu tinh Mị Kiều giữ lấy cô bước lùi lại vài bước, mắt lóe lên âm hiểm. Trước khi biến mất vào không khí phi trâm ngọc về phía con phượng hoàng.

Tiểu Mặc đang chăm chú đến cô, nghĩ làm sao đưa cô ra thì bị trâm ngọc đâm sâu vào bả vai gần cánh. Bị thương không thể trở lại hình dáng con người rơi xuống nền nhà trơ mắt nhìn Lam Ngọc bị bắt đi.

- chị Tiểu Mặc, chị không sao chứ.

Thấy phượng hoàng bị thương chảy máu Ái Á sấp lại gần xem vết thương. Cũng không quá nghiêm trọng chỉ cần rút cây trâm đang cắm sâu ra là đi được. Nghĩ lại những gì mẹ mình dạy, Ái Á lục trong ba lô mang ra một nhánh cây khô như từng cho Lãnh Phong, để con phượng hoàng ngậm lấy. Rồi dùng tay nhỏ cổ sức rút cây trâm ra.

Dùng hết sức lực kéo trâm ra được, máu bắt đầu từ lỗ hở chảy ra rồi nhanh chóng kín miệng.

Con phượng hoàng đưa mắt nhìn Ái Á chớp mắt tỏ ý đã không sao chỉ là chưa trở về hình dạng con người ngay được.

Lãnh Phong và Âu Dương đuổi theo Vô Lăng một thời gian rất lâu. Hóa ra thành kiếm Hắc Ma đang ở trong tay Ma Vương Vô Lăng.

Hai người đuổi theo thấy không có gì lạ xảy ra. Hôm nay tìm được khí tức của Vô Lăng và thanh kiếm nên hai người quyết định đuổi theo. Nếu không lấy lại được chiếc kiếm truyền qua bao đời của tộc quý lại spps việc rất rắc rối.

Thanh kiếm không chỉ giữ vong hồn của những ác quỷ đã mất còn là vật giữ cho lăng mộ được yên ổn. Nếu để Vô Lăng dùng máu của mình lập khế ước với thanh kiếm thì Vô Lăng sẽ trở thành chủ nhân của nó. Lãnh Phong không thể để chuyện này xảy ra được.

Vô Lăng ngừng lại, quay lại đối diện với hai người. Cười lên một tiếng rồi biến mất trước khi Lãnh Phong bay tới.

Chết tiệt! Lại để hấn nhanh chân hơn một bước! Thời gian không còn nhiều để thu thập đủ những vũ khí cổ về.

- anh Lãnh Phong, tôi nay có gì đó kì lạ tại sao ta lại biết dấu vết thanh kiếm dễ dàng như thế?

Âu Dương lĩnh cảm có chuyện gì không đúng.

- Lam Ngọc! Lãnh Phong thốt lên một câu bay ngược lại nhanh chóng trở về nhà Lam Ngọc.

Hắn nghĩ tới sự việc hôm nay cô nói với hấn về sự xuất hiện của Vô Lăng. Quá gấp gáp với dấu hiệu kiếm Hắc Ma lộ ra làm hấn quên mất điều này. Mà dường như Vô Lăng cũng chỉ muốn dụ bọn hấn ra xa mà thôi.

Âu Dương thấy sự gấp gáp của hấn cũng đuổi theo.

- Ái Á, chị Lam Ngọc đâu?

Âu Dương hỏi Ái Á khi thấy Tiểu Mặc trong hình dạng phượng hoàng còn có hết máu ở trên nền nhà.

- em không biết chị ấy bị người bắt đi rồi.

Lãnh Phong cầm cây trâm có dính máu phượng hoàng lên, rồi nhìn vài giọt máu trên nền nhà. Đó là máu của cô. Nắm chặt cây trâm hấn vươn cánh đuổi theo.

- anh Lãnh Phong, chúng ta không biết chị ấy hiện tại ở đâu. Tìm như thế được ích gì.

Âu Dương vội vàng giữ lại hấn. Hấn đã gấp tới độ phát điên rồi.

Cậu giúp Tiểu Mặc biến về hình dạng hình xăm trên tay, tìm kiếm vết tích còn sót lại. Tiểu Mặc bị thương khẳng định là do bị Ủy hiếp. Khi về bản thể là phượng hoàng cô sẽ có sức mạnh rất lớn.

- anh nghĩ xem lần này Vô Lăng Lại bắt chị ấy làm gì?

Hấn khề lắc đầu, hành động của Vô Lăng hấn rất khó nắm bắt. Hấn lại để cô cuốn vào nguy hiểm, cảm thấy mình thật vô dụng.

Lam Ngọc bị đưa tới một nhà giam nhỏ, yêu tinh Mị Kiều đẩy cô vào rồi biến mất. Cô thờ dài thườn thượt ngồi một góc. Không phải là cô không muốn nghĩ cách đi ra mà là cô không thể ra được. Phòng giam này có 1 lớp phép thuật bao bọc đến một con muỗi cũng không bay lọt.

Quan sát phòng giam chỉ là một căn phòng cổ xưa có đầy đủ những thứ tối thiểu. Vô Lăng lại bắt cô làm gì chứ. Không phải mọi chuyện đã kết thúc rồi sao. Cô không phải Tuyệt Nhi hấn còn muốn gì?

Đang vui mình trong suy nghĩ thì tiếng mở khóa vang lên hai người bước vào. Cô ngẩng đầu lên xem, một là Vô Lăng còn 1 người nữa cô không biết.

- đây là con bé mà Lãnh Phong muốn bảo vệ?

Người đàn ông đi cùng Vô Lăng mặt lạnh lùng tiến lại phía cô.

- thật không ngờ tên tiểu tử đó lại đi thích một phù thủy.

Hấn đứng trước mặt cô nói, hơi thở lạnh phả ra làm cô nổi cả da gà.

- ông muốn làm gì? Cô xê dịch về sau một chút tránh luồng khí lạnh phả vào người.

- máu của một phù thủy như cô! Hấn nói xong vươn cầm lấy cổ tay cô cửa một đường.

Cổ tay bị cắt máu tứa đỏ tứa ra, hấn lấy chai thủy tinh hứng từng giọt. Cô bị luồng khí của hấn khống chế không thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn máu của mình đang lấp đầy lọ thủy tinh.

Cũng may lọ thủy tinh khá nhỏ nên không lấy nhiều máu của cô. Nếu lấy nhiều không phải bị cắt tiết sao. Cô rùng mình lắc đầu của ý nghĩ kinh khủng này. Thấy mình đã có thể cử động được cô đưa tay bịt lại vết cắt. Máu cứ chảy như thế này cô không chết mới lạ. Đầu năm nay quá xui xẻo.

Người đàn ông lạ mặt thỏa mãn nhìn lọ máu bước ra khỏi phòng. Vô Lăng nói một câu cô mập mờ không hiểu:

- nhớ giao ước của ông!

Người lạ mặt gật đầu rồi tan biến. Vô Lăng bước gần tới cô, theo bản năng cô lùi lại. Má! Không phải muốn hại cô tiếp chắc.

- đưa tay đây! Hấn giữ lấy cổ tay cô rắc bột thuốc đỏ nên chỗ cổ tay trở về không tì vết.

- có đau không? Vô Lăng bình thản hỏi 1 câu.

Con mẹ nhà anh! Bị anh bắt tới đây rồi bị cắt tiết anh còn hỏi tôi có đau không! Cô âm thầm mang hấn ra chửi rủa.

- Vô Lăng, tôi không phải Tuyết Nhi!

Cô nói với hấn một cách rành mạch!

- tôi biết! Hấn không mặn không nhạt nhìn cô.

- vậy tại sao anh bắt tôi tới đây? Đây mới chính là điều cô muốn biết nhất.

Vô Lăng không nói gì, đứng dậy để lại một hộp bánh bao với bình nước, quay lưng bước ra, khóa phòng lại.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận, Tôi Luôn Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: 12 Mũi Kiếm!

Nhìn bánh bao nóng hổi, tròn tròn trắng tinh tỏa mùi thơm cô cầm lên cắn một ngặm. Tự nhủ bản thân ăn vào mới bù lại chỗ máu đã mất. Ngày mai lại bị “cắt tiết” thì sao?

Sự thật đã chứng minh rằng cái miệng của cô cực xui xẻo, ngày hôm sau cô chưa tỉnh ngủ đã bị lôi dậy.

-hu, này, sao ông bất lịch sự vậy! Dù sao cũng phải xin phép chứ.

Cô bị điểm huyết ngồi im không nhúc nhích, chỉ có cái miệng hoạt động, cầu nhàu bất mãn. Người đàn ông lạ vẫn không để ý, cắt 1 đường vào cổ tay cô. Vết cắt mới được lành lặn ngày hôm qua lại tiếp tục chảy máu, lượng máu mất đi vẫn vậy. Cô bị nhốt đem nuôi để lấy máu rồi.

- cổ chịu đựng 1 tháng.

Vô Lăng vuốt nhẹ cổ tay cô, ánh mắt toát lên sự đau lòng. Hấn chỉ muốn Tuyết Nhi trở lại bên cạnh hấn, hấn đã đợi rất lâu rồi. Chỉ cần 1 tháng sau Tuyết Nhi có thể về bên hấn, quả thật rất tốt.

- Vô Lăng, anh lại bị điên cái gì thế? 1 tháng sao? Anh muốn tôi chết luôn à?

Cô tức bực lớn giọng. Cô sao có thể chịu được mỗi ngày bị lấy máu đi chứ! Lành Phong, anh mau mau tới cứu vớt người khốn khổ như cô đi! một tháng sau cô chỉ còn nước nửa sống nửa chết. Cô nhớ mặt lạnh của hấn.(_ _|||) cô không biết từ bao giờ mình lại dựa vào hấn như thế. Chỉ vì hấn hứa bên cô thôi ư?

- Tuyết nhi! Vô Lăng bỗng nhiên nhìn cô gọi lên hai tiếng thân quen.

- tôi đã nói rồi, tôi không phải Tuyết nhi!

Khuôn mặt giống nhau thì sao chứ! Linh hồn vẫn là của cô, không thể thay được. Hấn cứ cố chấp như thế cả hai đều rất khó xử. Tình cảm hấn dành cho

Tuyết nhi cô rất hiểu. Có thể nói ngoài nữ nhân Tuyết nhi cô chính là người hiểu tình cảm của hân nhất trong một năm ở cùng. “hỏi thể gian tình là chi?” cô nhớ lại câu cũ rích mà ai cũng biết. Giờ cô mới hiểu như thế nào là tình. Hôn hết cô cũng có thể hiểu tại sao “tình” lại gắn với chữ “sĩ” tạo lên “tình sĩ”. Hân yêu Tuyết Nhi tới si mê, điên cuồng nên mới không dám tin với việc Tuyết Nhi của hân đã đi xa hân từ rất rất lâu rồi. Trải qua luân hồi loạn lạc, hồn phách của Tuyết Nhi có lẽ đã ở phương trời nào. Thứ tình cảm khiến con người ta tới khôn khổ này có đáng nâng niu. Có chấp như thế hân có vui hay không? Cô nhìn vào mắt hân muốn cho hân biết cô chính là cô không phải ai hết.

Vô Lăng đưa tay ôm cô vào lòng, hân đẩy cô ngã trên giường, vươn tay cố định hai tay đang đẩy hân ra trên đỉnh đầu.

- Vô Lăng, tên khôn khiếp nhà anh buông tôi ra. Cô bắt lực gãy gậy, khí lực của hân quá lớn cô không thể làm gì. Cảm giác bắt lực đáng ghét này khiến cô phát khóc. Nhớ tới Lãnh Phong nước mắt tràn mi chảy dài, thấm xuống gối.

Giờ phút này Vô Lăng hân đã hoàn toàn coi cô là Tuyết Nhi, trong đầu hân chỉ còn muốn Tuyết Nhi mãi bên mình, Tuyết là của hân. Ý thức trống rỗng. Cảm nhận hơi ấm từ cô, hân mạnh tay giật đi chiếc áo sơ ngoài của cô, từng chiếc cúc đứt rớt xuống nền nhà phát ra tiếng kêu nhỏ. Nhìn thân thể trắng ngần hơi lộ ra mắt hân tối lại.

“chát” không biết sức lực ở đâu ra, cô tức giận tát hân một cái, đẩy hân ra khỏi người mình. Cô co người lại ở một góc giường, ngược khuôn mặt vương lệ, mắt nhìn hân đầy sự kiên cường trong lòng lại không khỏi sợ hãi. Cô chỉ có sức đánh hân một cái như thế, nếu hân còn cố tình cô cũng không biết mình có thể làm gì được nữa. Cô chỉ là con cá nằm trên thớt mà thôi. Giờ cô ngó ra một chân lí kẻ si tình đến điên mới là kẻ nguy hiểm nhất.

- xin lỗi!

Vô Lăng ngờ ngác nhìn cô không quan tâm tới bóng rất vì cái tát trên mặt. Hân đang làm gì vậy? Nhìn quần áo cô không ngay ngắn hân ý thức được mình vừa làm gì. Hân lại nói thêm một câu:

- thật xin lỗi! Cởi áo choàng đỏ tân lang, khoác cho cô đi ra khỏi phòng.

Cô không nói gì với hân chỉ nhìn hân cảnh giác. Hai từ xin lỗi này cô không dám nhận từ một kẻ yêu đến cuồng này. Trách móc có được gì không. Cô thờ dài nhìn áo choàng tân lang ngày nào.

Ngài đình viện vang lên tiếng đàn tranh ai oán!

“đã từng kẻ vai rớt cuộc đời ta đã để mất nhau ở ngã rẽ kia

Dùng mực nhạt vẽ lại dáng hình của nàng.

Đề bút viết điệu nhạc kể về giấc mộng hoạn nạn có nhau thủa nào!

Nhẹ vuốt dây đàn chợt thấy nàng trong bức tranh như ngoài đầu nhìn lại.

Nàng ngồi đấy, mặc chiếc áo choàng đỏ thắm cảm đàn sắt gãy

Nàng múa như gió về cuốn tuyết bay

Cánh bướm là lướt, ta vẽ lại chợt bừng tỉnh...

Hồi ức quá ngắn ngủi, mà nhớ mong lại vô hạn.

Thấm thoát lại qua 1 đêm.

Vậy mà giờ đây chỉ còn gió mát thay cho lời thư

Cùng bao nhung nhớ ngập tràn trong cổ họng, khó mà nói chuyện yêu hận...”

(trisch đầu bài Vãn Họa)

Lam ngọc bỏ áo choàng ra, nhìn áo đã bị xé không biết nên học hay nên cười cho phải. Cúi xuống nhìn lại thấy chiếc vòng Ma Da từng âm thầm đeo cho cô. Cô không biết tác dụng của nó như thế nào chỉ biết nó đã từng được Lãnh Phong dùng để tìm linh hồn cô. Trong đầu chợt lóe, cô có thể thử tìm cách liên lạc với Lãnh Phong. Tháo chiếc vòng Ma Dạ xuống, cô ngắm ngía kĩ hơn.

Nhìn tới môi mắt cô cũng không tìm ra thứ gì kì quái cả, ngoại trừ hình thù hai viên đá đỏ đen trông không ra hình dạng gì. Nhìn chiếc vòng lấp lánh dưới ánh sáng, cô lại đưa mắt nhìn cổ tay mình.

Máu? Cô có thể thử một chút, mong rằng chiếc vòng này cảm nhận được chút gì tới cô. Nhưng cô sợ đau nha, không thể cứ thế lại rạch tay mình lần nữa cô thật không can đảm nổi. Gan cô chỉ bé tí bằng từng này này. Dứt khoát học tập trong phim, cô cắn đầu ngón tay của mình 1 chút, cố nặn ra 1 giọt máu. Đừng có cười cô, 1 tháng tới cô sẽ bị lấy máu thường xuyên nên phải tiết kiệm. Lỡ cách này không thành công chả phải rất phí phạm.

Máu nhỏ xuống mặt vòng Ma Dạ, giọt máu bị hút hết. Cô chờ mong có điều gì tiếp theo xảy ra.

1 phút trôi qua nhanh...

5 phút trôi qua khiến cô cảm thấy như 1 năm...

15 phút tiếp cô cảm thấy dài như 1 thế kỉ...

Không phụ sự mong đợi của cô, “điều gì” đã xảy ra thật.

Ba người đàn ông xuất hiện trước mặt cô, hiện trạng là 4 người chen chúc trên 1 cái giường nhỏ.

Lãnh Phong và Âu Dương trải qua 1 đêm không ngủ, hi vọng đồng hồ cổ báo cho họ vị trí của Lam Ngọc nhưng kim đồng hồ vẫn hoạt động bình thường. Ai người không thể chờ hơn được nữa tính đi tìm cô, dù có lật cả từng tấc đất lên thì bị một luồng sức mạnh to lớn hút vào. Vô Lăng cũng bị một nguồn lực hút vào.

Vì vậy có cảnh tượng cả ba người xuất hiện cùng một chỗ trước mặt cô. Cô giật bản mình, vì cô đã thu người ở góc giường nên cũng không thể thu bé người lại thêm được nữa. Đầu tiên là sững sờ sau đó là vui mừng cuối cùng cô vươn tay ôm Lãnh Phong đang ở gần cô nhất. Tư đứng cô cảm thấy thật ỳ khướt khóc òa lên. Còn Âu Dương nhìn sự việc xảy ra khó hiểu, nhìn vòng Ma Dạ trên tay chị lại hiểu được phần nào.

Linh hồn của cô được tái tạo trở về nguyên vẹn nhờ máu của ba bạn hữu vì thế đã tạo nên một mối iên kết vô hình này.

- em? Lãnh Phong thấy cô vui đầu vào mình khóc lóc, rồi nhìn áo cô. Kẽ nào dám là vậy với cô? Hắn nâng mặt cô đang khóc thút thít lên.

- nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì? Nhìn cô khóc như thế hắn có cảm giác lòng mình ê ẩm đau.

Cô thấy hắn mừng tới phát điên thấy hắn hỏi lắc đầu rồi một lúc sau lại gật đầu rồi lại lắc đầu. Hắn cởi áo, mặc vào cho cô, cài từng cúc áo cẩn thận lại.

- Lãnh Phong, em không sao! Cô lấy tay áo dài thướt của hắn mà mình đang mặc lau lau nước mắt nước mũi.

- Vô Lăng, anh dám động tới cô ấy! Lãnh Phong lạnh lùng quay sang nhìn Vô Lăng.

Vô Lăng không nói gì, chỉ nhìn Lam Ngọc. Hắn biết dù nói xin lỗi cũng không giải thích được gì nhưng hắn vẫn muốn nói xin lỗi cô.

Thấy sự nguy hiểm toát từ Lãnh Phong, sát ý nồng đậm tỏa ra khắp phòng. Cô khẽ giải thích:

- Lãnh Phong, em thật sự không sao, anh ta hiểu nhầm em là Tuyết.

Lãnh Phong biết Vô Lăng không làm quá phận những hắn vẫn mang 1 cổ tức giận. Cô ngốc lại còn nói cho Vô Lăng khi mình chút nữa bị cưỡng. Thật muốn bỏ đầu cô ra xem trong đó chứa gì. Nếu không phát tiết lửa giận này ra có lẽ hắn sẽ ghen mà chết. Vỗ vỗ hai cái má của cô an ủi.

Đòn nội lực đến tay Lãnh Phong đánh một chương tới Vô Lăng. Vô Lăng cũng không tránh nhận lấy, người bay ra khỏi nhà rơi xuống đất ho ra một búng máu. Đứng dậy lau khéo miệng tràn máu nhìn Lãnh Phong.

- không thể đưa cô ấy đi! Vô Lăng rút thanh kiếm Ma Dạ nâng mình lên giữa không trung.

Lãnh Phong cũng nhanh chóng triệu hồi Lưỡi Hái Từ Thần, xòe cánh bay lên. Hai người đứng trong một quả cầu phép thuật lớn.

Lãnh Phong âm trầm nói với người đối diện:

- tôi muốn mang cô ấy đi, chưa có ai cản được!

- vậy phải xem tài năng cậu thế nào!

Hai người lao vào giao thủ, kiếm va chạm tạo nên chấn động dữ dội, những câu trú và lời nguyện không ngừng đưa về phía đối phương. Hai luồng chiến khí hòa vào rồi lại tách rời. Ma Vương có thanh kiếm Hắc Ma trong tay, Kẻ Triệu Hồi có Lưỡi Hái Từ Thần không ai để cho đối phương thoát, liên tiếp ra đòn sát thủ.

Cô chạy ra ngoài nhờ vòng bao bọc ngôi nhà đã bị hủy, nhìn lên tâm rối loạn một đoàn. Cô không thể nhìn thấy ai với ai. Hai người họ cuốn vào nhau giao chiến nhanh tới nỗi mắt cô không thể theo kịp, chỉ là những ánh sáng chớp lóe hiện ra, tiếng va chạm vũ khí kịch liệt.

- cũng không đến nỗi nào! Người đàn ông từng lấy máu cô hiện ra sau lưng cô.

Chết tiệt! Cô lại không thể di chuyển lần nào cũng như vậy. Âu Dương cũng bị áp lực của cửa truyền nhân thượng cổ mãnh thú khổng chế. Tiểu Mặc và Thương lại không có đây.

Người đàn ông này chính là chủ nhân của thượng cổ mãnh thú, ba của của Lãnh Phong. Hắn dùng sợi dây phép thuật vô hình bao bọc lấy quả cầu đang chứa hai người trên không trung. Tiếng nổ lớn phát ra, quả cầu vỡ tan Lãnh Phong cùng Vô Lăng tiếp xuống mặt đất. Nội thương bị ảnh hưởng nghiêm trọng. Hai thanh kiếm cũng đồng thời biến mất. Họ không đủ sức lực để triệu hồi lại.

- Lãnh Phong! Cô muốn chạy tới chỗ hấn nhưng người không nhúc nhích được, sợi dây phép thuật đang trói chặt cô.

- thả cô ấy ra! Lãnh Phong gượng đứng vững, nhìn cha mình lạnh lùng.

- bao năm không gặp lại chỉ nói với ta như vậy! Xem ra con bé này rất quan trọng!

- ông đừng nhiều lời!

Hấn không mặn không nhạt nói. Từ khi nào thì hấn chấp nhận người cha như thế khi chính mắt mình chứng kiến mẹ bị chết dưới tay ông.

- vẫn còn khâu khí như thế! Được, hôm nay muốn thả đứa con gái này ra thì phải có thứ gì đó chứ! Chủ nhân thượng cổ mảnh thú vườn thanh kiếm trong tay chỉ về phía Lãnh Phong, ánh mắt nhìn hấn thêm thú vị.

- ông muốn gì?

- chịu 12 nhát kiếm! Ta muốn xem con bé này quan trọng như thế nào với ngươi!. Sau mỗi nhát kiếm nếu ngươi không đứng vững ta sẽ rạch một đường lên nó.

Người đàn ông đưa mũi kiếm về phía cô kiêu khích.

-Lãnh phong đừng để ý tới lời nó của ông ta! cô không muốn như vậy.

- được, bắt đầu đi! Lãnh Phong không suy nghĩ nhìn kiên định. 12 mũi kiếm này hấn không chỉ chịu thay cô mà còn coi như đáp trả hết chữ “cha” này. Từ nay về sau hấn không còn mối liên hệ gì với ông ta.

- được lắm! Ông ta cười lên ha hả. Điều khiển kiếm, bay về phía Lãnh Phong.

Mũi kiếm đầu tiên đâm xuyên qua cánh tay Lãnh Phong máu đen phun trào. Hấn mặt vẫn không đổi sắc nhìn ông. Mũi kiếm tiếp theo đâm thẳng vào chân hấn, gân cốt đứt đoạn. Thân hình hấn khẽ run, cố đứng vững, mặc cho máu chảy không ngừng. Mũi kiếm tiếp, rồi mũi kiếm khác lại đâm tới mang lại 11 vết thương khắp người hấn.

- không! Dừng lại! Cô kêu lên, không muốn nhìn thêm nữa. Hốc mắt đã đầy nước mắt. Hấn bị đâm cô cảm thấy nỗi đau ập tới tim mình ép cô phát điên nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn từng mũi kiếm xé lên thân thể hấn.

- vẫn còn chịu được? Ông ta thích thú nhìn máu chảy. Thu hồi lại kiếm trong tay, rồi bất ngờ lao về phía Lãnh Phong, mũi kiếm đâm vào ngực trái Lãnh Phong, xuyên qua tới tận sau lưng.

- KHÔNG! Cô hét lên rồi vỗ lực ngã xuống mặt đất, sợi dây phép thuật vẫn trói buộc cô, không cho cô tiến lên một bước.

Máu hấn chảy ra còn nhỏ nhọt trên thân kiếm chảy xuống đất, từng giọt rơi xuống như một lần hút cạn hơi thở của cô!

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận, Tôi Luôn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Bão Tuyệt!!!

Lãnh Phong vì vết kiếm trí mạng này đã không thể đứng vững gục xuống. Kiếm rút ra khỏi cơ thể máu đen chảy mãnh liệt. Mũi kiếm thứ 12 như xé nát người hấn. Hấn nhìn ông lạnh nhạt, cha con hấn không còn bất cứ mối liên hệ nào từ đây.

Cô không bị trói buộc nữa, đứng dậy vội chạy lại chỗ hấn. Đờ hấn lên, huyết nhục mơ hồ cô cố gắng tìm hiếm một sự giúp đỡ.

- Lãnh Phong! Nhìn em, không cho phép anh ngủ!

Mũi kiếm trúng ngực trái này quá sâu, hấn còn có thể giữ được hơi thở là cô đã thấy quá may mắn. Cô sợ hấn không giữ tinh táo mê man đi thì rất khó mà tỉnh lại lần nữa.

- anh không sao! Hấn yếu ớt nói với cô, hơi thở ngày một chậm.

- anh nhất định sẽ không sao. Cô vội bỏ sung một câu, tay ôm hấn khẽ run lên.

- Lãnh Phong, nhát kiếm cuối ngươi không đưa vững có phải cô ta nên chịu một nhát không?

Ông ta cười vung kiếm chém tới lưng cô. Lãnh Phong dùng chút sức lực ít ỏi đưa tay đỡ kiếm sắc. Tay hấn nắm chặt lưỡi kiếm, máu đã chảy quá

hiều nên cũng không thể chảy thêm được bao nhiêu.

Cô ngơ ngác nhìn, tay âm thầm nắm thật chặt móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay. 13 nhát kiếm Lãnh Phong phải chịu nhất định cô sẽ trả lại ông ta gấp đôi!

- Ngao Thiên, sau ngày hôm nay tôi với ông đoạn tuyệt.

Hắn nhìn ông nói dứt khoát, người hắn muốn giữ bên mình là cô chứ không phải là người cha tàn độc này. Sau hôm nay, thù hận mới như thế nào hắn cũng không nghĩ tới tình cha con.

Chủ nhân Thương cô mãnh thú- Ngao Thiên không nói gì, không ai biết tâm tình của ông ta. Có lẽ mọi tình cảm của hắn đã chết vào đêm hắn chính tay giết chết vợ mình. Ông ta vung tay, tạo ra đường nổi không gian dùng nội công ép hai người tiến vào.

Vô Lăng không thể làm gì hơn nhìn cô biến mất. Nội lực bị suy yếu mạnh, tay nắm chuôi kiếm siết chặt.

- ông không giữ lời!

Ngao Thiên nhìn Vô Lăng cười nhạt.

- ta sẽ đưa hồn cô ta trở về thân xác đó nếu con bé kia còn sống trở về. Ông ta cười điên cuồng vụt biến đi.

- Vô Lăng, anh tính làm gì chị tôi?

Tả thi hoàn hồn! Âu Dương túm lấy Vô Lăng hỏi. Cậu tuyệt đối không để truyện này xảy ra. Nếu như thế không phải chị cậu sẽ hồn phi phách tán vĩnh viễn biến mất trên cõi đời này.

Thấy Vô Lăng không nói, cậu hét hắn ra nhanh chóng trở lại căn nhà. Quan trọng hơn hết là tìm hai người đã. Lãnh Phong bị thương như thế mạng không biết có còn hay không nếu không tìm được sớm chỉ có thể chết.

Âu Dương nhìn đồng hồ cổ trong nhà tìm cách tìm vị trí của chị như 1 năm trước.

- Tiểu Mặc, Thương mai đưa lão Ngừ Cổ tới đây, anh cần ông ấy giúp đỡ.

Nhìn vòng Ma Dạ chị mình để lại, cậu đặt vào vết lõm trên mặt đồng hồ. Thầm cầu mong sẽ có kết quả như lần trước.

Kính đồng hồ mở ra, kim đồng hồ chạy ngược nhanh chóng quay vòng với tốc độ nhanh chóng, quét vài nghìn vòng trong 10 giây. Rồi chậm lại nhưng không có dừng hẳn. Động cơ sau đồng hồ rít lên. Kim tuyến đồng hồ lại tiến lên rồi lại lùi xuống. Cậu không thể xác định chính xác là nó dừng lại ở góc độ nào. Không gian dường như đang nhiễu loạn không kiểm soát

- Âu Dương! em đã không đưa lão tới.

Thương gấp gấp kéo ông lão nhỏ thó tới.

- đã xảy ra chuyện gì vậy?

Lão vừa hỏi vừa nhìn đồng hồ.

Cậu nói lại mọi chuyện một lượt cho lão hiểu.

- chuyện rắc rối rồi, ông ta bẻ gãy không gian đưa họ đi lên thời không bị nhiễu loạn. Không thể xác định chính xác bằng chiếc đồng hồ này được.

- vậy phải làm sao? Âu Dương lo lắng hỏi.

- lão già này chỉ có thể phân tán mỗi người tìm một nơi. May ra có thể tìm thấy. Cứ ngây ngô ở chỗ này không được. Rất có thể thời không chỗ họ đang ở đã trôi qua vài ngày. Lãnh Phong nhất định là chỉ có con đường chết.

Lão vừa giải thích vừa xoay ba kim đồng hồ bình thường ra ba hướng khác nhau. Đợi kim đang quay ngược 3 lần khớp với ba kim là bắt đầu.

- Ái Ái, con phát cho mỗi người một cây đại mù để phòng nếu tìm thấy hai người họ có thể nhặt lại cái mạng.

Ái Ái nghe thế chạy vào phòng lục lợi túi, mang về cây đại mù khô queo như con cóc đưa cho mỗi người.

- chị Tiểu Mặc em cũng muốn đi cùng chị. Em có thể giúp.

Ái Ái cầu xin nhìn cô. Tiểu Mặc khẽ gật đầu. Dù sao Ái Ái biết chữa vết thương hơn mình. May mắn tìm được họ thì tốt rồi.

- đã tới lúc rồi! Tất cả mau lại đây. Lão hô lên khi kim quay ngược gần khớp với kim giây.

Âu Dương bị hút vào 1 cửa không gian đối chiều với Tiểu Mặc và Ái Ái.

Lão Ngữ Cổ dùng phép thuật đẩy họ đi, trên trán lấm tấm mồ hôi. Giữ vững hai cửa không gian là rất tốn công sức. Nhưng không giữ vững, họ sẽ bị đưa sai địa điểm. Thôi không lại bị Ngạo Thiên làm rối loạn.

Trước khi thấy họ đi biến mất khỏi tầm mắt lão cổ dặn dò:

- nếu ai tìm được họ dùng mối liên kết giữa chủ nhân và quý hộ thân liên lạc với nhau rồi nhanh chóng trở về. Nhớ kĩ phải cẩn thận. Không gian đang rối loạn khó dò.

Thương ở một bên lão giúp lão giữ vững cửa không gian. Hình dáng là cậu bé con người ngày một mờ dần đi. Thân thể nó lại trở về trong suốt.

Tỉnh lại cô nhìn một mảnh trắng xóa trước mặt. Tuyết đang rơi dày đặc, phủ kín mọi nơi. Phóng tầm mắt ra xa chỉ là màu trắng hoa mắt. Lạnh buốt thấu xương ập tới, xuyên qua chiếc áo Lãnh Phong mặc cho cô ngấm vào da thịt. Nhớ tới Lãnh Phong cô vội vàng bật dậy tìm kiếm hân. Nếu cô không nhầm anh và cô cùng bị đưa tới đây. Hân đang bị thương như thế cái chết ập đến ập sát sự sống, cô phải tìm cho ra anh.

- Lãnh Phong! Cô cao giọng gọi hân nhưng không có ai đáp lại. Mặc cho tuyết rơi phủ lên người lạnh cóng, cô hét tìm hân lạc cả giọng.

Tuyết lại rơi ngày một dày, đã có gió nổi lên báo hiệu sắp có bão tuyết lớn. Cô lê đôi chân tê cứng đi vì lạnh, mái tóc đen xõa ra bị tuyết phủ đầy.

Lãnh Phong, anh đang ở đâu? Mau trả lời em! Cô đưa mắt nhìn khắp nơi. Cứ tiếp diễn như thế cô cũng bị chết vùi trong tuyết.

Chợt nhìn thấy mái tóc đỏ thân thuộc lộ ra dưới lớp tuyết, cô chạy tới dùng tay không cào lớp tuyết phủ lên người hân ra. Tuyết lạnh cóng, nhiệt độ cơ thể hân còn lạnh hơn cô tưởng. Chiếc áo duy nhất của hân, hân đã mặc cho cô. Cờ thể mọ ra đầy vết cắt đồng cứng trong tuyết. Nếu không cảm nhận được chút hơi thở của hân cô đã nghĩ hân chết rồi.

Vắt và một hồi cô mới đưa người hân lên. Vết thương vì quá lạnh mà ngừng chảy máu, tím đen lại. Nhìn một trời tuyết dày đặc. Cô quyết định đào một cái hố rộng đắp lên một ngôi nhà tuyết giống tộc người quaoanh năm sống nơi lạnh giá như cô từng xem trên TV.

Mệt mỏi, tê nhức nhưng cô không cho phép mình ngừng lại. Giờ không phải lúc cô nghỉ ngơi. Mạng sống của cả hai người phụ thuộc vào bản thân cô.

Bão tuyết chính thức ập tới, cô dùng hết sức lực vục hân lên, để hân dựa hết vào người mình đưa hân vào nhà tuyết. Nhiệt độ trong nhà tuyết ấm áp hơn vài độ so với bên ngoài.

Lãnh Phong vẫn không tỉnh lại, người ngày một lạnh tới dọa người. Cô quyết định cởi áo trên người xuống mặc lại cho hân. Không quan tâm tới áo sơ mi của mình đã bị xé rách, cởi xuống tiếp. Lấy tay xé ra từng mảnh nhỏ băng bó vết thương cho hân. Hiện tại cô chỉ có thể làm như thế mới giúp được hân chút ít.

Thân thể lạnh buốt, cô run mình. Ôm hân vào lòng truyền cho hân chút hơi ấm trên người cô. Da thịt của cô áp lên người hân cô gắng giữ ấm cho hân.

Cô rất buồn ngủ, mí mắt cứ muốn sụp xuống vì mệt và lạnh. Cô biết rõ nếu cô chìm vào giấc ngủ chỉ có kết cục là chết dần đi. Quy tắc sinh tồn này cô hiểu rõ. Để chống con buồn ngủ cô không ngừng nỉ non bên tai hân.

- Lãnh Phong, anh mau tỉnh lại!

- đừng nằm yên như thế! Anh phải sống thì mới bên em được.

- Lãnh Phong có nghe em nói không? Nếu nghe thấy thì mau mở mắt ra! Lãnh Phong...

Cô nhìn vết đâm ở ngực trái của hân lại rỉ máu thấm vào áo. Cô không biết mũi kiếm đó có đâm vào tim hân không. Nếu đâm trúng hân chỉ có thể chết. Máu đen càng nhuộm màu vải trắng.

Đúng rồi, máu! Cô vui mừng nghĩ tới máu của mình. Bản thân cô là một phù thủy mang tính hồi phục máu của cô có tác dụng mang lại sự sống. Cô đặt hân xuống, chạy ra ngoài bẻ nhánh băng nhọn động trên cành cây khô gần đó. Quá đói vui mừng cô không để ý tới thân thể của mình đang run lên.

Cô cầm nhánh băng nhọn đưa vào cổ tay mình. Máu đỏ nhanh chóng tứa ra, cô khẽ mở miệng hân ra để hân nuốt lấy máu mình.

Dòng máu nóng hồi chảy vào miệng hân, cơ thể hân tự động hấp thu lấy.

Mặt cô tái nhợt, ép cho máu mình chảy tiếp. Nhìn sắc mặt hân có chút khôi sắc lại, vết thương ngừng chảy máu. Chỉ chút vết cắt trên người dần khép lại cô vui mừng gọi hân:

- Lãnh Phong! Nhanh tỉnh lại!

Cô tự băng bó tay mình lại, rồi lại áp người vào hân cho hân hơi ấm. Trời đã tối, gió vẫn rít gào. Cô lại cố gắng gọi hân mong hân tỉnh lại.

Lãnh Phong lâm vào mê man nhưng ý thức vẫn thấy cô gọi, chỉ là hần không thể động dậy. Mí mắt như nặng ngàn cân chỉ có thể nằm im nghe cô gọi trong tuyệt vọng. Lúc hần định buông xuôi lại nghe thấy tiếng gọi của cô, cảm thấy hơi ấm của cô. Hần lại muốn sống, muốn trở về bên cô. Hần thấy mình đang đứng trong một vùng ánh sáng trắng xóa vô tận không có điểm dừng. Đi mãi miết về hướng phát ra tiếng gọi của cô. "Lam Ngọc, nhất định phải chờ anh!"

Một đêm trôi qua, cô không hề chớp mắt. Cô không còn sức để đứng dậy vô lực ôm hần cảm nhận hơi thở của hần dần bình ổn hơn trước. Chả lẽ lại phải chết ở nơi này. Cô không cam tâm. Hần và cô còn có nhiều tháng ngày phía trước không thể dừng lại ở đây được.

- Chị Lam Ngọc! Có nghe em gọi không?

Cô mơ hồ nghe thấy tiếng Tiểu Mặc gọi mình. Cô nghĩ mình gặp ảo giác nghe nhầm. Rồi cô lại thấy tiếng non nớt của Ái Ái. Có phải họ tới tìm cô đúng không?

Vui mừng cô gắng hô lên một tiếng:

- Tiểu Mặc, chị ở đây!

- chị Tiểu Mặc em nghe thấy tiếng chị ấy. Ái Ái được Tiểu Mặc bế trong ngực để giữ ấm.

Một phượng hoàng lửa lại mang khí lạnh như Tiểu Mặc thì nơi đây hoàn toàn phù hợp với cô. Tiểu Mặc lắng tai nghe, dùng nội công cảm nhận tiếng gọi. Cuối cùng lại nghe thấy lần nữa, bay nhanh về phía nhà tuyết.

Cửa ra vào đã bị tuyết vùi lấp, Tiểu Mặc để Ái Ái xuống dùng phép thuật tạo ra một lối vào.

- chị Lam Ngọc! Tiểu Mặc vui sướng vì tìm thấy cô.

Thấy cô không mảnh áo, cởi áo mình xuống mặc cho cô, không quên lấy hai nhánh rễ đại mù cho hai người ăn.

Thần kinh căng thẳng một đêm rồi cuộc được buông lỏng, cô ngất đi, tay vẫn ôm Lãnh Phong.

Tiểu Mặc biến về bản thể chim phượng lửa to lớn, dùng phép đặt Lam Ngọc cùng Lãnh Phong trên lưng, ra hiệu cho Ái Ái trèo lên. Tiểu Mặc mở liên kết tâm tưởng với chủ nhân, báo đã tìm được hai người. Bay về phía cửa không gian trở lại căn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận, Tôi Luôn Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Bị Lừa.

Cảm giác ám áp của tia nắng ban mai chiếu vào thân thể, Lam Ngọc khẽ cựa mình, vùi mình sâu vào chăn mỏng. Chợt nhớ tới hoàn cảnh lúc trước cô bùng tỉnh mở mắt ra.

- chị! Chị đã tỉnh rồi, chị bất tỉnh suốt 2 ngày trời làm em rất lo.

Âu Dương đang bê nước định cho cô uống thì thấy cô tỉnh lại. Bỏ chén nước ngồi xuống bên giường nói vui mừng.

- 2 ngày? Cô nằm đơ người lắm lắm.

-Lãnh Phong! Cô bật người dậy như lò xo, trán đập thẳng vào trán Âu Dương.

-Á!

- Á! Đau chết em. Có phải chị bị thương không đấy?

Âu Dương tay vịn cạnh giường đứng dậy. Bị bà chị cho 1 cú té ngựa ra đằng sau. Có lẽ cậu nên được chăm sóc mới đúng. Bà chị này quá khỏe rồi! (_||)

Cô kêu lên một tiếng, quên cả xô giày, hất chăn ra khỏi người chân trần nhảy xuống giường đi tìm Lãnh Phong. Hần còn sống hay đã chết? Cô bất tỉnh nhân sự hai ngày còn hần thì sao? Người hần đầy vết thương như thế lại chịu lạnh gần một ngày.

- Lãnh Phong, anh ấy ở đâu?. Cô nhìn trong nhà không có bóng dáng hần thì lòng gấp gáp như đứng trên đồng lửa. Định chạy ra khỏi cửa lại chạy lại hỏi Âu Dương.

- Ách! Anh ấy...vẫn chưa tỉnh! Đang ở dưới khu mật thất của lão Ngừ Cồ.

Cậu chỉ có thể nói là chưa tỉnh, còn bao giờ tỉnh thì cậu không biết. Chịu 12 nhát kiếm nặng như thế giữ được hơi thở để duy trì cái mạng là may lắm rồi.

- mặt thất! Lam Ngọc chạy một mạch ra ngoài.

- này, chị đâu có biết mặt thất ở đâu, chạy loạn như thế làm gì. Cậu gào lên với bà chị đang chạy như bay về phía trước. Tay xoa cái trán.

- ở hướng này cơ mà! Thấy chị quay lại trừng mắt cậu đưa tay chỉ hướng ngược lại cô đang chạy.

- sao không nói sớm!

Cô giật chân chạy ngược trở lại. Không phải hấn xảy ra việc gì nên mới ở dưới mặt thất chứ?

- chị đâu có hỏi em! Âu Dương vừa nói vừa dẫn cô đi.

Tới trước rặng trúc, Âu Dương vội lấy 1 thân trúc ấn nó cắm sâu xuống đất. Rặng trúc che chắn trước mặt tách ra làm hai để lộ ra một lối đi nhỏ xuống mặt đất.

Hai người bước vào, đi quanh co một lúc đến một căn phòng làm bằng đá cẩm thạch đặt sâu lòng dưới đất. Độ ẩm bên ngoài giảm dần, khắp phòng mang theo khí lạnh man mát dễ chịu.

- Lãnh Phong! Cô thấy hấn thốt lên gọi một tiếng. Giọng cô chỉ đủ vừa đập vào tường đá cẩm thạch vang ra những tiếng gọi nho nhỏ.

Chạy lại chỗ hấn còn cách một mét cô lại quay đầu chạy trốn về phía Âu Dương, mặt đỏ bừng. Lấp sau đứa em trai cao hơn mình cả cái đầu.

- ồ! Tôi không phải lúc, không phải lúc. Âu Dương ngoác miệng cười khi thấy Lãnh Phong vẫn hôn mê được lão Ngừ Cổ ngâm người vào một bồn nước xanh đậm đang lượn lờ khói.

Tất nhiên là không thể mặc quần áo khi ngâm nước nha! (~.~). Cô thò đầu ra nhìn một chút, thấy nửa thân trần của hấn lại rụt cổ về. Còn nhìn thấy gì lúc trước thì xin phép đừng ai hỏi cô. Mặc dù, mặc dù khói trắng vờn quanh, có cách làm nước nhưng vẫn thấy. Ừm, hình như cô cũng chả thấy gì! Cô đang vui mình trong suy nghĩ của mình.

- nhóc con, lại đây! Lão cùng Âu Dương đã mặc xong quần áo cho hấn liền gọi cô lại.

- À! Được. Cô nhanh chân thành đi tới ngồi xuống bên cạnh hấn.

- ở đây nói chuyện với nó! Xem nó có chút ý chí nào thức dậy không. Tên tiểu tử này ngoài hơi thở bình ổn ra thì không khác gì người chết rồi.

Lão đưa mắt nhìn đệ tử chăm sóc bao năm! Khụ! Thật ra thì cũng không cần chăm sóc gì nhiều. Từ khi thu hấn làm đệ tử hấn mới ba tuổi. Lão cũng không biết chăm như thế nào. Cũng may hấn tự lập sớm, ăn uống cũng tự lo việc được. Hai thầy trò cứ thế qua ngày nhờ ăn hoa quả và thù rừng nướng. Chả phải lão không biết nấu sao. Nuôi được tên của đệ tử khỏe mạnh cũng vĩ đại lắm rồi.

Lão đã trị nước được ngoại thương cùng nội thương cho hấn, ngâm hấn vào nước Vô Ưu để trị nội thương. Tên Ngao Thiên kia cũng không hấn muốn lấy mạng con mình. Mũi kiếm cuối đã cõ tình chệch tim 1 cm nên hấn mới giữ được mạng.

- vì sao? Anh ấy không phải đã được trị thương tốt hay sao! Cô nắm một bên bàn tay lạnh lặn của hấn.

- máu của con chỉ có thể giúp hấn hồi phục thương tổn bên ngoài mà thôi. Hấn trước khi chịu đâm đã từng giao chiến với Vô Lăng, bị rối loạn bởi chủ nhân Thượng cổ mạnh thủ nên mới như vậy. Chắc Vô Lăng kia cũng không nhẹ nhàng gì.

- Vậy bao giờ anh ấy mới tỉnh lại?

Lão lắc đầu không biết đi ra ngoài cũng Âu Dương.

Cô nhìn khuôn mặt đã có chút hồng hào của hấn. Hấn vẫn đang vùi vào con ngủ say không tỉnh. Cô không biết làm sao để hấn tỉnh lại.

- Lãnh Phong, tên ngọc nhà anh, tỉnh lại cho em!

Cô vron ngón trỏ chọc chọc vào má hấn, trên môi nở nụ cười. Rồi lại tự nói một mình.

- anh tỉnh lại mang em tới nhà mẹ anh lấy cho em loại cỏ anh dùng làm vòng cho em. Anh đã hứa mà! Nhớ không? Anh mà không tỉnh lại thì em, thì em..

Mấy câu đầu thì cô còn tươi cười càng về sau miệng cô lại méo đi rồi khóc òa lên ôm cổ hấn. Tiếng khóc của cô vọng ra phản lại trên tường cẩm thạch in hệt một gian phòng.

- hức,..tên khốn nhà anh! Hức... Anh còn nằm chết ở đây tới bao giờ.

Lãnh Phong khòe mắt giật giật mở ra nhìn trần nhà, rồi nhìn người đang đè lên người mình, vùi mặt vào cổ mình khóc lụy. Nước mắt rơi ra trượt trên

cổ hần. Định đưa tay ôm cô song lại thôi. Quyết định nhắm mắt lại mỗi khi nở nụ cười rồi tắt rất nhanh.

Thực ra thì hần đã tỉnh từ lúc cô quay người đi để hần mặc quần áo. Khi nằm xuống giường hần già nằm im để xem phản ứng của cô. Bao năm hần không làm cái hành động trẻ con này rồi. Sư phụ cùng Âu Dương cũng biết hần tỉnh lại, kìm nén vui mừng lừa cô một vố.

Cô không biết khi đi ra khỏi căn mật thất hai người dở hơi kia đã cười động trời đến như thế nào. Chỉ có 3 người : Tiểu Mặc, Ái Ái và Thương là chịu đựng ngay lúc bệnh thần kinh của họ tái phát, hai kẻ một già một trẻ cười như được mùa. Thậm chí còn bò ra đất mà cười.

Chim trong rừng bay toán loạn!!!!

3 người bình thường kia thì không biết có chuyện gì đáng cười nhỉ?@@

- tiểu tử, người nghĩ xem con nhóc đó sẽ phản ứng như thế nào?

- khẳng định tối nay không được ăn cơm. Âu Dương nghiêm chỉnh lại bước tới chỗ Tiểu Mặc.

3 người kia tự động lùi lại một bước cách cậu một khoảng. Bệnh thần kinh có thể lây đấy!

- ách! Âu Dương không nói lên lời.

Lão Ngữ Cổ phui phui quần áo hí hửng mang mấy món ăn đóng hộp vô mua vài ngày trước chạy đi một góc. Không được ăn cơm ư? Chả phải có cái này sao! Lão tay xoa xoa vào nhau mở nắp hộp thịt bò. Mùi thơm thịt bò tỏa lên thơm nức một vùng.

-anh Âu Dương! Có cần e cho anh chút thảo dược chữa bệnh không? Ái Ái tay nhỏ đang bận rộn bóc vỏ kẹo, đầu cúi chăm chú không nhìn Âu Dương nói.

- không cần! Anh rất bình thường.

cô khóc chừng 10 phút thì hần đã không thể tra tấn lỗ tai mình hơn được nữa. Cô ngốc này còn có tài năng gào khóc như vậy. Đè lên ngực hần như vậy mặc dù hần thích cảm giác cô ôm nhưng không yêu nổi tiếng khóc oanh động của cô. Vươn hai tai ôm lấy cô vỗ vỗ nhẹ nhẹ.

- không cho em khóc. Hần nói âm trầm rót vào tai cô.

Thấy hần tỉnh cô ngẩng mặt lên vui sướng ngừng khóc. nước mắt lem nhem trên mặt, rướn người cọ cọ cả mặt mình vào má hần.

- em lấy mặt anh ra làm giẻ lau sao?

Hần kéo mặt cô ra, véo véo má cô.

- ai bảo anh không chịu tỉnh! Làm em khóc thật lâu!

Cô hít hít cái mũi hồng hồng, ngồi dậy, bĩu môi nhìn hần.

- là anh không tốt! Đẻ em chờ! Hần lau đi những giọt nước mắt còn vương trên mi của cô.

- đòi người có bao nhiêu mà bắt em chờ đợi! Đợi một ngày em cũng không chịu được!

Cô nhìn hần nghiêm túc nói ra từng lời. Cô sợ đợi hần quá lâu thì cũng là lúc cô mất khỏi cõi đời này.

- nếu anh không tỉnh thì em làm sao?

Hần hỏi lại câu nói chứa trọn vẹn của cô lúc trước.

- thì em lấy người khác! Cô phun ra một câu không kịp suy nghĩ.

- Lấy tên Hạo Thiên sao?

Hần lạnh lùng nói ra một câu nhìn cô chăm chặp.

- mới không phải. Cô nhìn hần cười cười.

Rồi nghĩ ra việc gì đó hết sức quan trọng!

- Tên khốn kia, anh dám lừa tôi!

Cô hét ầm lên vung tay đâm vào ngực hần. Thế nào cô thấy câu hần hỏi quen quen. Hóa ra hần tỉnh tỵ trước vậy mà lão già kia lại dám lừa cô.

Bị ăn đánh, tuy chỉ hơi đau hấn vẫn tò về rất đau nhìn cô.

- Lam Ngọc, em đánh anh thật sự rất đau! Hấn còn cố tình đưa tay xoa xoa ngực trái, biểu thị tính chên thật.

- rất đau sao? Em xin lỗi. Cô xuống cuống xem xét ngực trái của hấn có phải vì cô lại bị thương không.

- không sao! Em đánh nữa cũng không sao!

Hấn ngồi dậy ôm cô, cảm nhận tim mình đang loạn nhịp. Vì cô gọi hấn nên hấn mới tỉnh lại. Trên đời này chỉ có cô mới đủ sức mạnh níu giữ hấn, mang lại cho hấn cảm giác lưu luyến trên cõi đời này.

Cô vất chuyện bị lừa ra sau đầu, ôm chặt lấy hấn.

- Lãnh Phong, đừng bắt em phải chờ! Có được không?

Cô thủ thi bên tai hấn.

- được! Anh sẽ không để em chờ. Và anh cũng luôn luôn chờ em!

Lãnh Phong cộng nhẹ trán mình vào trán cô, đầy tình cảm nhìn cô cười.

- vài hôm nữa anh dẫn em tới gặp bà! Hấn muốn đưa cô về tòa lâu đài cổ, lấy cho cô cây cỏ Vô Ưu ở bậc thềm

Cỏ Vô Ưu như tên gọi của nó nhạc của hoa nhỏ trắng vang lên tinh tang vui tai nhẹ nhàng, không phiền muộn. Nhưng trong đêm trường vì lấp lánh không ai biết trong đêm mẹ hấn chết, giọt nước mắt cuối cùng của Ngao Thiên - ba hấn rơi xuống cỏ Vô Ưu trồng bậc thềm. Không phiền không ưu lại vương nước nước mắt.

Cô khẽ gật đầu, đưa tay đeo vòng lên lắc lắc vài cái, nhạc lại vang lên trong trẻo.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận, Tôi Luôn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Hồng Xanh Duyên Mệnh.

Mấy ngày nay ngoài việc chăm sóc Lãnh Phong cô còn bị hành hạ với việc học võ. Thực chất cô không có tí tố chất nào cả, sau khi nài nỉ lão chuyển từ học kinh công sang tập dùng kiếm cô cũng không tiến bộ.

- nhóc con cầm kiếm cho tử tế không phải như cầm dao thái như thế!

Lão một bên ăn đồ ăn đóng hộp một bên kêu. Cô xoay xoay cây kiếm gỗ đổi tay cầm.

- tư thế sao như cây héo vậy!

Lão lại nhận xét có phần châm chọc cô. Lão chưa thấy ai lại có thể trợ lực với việc học võ như vậy. Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Lãnh Phong tiến lại gần chỉnh lại cổ tay cầm kiếm cho cô. Hơi thở của hấn ngay sát bên tai cô làm cô hơi rụt cổ lại.

- không cần tập có được không?

Tay cô run run cầm kiếm gỗ vì môi, nhìn hấn. Cô là cô gái hiện đại, là nhân viên văn phòng cô sao có thể làm mấy việc nhàm chán như thế. Bắt cô cầm kiếm đánh nhau? Cho cô xin đi, cô can bản chỉ biết đánh loạn. Bảo vệ bản thân? Cô cũng không mong xa vời, những kẻ hay "rước" cô toàn tài giỏi! Dù bỏ ra nửa cuộc đời để học võ cô cũng không bằng cái móng tay của họ.

Lãnh Phong nhìn cô cười khỏ hấn cũng không thể bên cạnh cô suốt được. Mà theo hấn cô gặp rất nhiều nguy hiểm. Cô có thể lựa chọn con đường sống một cuộc sống bình thường của con người. Từ khi biết tình cảm cô dành cho mình và hấn dành cho cô, hấn đã không cho phép cô lựa chọn lại. Hấn sẽ bảo vệ cô nhiều nhất có thể. Cô là người khiến hấn cảm thấy mình sống có ý nghĩa.

- được! Nếu em đánh được mạng kiếm gỗ kia!

Hấn xoay người cô chỉ về phía cây bạch dương to lớn treo những thanh gỗ nằm ngang nhau được kết nối với nhau chặt chẽ. Người không biết võ khi

chém kiếm vào nó sẽ như đang đánh với một người cầm kiếm thành thạo. Không cẩn thận sẽ bị thanh gỗ đánh lại.

Cô liếc liếc nhìn mạng kiếm gỗ khinh bỉ. Chỉ cần cô đánh lại được đúng không, vì sự nghiệp bản thân cô có cách.

- Âu Dương! Cho chị mượn kiếm!

Cô lấy kiếm Thanh Vân từ tay em trai, chạy lại gốc cây bạch dương.

- cẩn thận, kiếm rất sắc! Hẩn nhẹ nhắc nhở. Cô ngốc lơ mơ này tính làm gì vậy. Kiếm sắc như thể khua linh tinh rất dễ bị cửa vào tay.

Cô nhìn mạng kiếm cầm chắc kiếm chém loạn không theo quy tắc. Cô cp nhắm dây cột kiếm gỗ mà chém. Kiếm gỗ rơi là tả.

Mấy người đứng xem hết hồn! Cô đang phá đồ ra à!

Lam Ngọc thở hồng hộc, cầm kiếm xuống đất đứng thờ nhìn đống kiếm gỗ. Quá tốn sức, cô thà chịu một lần này còn hơn hàng ngày làm khi bám trên cây.

Lãnh Phong đi tới cô rút kiếm ra chữa về phía hẩn.

- anh đã hứa rồi! Không được đổi ý!

Haha, từ nay cô không phải lo tuốt tay mà ngã chết trong khi luyện võ. Cô ném kiếm về phía em trai, phùi mông bỏ đi. Chị đây không cần!

- đúng là gỗ mục thì không thể khác! Lão nhìn cô nhún nhún vai tỏ vẻ hết cách.

- à, tìm được thứ để giúp nó khôi phục tiềm năng của phù thủy chưa?

- sự phụ yên tâm, con tìm được rồi. Lãnh Phong gật đầu rồi đi theo cô.

- vậy mấy ngày nữa ta sẽ tiến hành! Nhớ bảo nó làm thức ăn ngon nghe chưa! Lão oang oang cái miệng gào về phái hẩn.

- Lam Ngọc, tối nay đến nhà mẹ anh! Ăn tối xong hẩn vừa trả lại chiếc trâm ngọc vừa nhắc cô.

Cô cầm chiếc châm ngọc nhú mảy, nhét lại vào trong túi.

- vậy lấy cho em cô Vô Ưu nữa nhé!

Cô rất tò mò loại cô đã làm ra chiếc vòng tay cô đang đeo.

Lãnh Phong nhìn cô trong mắt lại chứa tia khó nói. Ngừng một lúc hẩn mới nói:

- đây là hồng xanh duyên mệnh! Tối nay anh muốn sử dụng nó!

- hồng xanh duyên mệnh? Cô thắc mắc hỏi nhìn quả cầu tròn như quả cầu thủy tinh bình thường chỉ khác bên trong có bông hoa hồng xanh tươi đẹp đến kì lạ. Cô còn nhìn thấy có dòng nước hay đại loại như thế đang xoay vần, di chuyển quanh bông hoa hồng.

Hoa hồng màu xanh rất hiếm, nếu có chỉ là lai tạo và tiêm thuốc. Cô chưa từng nhìn thấy hoa hồng xanh dương thuần chủng.

- anh sẽ dùng nó để tiên đoán duyên mệnh anh và em

- nhưng nếu như nó tiên đoán tương lai không tốt thì sẽ phải làm sao? Biết trước như vậy em không biết là tốt hay không?

Cô băn khoăn suy nghĩ, tò mò thì ai cũng có, sự cảm dỗ của lời tiên tri cô rất muốn biết. Nhưng lời tiên tri mà xấu thì...

Hẩn cũng như cô, từng một đoạn thời gian suy nghĩ. Hôm nay hẩn quyết định như vậy là vì muốn xoay chuyển số mệnh nếu hai người biết được lời tiên tri không tốt. Kết quả lời tiên đoán ra sao hẩn luôn muốn một đó là phải ở bên nhau.

- đừng lo lắng, dù sao em cũng phải ở bên anh hết quãng đời này.

Hẩn ôm cô để cô ngồi trong lòng mình.

- vâng! Cô nhỏ nói ra, ngồi yên trong lòng hẩn, cảm nhận hương hoa mai.

- có phải lại tròn thêm tí nữa không? Em ngày càng giống cái bánh bao.

Hẩn đưa tay xoa xoa cái bụng phẳng của cô trên chọc.

- cả nhà anh mới có bụng tròn như heo! Cô nhe răng cắn vào tay hẩn một cái.

- không phải mai sau em thuộc nhà anh à?

- ai thèm lấy người mặt lạnh như anh! Chị đây phải lấy một ông chồng yêu chiều vợ con, nuôi chị hết đời này. Haha

- anh đủ sức nuôi em!

- ...

Đi lang thang dưới tán cây trong lâu đài cổ, cô cảm thấy như mình lạc vào nơi ở của hoàng gia Anh ngày xưa. Khắp nơi đều toát lên mùi cổ xưa. Trong vườn hầu hết đều trồng hoa tường vi đỏ thắm nở dưới trời đêm.

Lãnh Phong đã kể cho cô nghe về mẹ hắn. Bà là một yêu tinh tương vi. Bước tới bậc thềm trước nhà cô đã nhìn thấy thứ cỏ xanh với hoa trắng li ti đang đưa trong gió. Nhạc vang lên nhẹ nhàng êm ái.

- Lãnh Phong! Đó là cỏ Vô Ưu sao? Thật kì diệu!

Hắn nhìn cỏ xanh, đây là loại cỏ mẹ đã tự trồng trên bậc thềm. Không biết bà đã lấy nó từ đâu, chỉ biết rằng chỉ có ở đây mới có loại cỏ này.

- đưa chậu nhỏ đây, anh giúp anh mang cây về.

Hắn cúi người đưa lên một khóm cỏ hoa, trồng vào chậu. Vào chậu mới khóm cây khẽ rung rung mình rồi vươn rễ ăn sâu vào đất trong chậu.

Ôm chậu nhỏ cô cùng hắn bước vào trong tòa lâu đài. Cửa mở ra khắp nơi chỉ là bụi của thời gian. Cô tìm chỗ phui bụi đi ngồi xuống, quan sát phòng chính.

- Phong, lúc bé anh ở đây sao?

- ừ, đến khi anh ba tuổi!

Hắn mỉm cười với cô mang ra hồng xanh duyên mệnh. Từ khi biết cô có lẽ hắn cười nhiều thì phải. Căn phòng chỉ được rọi chút ánh trăng bên ngoài giờ được hóa cùng ánh sáng xanh của quả cầu duyên mệnh. Thứ ánh sáng kì ảo hắt lên khuôn mặt tò mò của cô.

- đưa tay em đây!

Hắn trầm ấm gọi cô, nắm lấy bàn tay cô cùng đặt vào quả cầu. Hắn thì thầm một tràng cổ ngữ mà cô có thể hiểu hết từng chữ:

" với bàn tay này anh sẽ nâng đỡ mọi buồn phiền của em. Cốc của em sẽ không còn khô cạn vì anh sẽ là rượu của em. Với ngọn nến này anh sẽ soi tỏ đường em khi tối tăm. Với chiếc nhẫn này anh xin được cầu hôn em"

(suru tâm)

Hắn đang dùng lời thề không bao giờ thay đổi trong cổ ngữ. Nếu hắn đi ngược lại lời thề thì một trong hai sẽ chết. Hơn hết nói lời nguyện trước hồng xanh duyên mệnh vừa để chứng tỏ vừa để xem mệnh khi cả hai đều có mặt. Trường hợp chỉ có một người phải hiến chút máu để nguyện rồi được tiên đoán.

Lãnh Phong nói xong mang chiếc nhẫn của mẹ để lại đeo vào ngón áp út của cô.

- anh... Cô nhìn chiếc nhẫn được đeo vào tay mình. Cô được cầu hôn ư? Cô từng tưởng tượng ra bao cảnh một ngày có người cầu hôn cô thì như sẽ thế nào. Giờ được hắn cầu hôn như vậy cô chưa cả đồng ý đã bị đeo nhẫn vào tay. Cô xoay xoay chiếc nhẫn trên tay.

- không cho phép tháo!

- ách! Em chỉ xem chút thôi. Sẽ không bao giờ tháo. Cô nghiêm chỉnh nhìn hắn.

Chiếc nhẫn khắc hoa tường vi lấp lánh trên tay cô. Lời cầu hôn này cô thấy mới thật sự ý nghĩa nhất. Lời nguyện này cô muốn giữ trọn vẹn tới hết cuộc đời.

- anh nhìn kia!

Cô kéo sự chú ý của hắn từ nhìn mình chăm chăm tới quả cầu duyên mệnh. Hồng xanh bên trong biến mất hòa vào hai dòng nước như khói cuộn một màu đỏ, một màu đen. Hai màu đen đỏ quện vào nhau. Hồng xanh duyên mệnh bắt đầu đưa ra lời tiên tri.

Đến khi hóa vào một thể bất thành linh hai màu lại bị tách ra, một mảnh khói trắng xen vào mờ ảo hình ảnh hiện ra không thể nhìn rõ. Cô cùng hắn có theo mắt nhìn nhưng không thể. Cô thấy mình căng thẳng tới đỏ mặt hời.

Chỉ vài giây ngắn ngủi sau đó hồng xanh duyên mệnh bị vỡ nát ra từng mảnh khi chưa kịp đưa ra lời tiên đoán chính xác. Hắn không nghĩ ra tình huống bất ngờ này. Hồng xanh duyên mệnh cứ thế bị hủy.

- có làm sao không? Sẽ không tốt đúng không?

Cô vội vàng hỏi hấn. Cô không biết vì sao quả cầu vì tiên đoán duyên phận cho bọn họ lại vỡ nát ra như thế.

- anh không biết, nhưng không sao đâu. Đừng lo lắng. Tin ở anh.

Hấn trấn an cô. Dù chuyện gì xảy ra hấn cũng chăm sóc cô thật tốt. Hồng xanh duyên mệnh mất đi cũng tốt, hấn sẽ không quan tâm tới lời tiên đoán nào nữa.

Cô gạt đầu dựa vào vai hấn. Ánh trăng nhạt chiếu vào đêm theo chút gió. Mân mê chiếc nhẫn trên tay cô vươn tay ôm cổ hấn cho hấn nụ hôn thoáng qua như chuồn chuồn nước.

Xoè tay đeo nhẫn trước mặt hấn cô nói:

- có phải nên gọi em là bà Lãnh rồi không? Hắc hắc.

- bà xâ! Hấn gõ gõ trán cô.

- anh chưa có tổ chức đám cưới mà! Cô ngại ngần nói một câu. Không thể cứ thế mà chạy về nhà hấn được. Người bình thường phải đi đăng kí kết hôn nữa đấy.

- được! Sau khi xong việc chúng ta sẽ kết hôn. Hấn nắm tay cô dắt tay cô đi dạo cùng quanh lâu đài.

Bình thường mà thả cô vào một lâu đài cổ như vậy vào buổi đêm cô sẽ chạy mất dép nói gì là đi bộ. Nhưng có hấn đi nên cô thấy thật an toàn cùng thân thuộc.

- em cũng mong một đời vô ưu vô lo. Em không muốn làm anh phải phiền muộn. Lãnh Phong cuộc đời con người em quá ngắn so với anh. Liệu anh có từng hối hận không?

Cô cúi nhìn cổ Vô Ưu trong tay nói với hấn suy nghĩ của mình.

- anh sẽ luôn bên em! Hấn nhìn cô ngốc đang cúi mặt suy nghĩ, nâng hai má cô lên nhìn thẳng vào mắt cô kiên định rõ ràng.

Nhìn bóng mình in trong mắt hấn ngây ngẩn nhìn hấn. Hấn chưa từng nói yêu cô nhưng luôn luôn nói luôn ở bên cô. Cô biết nói yêu thôi chưa đủ luôn ở bên mới là điều cô cần.

- anh chưa nói yêu em lần nào đấy! Cô cố tình trêu hấn.

- anh...

- em biết anh ngại ngần mà, rất đáng yêu. Cô cười toáng lên khi thấy nét hồng trên mặt hấn.

- "... "

Bầu trời kéo mây đen tối, che khuất ánh trăng. Rất nhanh đã có vài hạt mưa rớt xuống. Hấn và cô vào lại tòa nhà tìm kiếm chút nền thấp lên. Mưa đêm rả rích, mùi mưa cùng mùi bụi thời gian xông lên mũi. Cô nhớ những cơn mưa mùa hạ năm nào. Tiếng mưa rơi rớt bên thềm, tí tách. Hạt mưa đập vào hoa Vô Ưu khiến nó vang lên vài nốt nhạc nhỏ trong tiếng mưa.

- ngủ đi! Hấn để cô nằm gọn trong lòng xoa xoa đầu cô khi thấy cô gáp ngáp ngáp dài.

Cô rúc mình vào lồng ngực hấn, tìm tư thế thoải mái để ngủ. Dù sao đã gần coi như vợ chồng nằm cạnh hấn không coi phạm pháp đi. Cô nhìn hấn rồi chìm vào giấc ngủ sâu.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận, Tôi Luôn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Ngạo Thiên

Đêm mưa lạnh, lâu đài cổ chìm trong màn mưa. Những bụi tường vì ướt đẫm, cánh hoa bị mưa gió tấp vào dập gãy không còn tươi tắn dưới ánh trăng bạc.

Một bàn tay vươn ra đỡ lấy bông hoa tường vi, cố che đi mưa gió. Mưa nặng hạt vẫn rơi xuống mu bàn tay theo kẽ tay nước mưa nhỏ giọt xuống.

Người đàn ông đứng lặng trong đê nước mưa thấm ướt. Nước nhỏ từng giọt lăn theo khuôn mặt đã có phần già đi.

Ngạo Thiên đứng đó rứt tay lại nhìn những bông tường vi bị nát trong mưa. Như có gì đó kích thích ông lấy kiếm điên cuồng chém về bụi hoa. Cảnh lá rơi đầy đất tàn hoang.

Trong đầu ông ta có một giọng nói vang lên "giết hết tất cả những gì cản đường mình!"

Ngừng chặt chém, ánh mắt ông hằn tia máu, mặt vụn vụn kim nén.

"Tiểu Vi, ta thật xin lỗi nàng"

"không, ngươi không có tình yêu, tình yêu không giúp ngươi mang tới quyền lực"

"ta..."

Ngạo Thiên trở về bộ dạng bình thường, thu kiếm đi về phía bậc thềm. Giẫm lên cỏ Vô Ưu, lá bị giày xéo dưới chân. Cây cỏ này mang nước mắt cuối cùng của hắn cũng mang tình yêu cuối cùng của hắn.

Đẩy cửa bước vào gặp Lãnh Phong và Lam Ngọc. Cô vẫn đang ngủ say được hắn ôm trong lòng. Lãnh Phong không ngủ ngắm nhìn cô. Cảm nhận được khí tức của Ngạo Thiên hắn cũng không ngẩng đầu lên nhìn, chăm chú vén gọn tóc cho cô.

- ông tới đây làm gì?

Không ai trả lời, Ngạo Thiên chỉ đứng chốc lát rồi biến vào màn mưa mù mịt.

Lãnh Phong thấy ông không buông lỏng cảnh giác. Khi ông ta đi nhanh như vậy làm hắn bất ngờ. Ông ta tới đây làm gì? Mọi việc giữa mẹ và ông ta chính ra đã kết thúc vào năm đó rồi. Mỗi ràng buộc duy nhất giữa bà và ông là đứa con như hắn. Nhưng cũng chấm dứt từ mất ngày trước rồi. Nơi hoang tàn này còn có gì cho ông ta lưu luyến.

Trời đã sáng cơn mưa đêm cũng tạnh, hoa cỏ được nước mưa gội rửa giờ trong xanh dưới ánh mặt trời. Vài giọt đọng lại lấp lánh, dưới nền đất cỏ dại mọc lên li ti.

- anh đưa cho em chiếc vòng Ma Dạ để làm gì vậy?

Cô bước bên cạnh hắn trở về nơi lão Ngừ Cổ ở.

- để biết cô ngốc như em đang lạc ở chỗ nào!

- này, em không ngốc cũng không phải trẻ con! Cô liếc nhìn hắn bất mãn. Cô ngốc ở điểm nào chứ, dù tiền kiếm rất khó nhưng cô cũng kiếm được tiền đi học đại học đấy.

- được, vậy em là trẻ lớn. Hắn vòng qua eo cô rồi hai người cùng biến mất.

Vô Lăng trong phòng trị nội thương mấy ngày nay, buồn chán gảy đàn. Thói quen này hình thành khi hắn gặp Tuyết Nhi. Giờ gảy đàn cho ai nghe? Hắn tự gảy rồi tự mình cảm nhận nỗi đau.

Tay lướt nhẹ trên dây đàn lưu loát, tiếng đàn dừng lại giữa chừng vì dây đàn đứt. Hắn nhú mi, nâng cây đàn tranh khám chữ Tuyết cất đi cẩn thận.

Trở lại chỗ ngồi, vươn tay rót trà vào hai chén. Chén trà thứ hai vừa được rót đầy, Ngạo Thiên xuất hiện ngồi xuống, tự nhiên cầm li trà nhấp một ngụm.

- trà ngon! Ông ta đặt chén xuống bình phẩm một câu.

Vô Lăng cũng nhấp trà, đặt chén xuống nhìn ông ta. Hai người không ai lên tiếng trước để vào mục đích. Đối phương đều chờ đợi bên kia mở lời trước.

Cuối cùng Ngạo Thiên mất kiên nhẫn mở lời:

- ta sẽ vẫn giúp ngươi làm việc kia! Nhưng thêm điều kiện ta muốn ngươi giết chết Kê Triệu Hồi.

Ông ta âm thầm tính toán, chỉ muốn mượn sức thử xem Lãnh Phong tới đâu. Nếu chết thì tốt còn ngược lại sẽ bị thương tổn không khác gì gần chết cả. Kê Triệu Hồi và Ma Vương ông đều muốn hạ.

Vô Lăng nhếch môi cười nhẹ mắt lóe lên rồi nhanh chóng biến mất, ngừng đầu.

- được! Chỉ cần ông có thể đưa hồn Tuyết Nhi về.

Vô Lăng cũng biết mưu ma tráo quỷ của lão, nhưng sau này ai mới là kẻ vào bẫy thì chưa biết được. Giết Lãnh Phong? Hai người đều cân sức nếu lao

vào từ chiến như vậy dù giết được Lãnh Phong thì bản thân mình cũng bị thương không nhẹ.

- được! Một lời đã định!

Ngao Thiên rót tiếp một li trà. Hương khói lượn lờ.

- tôi muốn chắc chắn hẳn Âm Dương đang ở trong tay ông!

Vô Lăng đưa tay giữ lại ấm trà.

- thật không tốt khi không tin tưởng lẫn nhau!

Ngao Thiên cầm lại ấm trà, không mặn không nhạt nói một câu. Ánh mắt bình tĩnh đằng sau là sóng gợn cùng chột dạ.

- tôi và ông chưa từng tin tưởng nhau! Vô Lăng cười lên, đứng dậy ôm cây đàn đứt dây ra khỏi phòng. Đàn cần được mang đi sửa rồi.

Một tháng sau trong căn phòng của Vô Lăng.

Đàn đã được nối dây, Vô Lăng ngồi một bên đàn một khúc. Lãnh Phong cũng không làm phiền, ngồi một bên nghe chăm chú.

Tiếng đàn đứt, Lãnh Phong nói:

- muộn phiền như thế cũng rất mệt!

Vô Lăng cười không nói.

- tôi biết anh muốn làm gì! Nhưng có lẽ anh nhờ sai người!

Lãnh Phong vươn ngón tay gảy vài cái. Tiếng đàn tinh tang vang lên khắp phòng.

- ý người là gì. Vô Lăng hỏi lại.

- người có khả năng đưa Tuyết Nhi trở lại chỉ có tôi. Nhưng anh biết tôi chưa bao giờ muốn làm điều này.

Lãnh Phong nói thẳng thắn, đôi mắt trong sáng như nhìn thấu mọi việc, tự tin khiến người ta nhún nhường.

- vậy phải xem người còn sống không đã! Vô Lăng vuốt nhẹ cây đàn cổ. Suy nghĩ vài điều.

- vậy tôi đợi! Lãnh Phong đứng dậy từ trên nhìn xuống Vô Lăng nói thêm.

- tuần sau là ngày cưới tôi với Lam Ngọc. Rất mong anh giữ hộ tôi cái mạng này qua ngày hôm đấy.

Hắn rút ra một tấm thiệp cưới đỏ bên trên in ảnh hai người trong bộ đồ cưới đặt trên bàn. Ung dung ra khỏi phòng.

Vô Lăng cầm lên tấm thiệp lòng khẽ run một hồi. Hôn lễ này nhất định phải tới rồi. Quà mừng cũng phải đặc biệt!

Lãnh Phong trở về khu nhà ở của sự phụ, hơn tuần nay có công chuyện nên không gặp được cô thật sự rất nhớ nhung. Bước chân hắn nhanh thêm vài bước. Chưa bước vào gian nhà trúc đã nghe thấy tiếng muốn nhào.

- chị, chị không thể ngồi yên được sao! Đừng đi lại như thế em rất chóng mặt.

Cô đang cầm mấy tấm ảnh cưới vườn nhìn vừa đi lại.

- aiz, của hồi môn chị không biết là nên có cái gì?

Cô mím môi nghĩ, không ai dạy cô cả, cô làm sao biết được. Nghĩ tới cô bạn Khả Đình muốn hỏi những không có cách liên lạc. Nhất định phải về một chuyến nữa để hỏi.

- chị cứ để em lo là được. Chị gái bỏ nhà theo trai, à lấy chồng thì em phải lo cho chứ.

Âu Dương vỗ ngực cam đoan, huých huých tay vào Tiểu Mặc. Tiểu Mặc hiểu ý gật gật đầu phụ họa cam đoan.

Lãnh Phong bước vào nhà thấy cô, ôm lấy cô.

- không cần lo lắng. Mọi việc để anh lo.

- anh đã về rồi à! Thật nhớ. Cô cũng ôm lại hân.

Nhớ tờ tấm ảnh cưới xòe ra cho hân xem, mắt lấp lánh.

- có phải rất đẹp không?

- rất đẹp. Hân cười rạng rỡ hơn bao giờ hết nhìn tấm ảnh cưới của cô và hân. Không khỏi nhớ lại hôm chụp ảnh cưới.

~ ảnh cưới là đường phân cách tuyến~

- Lam Ngọc, con bé chết tiết kia mau mặc váy cưới chỉnh tề ngay ngắn.

Khả Đình trong phòng thay đồ của cô dâu hét ầm lên khi thấy cô mãi không mặc được cái váy cưới vào. Chạy lại giúp cô một tay. Tâm lý sắp cưới sao? Trở lên hậu đậu như vậy? Có cả nhân viên giúp mà vẫn lóng ngóng không xong.

- bà cô! Nhanh lên rồi còn trang điểm. Chú rể đợi cô có thể thay 10 bộ rồi đấy!

Khả Đình tiếp tục càu nhàu.

Cô hốt hoảng kéo cái khóa váy lên.

- vậy sao? Anh ấy đợi lâu có giận không?

- ngốc, anh ta thử giận cậu xem, chị đây cho biết mặt. Thôi được rồi đi trang điểm.

Khả Đình dắt cô tới bàn trang điểm nhân viên cũng nhanh chóng mang bộ đồ trang điểm ra phục vụ tận tình. Khả Đình tặc lưỡi, chồng nhiều tiền có khác có chụp ảnh cưới cũng có người cười toe tận tình phục vụ.

- này bà cô Lam Ngọc, ngốc như cậu mà چرا được tên tốt thế! Chắc, người ngốc có phúc của người ngốc.

- ách, phải nói là tờ đây đây sức hút chứ. Cô bừa môi ngồi nghiêm chỉnh để nhân viên bắt đầu làm tóc.

Mất một thời gian nữa cô mới hoàn chỉnh từ đầu tới gót bước ra. Lộng lẫy xinh đẹp, cô cười tươi vẫy vẫy hân.

- Lành Phong!

Hân ngược nhìn cô mỉm cười, hôm nay cô ngốc thật đẹp. Cảm giác hạnh phúc lan tràn khắp cơ thể. Bước nhanh tới cạnh cô.

- trông em thế nào? Cô xoay xoay người trước gương, đưa tay sờ sờ mặt. Oa! Đúng là trang điểm có khác.

- rất đẹp! Vợ anh luôn như thế. Hân ôm vòng eo nhỏ của cô nói.

- mời hai người ra chụp ảnh cưới nào! thợ chụp ảnh lên tiếng gọi.

Cô không muốn mệt nên không ra ngoài chụp ảnh cưới chỉ ở trong studio chụp. Chỉ cần bên hân cô thấy ở đâu cũng giống nhau.

Khả Đình, Âu Dương, Tiểu Mặc, Ái Ái và Thương ngồi một hàng ở sô pha nhìn hai người chụp ảnh cưới.

Thợ chụp ảnh: - chú rể đừng dán vào người cô dâu như thế. Đúng rồi tư thế đấy. Chuẩn bị chụp 1, 2... Cô dâu đừng cười quá như thế. Tự nhiên chút.

Lành Phong chỉ biết chụp ảnh cưới là phải thật thân mật với cô dâu nên hân để cô sát cạnh mình. Hân nghĩ như vậy mới thân mật, ảnh mới đẹp. Còn Lam Ngọc vui quá mà cười toét miệng!

Lam Ngọc: Á, từ từ có phải là chỗ tóc này không đẹp lắm thì phải. Cô chạy lại trước gương chỉnh rồi chạy về.

Tập thể mọi người ngã lăn ra đất. Có cần phải quan trọng quá như thế không. Hai cái người này bao giờ mới chụp được một bức.

Thợ chụp ảnh lau lau mồ trên trán, ai bảo khách hàng là thượng đế và đôi vợ chồng này phóng tiền cũng rất hào phóng. Nếu mình chụp tốt sẽ được thêm chút tiền. Nghĩ như vậy mặt rạng ngời.

Sau một hồi vận vẹo đủ tư thế chụp ảnh cưới cô đã mệt lả. Aiz, chụp ảnh cưới rất mệt nha. Giờ cô rất mong được xem ảnh cưới.

Một tháng nay sau khi thông báo kết hôn với hân cô chạy đi chạy lại chuẩn bị mọi thứ. Kề kề bên cô bạn Khả Đình hỏi linh tinh. Sau bao ngày cô quyết định chỉ làm một đám cưới nho nhỏ mà thôi, người nhà cô không có nhiều.

Cô cùng em trai cũng đã vào trại cải tạo thăm ba, báo cho ông biết mình sắp cưới.

Có lẽ không chìm trong men rượu ông đã chút tỉnh táo, nhìn hai đứa con khỏe mạnh lớn lên mà mình vô mặc suốt bao năm. Ông sai rồi! Ông quên mất

rằng mình vẫn còn hai đứa con. Muốn đưa tay vuốt má đứa con gái mà lúc nó mới sinh ra ông đã từng vui vẻ cỡ nào.

Ông không tốt đánh đập chúng trong lúc say rượu, không quan tâm chúng. Ông không xứng đáng. Tự thấy hổ thẹn ông chỉ dám nhìn hai đứa con gật gật đầu, hai tay nắm chặt vào vật áo ngăn không cho vрон tay chạm tới hai đứa con.

- Ba, sống thật tốt. Mọi việc đã qua rồi. Con không trách móc gì. Chỉ mong ba thành tâm chúc phúc cho con.

Cô vрон tay qua bàn nắm lấy tay ông, đôi mắt lấp lánh, môi treo nụ cười.

- con cũng không trách gì ba! Âu Dương nói thêm nhìn người ba tiêu tụy kiên định nói. Cậu cũng không muốn nhắc tới. Đúng hay sai không quan trọng. Quan trọng ba rút cuộc tỉnh lại sau bao năm vui mình với rượu chỉ vì mẹ.

- hai con...! Ông ngược nhìn hai đứa, giọng run run rút cuộc cũng cười lên nhìn hai đứa. Ông không biết nói gì hơn.

Ngừng một lúc cho tâm tình ổn định, ông nhấp nhấp môi.

- Lam Ngọc, chúc con hạnh phúc, thật xin lỗi ba không thể tham dự đám cưới của con gái mình. Âu Dương con lo tốt cho chị.

- ba yên tâm! Cậu gật đầu khẳng định.

- Lam Ngọc, ba có thể gặp chồng tương lai của con được không! Ba không có ý gì chỉ là muốn xem chút thôi.

Lam Ngọc vui vẻ chạy ra ngoài kéo Lãnh Phong vào. Hấn cũng không nói gì quá đáng với những gì ông gây ra. Hai người trò chuyện dăm ba câu. Ba cô dặn hấn đối xử tốt với cô. Đó là điều ông muốn.

Gần hết giờ, ông hỏi cô một câu:

- hai con có từng gặp mẹ chưa?

Cô trấn động, giữ mình bình tĩnh trả lời:

- con chưa! Cô cúi đầu xuống tránh ánh mắt của ba mình.

Thấy con gái khó xử ông cũng không gặng hỏi nhiều.

- ừm, vậy các con về đi kéo muộn.

Cô cùng Âu Dương gật đầu, cô đưa tấm ảnh cưới nho nhỏ đặt vào tay ông rồi chào tạm biệt.

Lãnh Phong cầm vài tấm ảnh cưới xem rồi chọn một cái cất đi vào không gian, đưa lại số còn lại cho cô.

- ăn com, ăn com thôi! Lão Ngử Cổ xông vào nhà vào đi ăn com.

Sắp có chuyện vui vì vậy lão hôm nào cũng bắt đi tới nhà hàng của con người ăn com. Tất nhiên tên đệ tử của hấn chỉ trả. Lão chỉ ăn chùa mà thôi.

Cô và mọi người đã ngăn việc cứ tới giờ com là lại phải dùng phép ra khỏi nơi này rồi chạy tới quán com. Nhìn thời gian cũng giữa trưa không kịp tự nấu mọi người lại lục tục kéo nhau đi ăn quán.

Mọi việc tưởng chừng như thật hoàn mỹ tươi đẹp. Cô chỉ cần làm một cô dâu hạnh phúc nhất khi mọi thứ đã sẵn sàng cho tuần sau- ngày cô cưới. Nhưng cô cũng không biết rằng ngày tươi đẹp ấy chưa chắc trọn vẹn.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận, Tôi Luôn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Đám Cưới

Cô thấp thỏm ngồi trong phòng trang điểm chờ đợi. Tim cô đập bình bịch. Cô đưa tay vuốt ngực giữ bình tĩnh cô đang tưởng tượng ra cô và anh cùng bước trên thảm trải dài đi vào lễ đường. Lỡ mình đang đi mà trượt chân thì sao nhỉ? Cô lắc lắc đầu xua tan suy nghĩ vớ vẩn.

- Lam Ngọc đừng căng thẳng như thế, xem kìa mặt cậu cứng đờ như cục đá.

Khả Đình xoa bóp vai cô cho thả lỏng cơ thể.

Thực ra cô từng thành thân rồi đấy nhưng đó chỉ là giả làm Tuyết Nhi mà thôi. Còn đây chân chính là đám cưới quyết định cả đời cô đấy, không căng thẳng sao được.

- Tiểu Khả mình cảm thấy có j đó hơi hơi khó chịu, nóng lòng như có việc gì đó sẽ xảy ra! Cô xoắn xoắn hai tay vào nhau nhìn cô bạn thân.

- do cậu căng thẳng quá thôi! Nhìn xem ngày cưới cô dâu đẹp nhất nha! Khả Đình đưa mặt cô về phía gương cười toe.

- mong là vậy!

- chị Lam Ngọc!

Hai tiếng gọi cất lên một là của Tiểu Mặc, một là Ái Ái. Tiểu Mặc hôm nay mặc bộ váy hồng dài tới đầu gối tôn lên làn da trắng, tóc búi cao ra đằng sau trông cá tính hơn thường ngày. Ái Ái mặc bộ váy trắng xinh xắn trên đầu đội vòng hoa nhỏ nhỏ xinh xắn như một thiên thần.

Nhiệm vụ của Ái Ái hôm nay là cùng tiểu quý Thương đứng tung cánh hoa. Từ khi theo cô nó mồm mồm ra không ít da không còn vàng vọt mà trắng trẻo người cũng nhiều thịt hơn. Đôi mắt hồng ngọc nhìn cô chớp chớp.

- hôm nay chị làm công chúa nha!

- ừ, công chúa xinh đẹp nhất. Cô véo véo má nó.

Tiểu Mặc cầm lược chải lại vài ngọn tóc cho cô. Cài một bông hoa tường vi nho nhỏ lên mái tóc cô.

- chị Lam Ngọc hôm nay bọn em sẽ cho chị một đám cưới hoàn hảo nhất. Em và Âu Dương có món quà đặc biệt dành cho chị!

- ai nha! Chị rất mong ngóng. Cô nhìn đồng hồ sắp tới giờ tổ chức.

Đám cưới của cô không có nhiều khách mời. Đứng ra tính cả cô dâu và chú rể vào chỉ có 9 người. Ba cô không tham dự được, cô cũng mời Trần Hạo Thiên nhưng anh ta lại đi công tác bên Pháp để tìm hiểu thêm về rượu nho nên không tới dự được. Còn mẹ cô thì cô không mời. Bà nhận ra cô không mời là vấn đề.

Đám cưới có người cao tuổi nhất làm chủ hôn, cô nghĩ lão là người cao tuổi nhất trên cái quả đất này ý chứ. Lão Ngừ Cổ hôm nay thay bộ áo mới không còn như ông lão nhà nghèo nữa. Hai bên đều không có bố mẹ dự nên lão chính là người quan trọng cho việc chủ hôn.

Cô rất hài lòng với những gì mình đã có. Không cần tổ chức một đám cưới lớn mà cô chỉ cần mấy người luôn bên cô là đủ.

- chị! Tới giờ rồi! Âu Dương mở cửa vờn tay dắt cô ra ngoài. Cậu thay ba trao cô đi lấy chồng.

Khả Đình chạy theo nâng váy cho cô. Tiểu Mặc bế Ái Ái ra ngoài trên tay cầm theo giỏ cánh hoa.

Nơi tổ chức đám cưới là một nhà thờ nhỏ ở ngoại ô thành phố cô ở. Nhà thờ này đã nhiều năm không ai trông coi, không một vị cha xứ. Vài ngày trước mấy người đã thu dọn lại dóc công trang trí lại. Nhà thờ bỗng trở nên lộng lẫy hơn bao giờ hết. Hoa hồng kết thành quả cầu lớn nhỏ gắn lên, thảm trải từ ngoài cửa tới tận trước ghế lão Ngừ Cổ ngồi. Dải lụa kết lại treo lên khung cửa sổ, hai bên đường đi dành cho cô dâu và chú rể là hai hàng hoa đủ loại vẫn khép nụ chưa nở. Trong nhà thờ ánh sáng phép thuật lấp lánh.

Cô đang bước từng bước bên cạnh em trai, nhìn cửa nhà thờ ngày một gần. Cô có thể thấy Lãnh Phong mặc bộ áo chú rể lịch lãm đứng đó chờ cô. Mắt anh chưa rời cô một chút nào.

- Lam Ngọc cho suy nghĩ lại lần cuối! Khả Đình theo sau trêu chọc cô, Khả Đình biết được hết thân phận bọn họ vì Lam Ngọc đã kể cho. Đầu tiên tất nhiên là cho cô nói linh tính sau đó ngạc nhiên rồi cuối cùng chấp nhận sự thật. Mấy hôm tiếp xúc với mọi người Khả Đình lại thấy khá thích thú.

- tớ không bỏ chạy đâu! Cô khẳng định với bản thân vững bước tới chỗ Lãnh Phong.

- hình như tôi tới muộn! Vô Lăng đột ngột xuất hiện đi phía sau Khả Đình.

- á ! Yêu quá! Khả Đình hét toáng lên khi thỉnh thoảng thấy người sau mình. Sau khi nhìn lại mặt Vô Lăng thì có xu hướng chảy nước miếng! Chẹp, người đẹp a!

Lam Ngọc cũng không bắt ngờ, dù sao Vô Lăng cũng là khách mời.

Vô Lăng mặc bộ áo cổ đại đồ thẩm, cô nhìn lướt qua khoe môi giật giật!@@. Lại là áo tân lang! Cô muốn phun huyết tại chỗ. Hắn còn có thể mặc bộ nào khác được không.

Đưa tay cho anh nắm cô cùng anh bước trên thảm vào lễ đường. Cô cười mãn nguyện nhìn anh cuối cùng cũng được bước bên nhau. Chỉ còn đoạn ngắn nữa là cô chính thức bên anh.

Vừa bước đi hai hàng hoa đồng loạt bung nở nhiều màu sắc, nhạc cũng phát ra là những bài tình ca đôi lứa hạnh phúc nhất. Ái Ái cùng Thương hào hứng tung hoa.

Chuẩn bị cho nghi thức cưới của tộc ác quỷ là hai người cùng hòa hai giọt máu của mình vào rượu rồi cùng uống cạn. Rượu như một lời thề khó thay đổi, ràng buộc hai người từ đây. Sợi dây này cô và hân tình nguyện bị buộc vào nhau. Nâng ly rượu có hai dòng máu đối lập Lãnh Phong uống nửa chén rồi trao cho cô. Máu của ác quỷ là chất kịch độc nhưng rượu đặc chế truyền đời cho hôn lễ đám cưới có thể chung hòa được độc tố trong máu. Nếu không như vậy cô có thể chết vì uống nó.

Cô đón lấy cười rạng rỡ, chỉ cần cô uống xong li rượu này có thể ở bên anh. Đưa li rượu lên môi uống.

Rượu có màu đỏ đen pha lẫn chưa chạm tới môi cô đã bị sợi giây vô hình nào đó giữ lại, bóp nát. Li sứ vỡ ra, rượu nghi lễ bắn ra tung tóe.

Cô ngẩng ngẩn người nhìn chằm chằm vào chiếc thảm dưới chân. Chỉ cần bước này nữa thôi sao cô lại không làm được? Mắt cô đã hồng lên ngẩng đầu lên nhìn anh. Cô muốn khóc òa lên! Tại sao lại trở thành như vậy! Rượu cho nghi thức của mỗi cặp vợ chồng chỉ có thể giờ cô kiếm đâu ra. Không phải chỉ mua rượu thường là được. Trên thế gian này chỉ có rượu Kết Duyên này mới có thể khử được độc tố máu của ác quỷ mà loại này lại rất hiếm.

Cô biết chờ tới năm nào để xin lại lần hai? 500 năm mới ban cho một ác quỷ trưởng thành. Cô là người bình thường sống được có vài chục năm nữa mà thôi. Không thực hiện được nghi thức quan trọng này thì cô không thể thuộc tộc quỷ không thể có tuổi thọ như anh được. Cô muốn ở bên anh nhiều hơn không phải là thời gian cuộc đời của 1 người bình thường ngắn ngủi. Cô thấy mình rất tham lam nhưng tim cô không chịu được khi rời xa hân sớm như thế. Hai người đã lãng phí một năm rồi.

Lãnh Phong thấy cô sắp phát khóc tới nơi, toan đưa tay ôm cô an ủi. Không thực hiện được nghi thức đó cũng không sao, cô vẫn là vợ hân, là người hân yêu thương nhất.

Ngón tay chạm tới hai má của cô thì bị sợi dây vô hình trói chặt lại hất hai người ra xa. Mọi người vẫn đang sững sờ vì sự cố vỡ li kì lạ thì bị cảnh tượng này gây chú ý.

- sao lại như vậy? Khả Dĩnh túm lấy tay Âu Dương hỏi. Lại chuyện kì quái gì nữa đây?

- em không biết! Âu Dương lắc đầu đi về phía chị gái.

Cậu đi được hai bước thì thấy Lam Ngọc bị nhấc bổng lên không trung. Sợi dây vô hình hiện ra là màu bạc mảnh như tơ nhện đang xiết chặt cổ cô treo cô lên.

Lãnh Phong bị trói chặt không nhúc nhích, hân cố gắng triệu hồi lưỡi hái tử thần mà không thể được. Rượu kết duyên có vấn đề? Có ai đã động tay chân vào làm kim chế việc sử dụng phép thuật của hân. Hân nhìn cô tìm nhói lên, sức lực hân bị dọn nên không thể phát ra gân xanh nổi lên.

Lão Ngừ Cổ đang cố gắng dùng trú hóa giải sợi dây phép thuật bạc đang treo cô lên. Cô cảm thấy mình càng ngày càng thiếu khí vào phổi. Sợi dây nhỏ vẫn đang thắt chặt cổ cô. Đau rất cùng khó thở khiến mặt cô đỏ bừng. Giờ cô biết treo cổ hoàn toàn đau đớn như thế nào. Sợi dây này làm cô thấy nếu xiết mạnh thêm tí nữa sẽ có thể cắt đứt đầu cô lìa khỏi cổ.

- Lam Ngọc! Âu Dương em làm gì đi chứ.

Khả Dĩnh hốt hoảng thúc dục. Cô không có phép thuật không thể giúp gì Lam Ngọc. Đám cưới sao lại trở lên như thế.

Tiểu Mặc, Thương , Âu Dương cùng dùng trú cổ giúp sức lão hóa giải sợi dây bạc giúp cô. Không nhanh thì cô chỉ có nước chết vì ngạt thở. Không ai để ý Vô Lăng đã đi mất từ lúc nào hay đang ở đâu. Lão Ngừ Cổ dùng cách cuối vuron tay khô gầy do tuổi tác túm lấy sợi dây bạc tập trung phép thuật đốt cháy nó. Lửa phép lan ra từ bàn tay leo lên sợi dây bạc đốt cháy nó.

Cảm nhận được sức mạnh hơn mình sợi dây thu lại rồi biến mất. Lam Ngọc được tự do rọi phịch xuống nền đất, ho khan, hít lấy hít để không khí. Lãnh Phong cũng được cởi trói buộc chạy lại nâng cô lên.

- không sao chứ? Đau lắm không?

Hân dịu cô ngồi xuống, đưa cô li nước Lo lắng không thôi.

- em không sao! Giọng cô đã khàn đi. Cô uống một ngụm nước lạnh thờ ra một hơi.

Mọi người âm thầm cảnh giác xung quanh. Không khí vui tươi lúc trước trở lên căng thẳng trầm lắng.

- Vô Lăng đâu rồi? Cô ngược nhìn xoay xoay cái cổ đau hỏi mọi người.

- Anh ta đi lúc nào em cũng không rõ! Tiểu Mặc cầm bó hoa bị ngẹn đỏ tươi lên gửi một chút rồi đưa cô.

- đây là?

- lúc anh ta đến nói rằng đây là quà tặng.

Lão Ngữ Cổ cầm bó hoa mang ý nghĩa đau thương này lên người một chút.

- hương hoa bị ngạt có tác dụng với rượu kết duyên rất ảnh hưởng tới ác quỷ.
- anh có sao không? Cô đang ngồi trong lòng hắn đưa tay xem xét trên người hắn xem có vấn đề nào không.
- không sao! Chỉ mất đi chút sức lực!

Hắn lắc đầu xoa xoa vết xiết trên cổ cô.

- vậy còn đám cưới? Cô ghen giọng hỏi.
- không còn đám cưới nào nữa! Giọng Vô Lăng bình thản vang lên xuất hiện lại. Bên cạnh hắn còn có Ngao Thiên.
- anh...anh muốn làm gì? Cô theo phản ứng nắm chặt lấy Lãnh Phong nhìn Vô Lăng hỏi. Ông ta lại đến làm gì?
- lấy mạng hắn! Vô Lăng đưa mũi kiếm Hắc Ma về phía Lãnh Phong cười nói.

Khả Dĩnh nhìn mũi kiếm nhọn đỏ mờ hôi, cô ngơ ngác nhìn mọi thứ diễn ra. Thành linh bị bất ngờ đánh vào sau gáy rồi ngất đi. Âu Dương đỡ Khả Dĩnh giao phó cho Thương đưa cô trở về nhà. Ở đây thêm chút nữa sẽ nguy hiểm khó có thể bảo vệ cho tất cả.

- tôi không cho phép anh làm điều đó. Lam Ngọc đứng lên chắn trước người Lãnh Phong, kiên định nhìn Vô Lăng.
- Vô Lăng! Anh nghĩ mình có thể làm được điều đó khi không có tôi? Lãnh Phong bắt giác lên tiếng giọng lạnh nhạt lại có phần đùa cợt chế giễu. Hắn ôm cô lại, nhìn Vô Lăng nói một câu chỉ có Vô Lăng mới hiểu.

Vô Lăng có chút xao động, suy nghĩ, tay cầm chuôi kiếm khẽ nắm chặt. Hắn phải mang Tuyết Nhi về, nếu lời nói của Lãnh Phong là thật thì hắn sẽ phí công vô ích. Chần chừ nên hắn chưa động thủ.

Ngao Thiên vẫn không nói gì bấy giờ mới lên tiếng

- lão già bao năm không gặp vẫn mạnh như thế làm ta khâm phục!
- đi lên chủ nhân Thương cổ mãnh thú phải hi sinh không ít mới phải. Lão từ đây không có gan hi sinh nhiều như thế!

Lão Ngữ Cổ vuốt vuốt chòm râu bạc trầm ngâm nói ra.

- người...! Ngao Thiên nhận ra ý châm chọc tức giận không có chỗ phát tiết.

Bao năm qua những người đứng đầu trong Tam giới vẫn luôn đối đầu như thế. Không ai chịu nhường ai. Tranh qua đầu lại cũng chỉ là kẻ này ngã xuống kẻ khác đi lên.

- lão già này tuổi đã quá cao chỉ có thể đầu võ mồm với các người thôi. Lão cầm bó hoa Bỉ Ngạn rũ rũ vài lần, hoa tàn thành tro bụi hòa vào không khí.

Thương đã quay trở lại bay qua mọi người tới chỗ Ái Á mang Ái Á đi tới nơi an toàn khi nhìn thấy ám chỉ của Âu Dương. Nó cũng hiểu sắp có một cuộc chiến mưa gió xảy ra.

- không nói nhiều nữa, bắt đầu trò thú vị này thôi. Ngao Thiên cười cợt nhả, vung tay tạo ra hai trận pháp.

Ông ta cùng lão Ngữ Cổ cùng bay vào trận pháp rồi biến mất. Lãnh Phong cùng Lam Ngọc và Vô Lăng đi vào trận pháp thứ hai.

Không gian thay đổi không còn là nhà thờ thay vào đó là một thảo nguyên rộng mênh mông.

- Lam Ngọc, ngoan ngoan đứng ở đây đợi anh! Hắn hôn lên trán cô, rồi xoay người đối diện với Vô Lăng. Triệu hồi lưỡi hái tử thần - mang đi linh hồn bất cứ kẻ nào khi bị chém phải.

Cô đưa tay giữ lấy hắn lại, lòng rối rắm trăm ngả.

- anh nhất định phải trở lại chỗ này vì em sẽ luôn chờ ở đây!
- anh hứa! Mắt Lãnh Phong trong vắt nhìn thấu tâm tư cô. Hắn chắc chắn sẽ không để cô đợi lâu.

Nói rồi hắn cũng cánh bay người lên không trung tạo ra màng phép thuật ngăn trước chỗ cô ngồi tránh cho cô vô tình bị phép thuật lệch hướng lao vào cô.

Không nhiều lời lẽ Kẻ Triệu Hồi cùng Ma Vương lao vào nhau. Đây mới là cuộc chiến dùng cả sức lực và tính mạng. Vũ khí va chạm tạo ra tia lửa. Lưỡi hái tử thần sắc nhọn lia tới chỉ cách da thịt của Vô Lăng vài mi li mét. Kiếm Hắc Ma vừa cứng cáp lại vừa mềm dẻo trượt qua cổ Lãnh Phong.

Chưa ai bị thương nhưng lòng cô gấp tới độ mồ hôi lạnh. Cô chưa từng chứng kiến Lãnh Phong khi chiến đấu lại cuồng dã tới thế, đôi mắt quen thuộc biến thành con ngươi đỏ. Sức mạnh này cô chưa dám tưởng tượng tới. Hai bàn tay xiết lại cô nhìn 2 chiếc nhẫn đeo trên tay, cô không dám nhìn tiếp nữa, âm thầm cầu mong hấn vô sự.

Lãnh Phong nhìn cô trong cái ánh người chớp nhoáng, ánh mắt đầy sát khí dịu lại chút ít. Vung tay đôi Lưỡi hái tứ thân thực hiện trận pháp ảo ảnh phân thân. Mười ba Lãnh Phong hiện ra vây quanh Vô Lãng. Trong con số 13 chết chóc chỉ có 1 cửa sinh và 12 cửa tử xoay vòng. Nếu Vô Lãng không cẩn thận đánh tới trong số ảo ảnh đó chỉ có thể bị phản lại làm thương chính mình.

Vô Lãng thâm kinh ngạc, lâu nay ai cũng nghĩ ba kẻ đứng đầu tam giới ở thế lực ngang bằng nhưng không ngờ rằng sức mạnh của Lãnh Phong lại tăng nhanh như vậy. Tìm cửa sinh đã khó lại luôn thay đổi như thế chắc chắn phải bị thương mới có thể tìm đường ra. Cố gắng tìm ra sơ hở pháp trận để phá bỏ nhưng càng đứng trong này lâu sức lực của Vô Lãng đang dần cạn kiệt.

Vô Lãng nhú mảy đâm kiếm vào vào một ảo ảnh. Rõ ràng đây là một cửa tử nên hấn bị phản đòn lại, vết kiếm chém lại y như thế. Không để ý vết thương đâm thêm một nhát nữa vào chính thân thể mình, ảo ảnh trước mắt biến mất chỉ còn lại 12. Dù có hiệu quả nhưng cứ đâm vào chính bản thân mình như thế thì đến khi phá được cũng còn nửa cái mạng không hơn.

Lãnh Phong là một trong 12 ảo ảnh còn lại đang quan sát Vô Lãng. Đây chỉ là mới bắt đầu!

Vô Lãng cắn răng đâm mình thêm một nhát nữa ngay lúc ảo ảnh biến mất hấn phi thân ra ngoài. Biết sẽ không dễ dàng hạ đối thủ nên chuyển hướng vung kiếm phá nát tường bảo vệ trước mặt cô.

Lãnh Phong tung người quét lưỡi nhọn của lưỡi hái ra đòn chí mạng với Vô Lãng khi thấy hấn phá lớp bảo vệ trước mặt cô. Chỉ còn 1 m là lưỡi hái tới chỗ Vô Lãng.

Vô Lãng túm lấy người Lam Ngọc ném cô về phía lưỡi kiếm sắc nhọn của Lãnh Phong. Cô tròn tròn mắt nhìn kiếm cánh mình một cánh tay.

Lãnh Phong vừa tức giận vừa sợ hãi khi lưỡi kiếm đã vào khoảng cách quá gần theo quán tính lao đi như hiện giờ thu lại sẽ rất khó. Nhanh chóng đảo tay cầm từ phải sang trái. Vận nội công dồn sang tay phải giữ lại cánh tay còn lại, lực tay mạnh tới nỗi cô có thể nghe tiếng xương tay trái của hấn gãy răng rắc. Lưỡi hái hình dạng cong như trăng khuyết dừng trước mặt cô không làm cô một chút tổn hại.

Lưỡi hái tứ thân thu hồi, biến mất. Cánh tay gãy của hấn vô lực buông thõng. Không quan tâm xương vỡ vụn đưa tay phải giữ cô lại thì Vô Lãng ôm cô thoát đi.

Trong không gian chiến đấu lại có thể mạng người đi? Chết tiệt việc này một cái bẫy! Lãnh Phong nhanh biến ra khỏi pháp trận xuất hiện lại trong nhà thờ.

- sư phụ! Có bắt gặp Lam Ngọc?

- ta không thấy nhưng vừa rồi trong lúc chiến đấu Ngạo Thiên lại chạy trốn! Lam Ngọc làm sao?

Lão Cổ Ngữ chỉnh lại áo thông dong như chưa từng giao chiến lần nào.

- cô ấy bị Vô Lãng đưa đi! Có lẽ trận pháp kia có đường dẫn tới một nơi nào đó.

Trận pháp là do Ngạo Thiên tạo ra nên hấn nghĩ cô mới bị đưa đi như vậy. Lần nào bản thân cũng để cô gặp vào nguy hiểm! Hấn thật vô dụng. Lãnh Phong tự trách bản thân tay nắm chặt.

- băng bó cánh tay trái lại đã! Lão đưa ra thuốc bột rắc lên, vận công xếp lại vị trí xương.

- anh Lãnh Phong, em tìm ra vị trí của chị ấy! Âu Dương đưa ra chiếc đồng hồ cổ trong nhà. Vừa nãy cậu đã quyết định về nhà mang chiếc đồng hồ này theo.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận, Tôi Luôn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Linh Hồn Kí Úc(1)

Lãnh Phong xem xét vị trí kim đồng hồ chỉ, đưa tay khởi động lại đồng hồ. Ba kim đồng hồ vẫn tụ lại ở cùng một vị trí 12 giờ.

- bị hỏng? Hấn nhìn mặt đồng hồ cố gắng tìm vị trí kim chỉ. Ba kim đồng hồ cùng chỉ một nơi có nghĩa nơi đó không tồn tại. Hoặc kim chỉ sai hoặc nơi đó quý bí ẩn.

- đồng hồ vẫn hoạt động tốt! Con nghĩ lại hướng này xem.

Lão nhìn đồng hồ nghĩ tới một miền xa xôi.

- vùng đất Cổ Thành! Mẹ con từng lớn lên ở đó. Nếu Lam Ngọc bị đưa tới đó...con không có cách tới nơi đó. Tay hắn nắm chặt chiếc đồng hồ.

- sự phụ từng tới một lần nhưng được người ở đó dùng cách của riêng họ đưa tới. Ta cũng không biết.

- con sẽ hỏi bà ấy! Mẹ con sẽ biết!

- Lãnh Phong, mẹ anh đã chết rồi!

Âu Dương nhìn hắn nhắc nhở.

- cuốn sổ nhật kí sẽ giúp anh nói chuyện với linh hồn kí ức của bà ấy! Em cùng mọi người trở lại chỗ sự phụ. Nếu tìm ra cách vào anh sẽ nói cho Thương biết.

Hắn dùng thuật di chuyển biến thân tới tòa lâu đài cũ. Nhìn vườn cây tòa bóng lại nhớ hình dáng của cô đi bên hắn. Ăn nhấm được trị thương của Ái Ái, hắn bước vào lâu đài.

Lên tầng trên, hắn mở ngăn kéo mang ra một cuốn sổ nhỏ viết trên giấy da. Cuốn nhật kí ghi tên hai chữ Tiểu Vi. Gáy sách và bìa sách được làm từ vỏ cây phong ở vùng đất Cổ Thành huyền bí.

Hắn chạy xuống tòa sảnh, ngồi trên ghế rộng êm ái hồi hộp mở cuốn nhật kí. Trang nhất mở ra giọng một người phụ nữ nhẹ nhàng thoảng qua tai:

" sống hay chết chỉ là mất đi và tồn tại giản đơn. Linh hồn kí ức ta lại luôn bên người"

- mẹ! Lãnh Phong ngược nhìn người phụ nữ hư ảo đang đứng trước mặt.

" hôm nay con mẹ đã thật trưởng thành!" Người phụ nữ này là linh hồn kí ức của mẹ hắn. Bà ấy đã gán kí ức của mình lên cuốn sách nhờ một phép thuật cổ xưa.

" con mặc bộ áo chú rể này rất đẹp. Không nghĩ có một ngày mẹ lại được nhìn thấy con" bà thì thầm bên tai hắn, linh hồn kí ức ấy ngồi xuống bên cạnh hắn.

- mẹ...cô ấy...! Hắn nghẹn ngào nhìn bà, kìm nén xúc động. Hắn chỉ còn cô, nếu không thấy cô hắn thấy thờ cũng một mối. Chạm một bước cô ấy vĩnh viễn sẽ không tồn tại trên thế gian này. Tả thì hoàn hồn- một khi linh hồn Tuyết Nhi nhập vào thân xác cô thì cũng là lúc cô hồn phi phách tán.

"- mẹ biết! Cô bé ấy luôn ở đây!" Bà nhẹ nhàng vuốt mái tóc đỏ giống mình của đứa con trai, rồi đặt tay lên trái tim hắn.

Giọng của linh hồn nhẹ như cánh hoa rơi trong gió, Như có như không. Hắn ngã người xuống ghế, nhớ tới cô trong vòng tay, nhớ khuôn mặt tròn đáng yêu ngủ ngon giấc.

- mẹ! Cô ấy sẽ mãi ở bên con chứ? Hắn thì thầm hỏi một câu, hương hoa tường vi tỏa ra làm hắn từ từ chìm vào giấc mơ kí ức. Hắn như đứa trẻ bị lạc tìm được chỗ dựa.

" sẽ mãi là như vậy!" Bà thơm lên trán hắn, nhẹ nhàng hát lên bài ca cổ.

" hồi kí ức xưa cũ, hãy sống lại

Đưa những người đã khuất trở về

Đến đây và đừng hỏi tại sao

Khi ánh sáng của ngày dần tắt

Cũng là lúc màn đêm kéo xuống

Âm thầm dõi theo người

Đừng buồn buồn rầu, đừng tiếc nuối

Hãy đến đây và hòa nhịp kí ức của ta..."

Giọng ca nhẹ dần hòa tan vào gió. Đêm bắt đầu buông. Linh hồn kí ức của bà biến mất, cuốn sổ nhật kí hút một phần linh hồn Lãnh Phong vào trong.

Lãnh Phong lang thang trong những hồi ức của mẹ. Nhìn bà vui cười hạnh phúc bên Ngạo Thiên. Tòa lâu đài không đồ nát mà tươi mới đầy sức sống.

Rặng tường vì ngắt một màu, vụn cánh hoa mềm mịn. Nụ hoa khẽ nở đón những ánh trắng non đầu tiên.

- Ngạo Thiên, chàng muốn đặt tên con là gì. Mẹ hấn hai tay ôm bụng bầu 8 tháng dựa người vào ông.
- Lãnh Phong đi! Người đàn ông cung chiều vợ, xoa xoa chiếc bụng tròn nặng nề của người vợ.
- sao lại mang họ thiếp? Tên chỉ có hai chữ thôi sao?
- vì chỉ có hai ta mà thôi! Không cần thêm chữ thứ ba!
- nhưng tên Lãnh Phong nghĩa là con gió lạnh! Con mình không nên lạnh lùng quá chứ!
- chả phải nàng từng rất lạnh lùng sao!
- thiếp....!!!

Lãnh Phong nhìn hai người, một cổ xúc động kìm nén. Hấn muốn chạy lại ôm lấy mẹ mình. Đi qua những mảnh kí ức vụn vặt, cuốn sổ Nhật kí đưa hấn tới lúc khi bà còn ở vùng đất Cổ Thành.

Vùng đất huyền bí xa xưa, ít ai có cơ hội đặt chân. Từng biết bao người bỏ cả cuộc đời để đi tìm nhưng kết cục chỉ là mòn mỏi tại chỗ. Cho nên mọi người đã từ bỏ dần tới vùng đất ấy. Dựng lên những câu chuyện cổ về vùng đất mình chưa từng tới mà thôi.

Hấn thấy những tinh linh bé nhỏ trong những bông hoa nhỏ hé mở đang bay lượn quanh.

- xuyt! Đừng gây ra tiếng động như thế chứ! Người con gái trẻ tuổi lạnh lợi, xinh đẹp đảo mắt hạnh nhìn quanh cảnh giác.

Một tinh linh hoa Vô Ưu nhỏ nhỏ bay nên cạnh tự giác nhẹ nhàng hơn, không gây tiếng động. Một lớn một nhỏ đang núp trong lùm cây.

- Tiểu Vi chúng ta trốn ra ngoài chơi như thế có sao không? Tinh linh nhỏ khe khẽ hỏi.
- tất nhiên là không sao rồi! Đi một lúc sẽ về ngay mà.

Nói rồi hai người lấy chút bụi tiên lấy trộm một ít của trường tộc - cha của Lãnh Tiểu Vi trong túi ra, rắc lên người rồi biến mất.

Cảnh lại thay đổi hấn thấy mình lại đứng trên bậc thềm trước lầu đài. Hoa vô ưu kêu tinh tang trong gió.

Hấn nhìn lúc hấn thời 2 tuổi ngồi trong lòng mẹ.

- Vô Ưu! Nhìn xem con ta có phải rất đáng yêu không? Mẹ hấn bế đứa bé trai thích thú trước tinh linh tên Vô Ưu.
- Lãnh Phong! Bay qua đây chơi với dì nào! Tinh Linh Vô Ưu vỗ cánh nhỏ, lượn lờ trước mặt đứa bé.

Hấn được hai tuổi đã mọc cánh ác quỷ bay chưa vững, nhìn tinh linh nhỏ có thể nằm gọn trong lòng bàn tay thích thú y y nha nha cười.

- Tiểu Vi, chị có muốn trở về không? Vô Ưu khe khẽ hỏi!
- ở đây chị rất hạnh phúc!
- nếu...nếu chị cảm thấy không hạnh phúc có thể trở về. Em còn chút bụi tiên.

Lãnh Phong gắng tới gần để nghe cho rõ cuộc trò chuyện của họ thì bị lực hút vô hình hút ra khỏi miền kí ức.

Bật tỉnh lại, Lãnh Phong cảm lấy cuốn Nhật kí chạy ra bậc thềm. Thầm truyền âm cho Thương tới đây.

- dì Vô Ưu! Dì ở đâu? Hấn cúi người ngồi rạp xuống bậc thềm gọi. Những bông hoa Vô Ưu vẫn rung mình trong gió lạnh im lặng không đáp lại.
- dì...con là Lãnh Phong. Dì hãy hiện ra đi! Hấn không mất hi vọng lại gọi. Tìm kiếm trong các bụi cỏ Vô Ưu nở hoa trắng muốt.
- đừng gọi to thế đi nghe thấy mà! Aiz aiz, 500 năm trước lão già kia mang con đi khiến ta thật khổ sở. Chỉ có thể chờ con về. Cuối cùng con đã nhớ tới người dì này.

Tinh linh nhỏ bằng ngón tay cái hiện ra vỗ cánh trong suốt bay tới bay lui nhìn ngắm đứa cháu.

- đã lớn thế này, còn lấy vợ nữa! À vợ con đâu?
- dì! Cô ấy giờ đang ở vùng đất Cổ Thành. Dì giúp con tới đó được không.

Hấn gấp gấp hỏi, hấn sợ cô sẽ xảy ra chuyện gì. Chỉ có dì mới giúp hấn được.

- há? Sao con bé lại tới đó được.

Di Vô Ưu bay vút lên, đậu lên tay hắn.

- Ngao Thiên, ông ấy mang cô ấy đi.

- lại là tên khốn đó! Di chỉ còn một ít bụi tiên đưa con về nhưng di không thể đi theo được.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận, Tôi Luôn Bên Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Ai Mới Là Kẻ Chờ Đợi!

Lãnh Phong đặt tinh linh lên ngọn cỏ vô ưu. Hắn nóng lòng chờ đợi. Đã gần hết một ngày rồi cô ấy ra sao?" Lam Ngọc nhất định phải đợi anh, nhất định"

- nhớ tránh người trong Cổ Thành thật tốt, bị bắt gặp sẽ rất rắc rối!

Tinh linh vô ưu vừa rắc bụi tiên vừa nhắc nhở trước khi hắn biến mất đến với vùng đất huyền bí.

Lãnh Phong nhìn vùng đất xa lạ, cảm nhận linh khí chiếc vòng làm từ cỏ vô ưu cô đang đeo. Di đã nhắc hắn cách cảm nhận linh khí này. Hắn âm thầm thấy may mắn khi đã tặng cô chiếc vòng đó. Hắn thấy ghét cảm giác khi luôn tìm kiếm cô trong vô vọng. Gần năm trời trước chịu dày vò làm hắn sợ hãi.

Nơi đây có rất nhiều cỏ vô ưu, hắn chỉ cần đọc vài yêu cầu bằng cỏ ngữ các cây cỏ vô ưu này sẽ thì thầm nơi cô ở đâu. Hắn đi theo phương hướng chỉ dẫn dần dần đi sâu vào vùng đất Cổ Thành. Vừa đi vừa che giấu khí tức, không ít lần xuýt chạm chán với những tinh linh khác đang làm việc. Hắn chưa bắt gặp người ở đây. Mọi chuyện có vẻ diễn ra suôn sẻ lạ thường.

~~~~~
- Vô Lăng, buông tôi ra.! Anh có nghe không?

Lam Ngọc cố gắng cạy bàn tay hắn đang nắm chặt tay mình kéo đi. Cô tức giận mà không thể phát tiết. Cô là người xui xẻo đến cực độ. Có phải 18 kiếp trước mức xui xẻo dồn vào kiếp này hay không. Hôm nay là ngày cô cưới mà cũng không tha. Cô nhìn bộ váy cưới trắng tinh lại nhìn chiếc nhẫn trên tay lâm vào im lặng mặc cho Vô Lăng đưa đi.

Thấy cô không nói thêm lời nào nữa Vô Lăng quay đầu thoáng nhìn cô tiếp tục dắt cô đi. Nội tâm hắn đang đấu tranh mãnh liệt. Hắn có nên lấy đi hạnh phúc của người khác để lấy về hạnh phúc cho riêng mình? Có hay không ích kỉ một lần cho bản thân vì hắn đã đợi quá lâu rồi. Nhưng khi biết có một quãng thời gian chung sống với cô hắn lại chần chờ. Mặc dù biết thời gian ấy nụ cười ấy của cô không phải Tuyết Nhi nhưng cô đã cũng cố cười với hắn. Kí ức đó thật đẹp!

Nếu Tuyết Nhi chọn rời xa hắn sao lại để Lam Ngọc thay thế cho mình. Việc làm đó của Tuyết Nhi đã làm cho Vô Lăng không thể dứt khoát. Hắn rất muốn đưa người hắn yêu trở về nhưng lại không muốn nhìn cô hồn phi phách tán. Thứ suy nghĩ tồi tệ này khiến hắn chau mày, nắm lấy tay cô chặt hơn.

Đi thêm một đoạn, Vô Lăng chợt dừng lại làm cô đâm đầu vào lưng hắn. Cô lười kêu gọi xuống thăm cô nhất định không chịu đi tiếp. Có trời mới biết hắn đưa cô tới chỗ. Cô muốn chạy về nhà, muốn ôm tên mặt lạnh kia, cô muốn chồng cô. Thờ dài cô ngắt vài ngọn cỏ tết vòng nguyệt quế.

- Vô Lăng! Đôi khi một vài thứ không như ta muốn. Có chấp như thế có được gì không?

Cô vẫn cúi đầu chăm chú vào làm vòng nguyệt quế. Cô mỉm cười nhớ lại lúc bé gặp Lãnh Phong. Cô đã tặng hắn vòng hoa do cô tự làm. Có thể cô sẽ vĩnh viễn quên kí ức ấy nếu như Lãnh Phong không nhắc lại với cô.

- ta không muốn phải chờ đợi thêm nữa khi có hi vọng đưa Tuyết Nhi trở về.

Vô Lăng cùng ngồi xuống bứt những bông hoa nhỏ đưa cho cô tết vòng nguyệt quế.

Cô cũng tự nhiên nhận lấy. Hai người họ như hai người bạn tri kỉ nhất vì cô rất hiểu hắn. Nếu muốn dùng thân xác cô để lĩnh hồn Tuyết Nhi chiếm lấy cô cũng không oán trách gì hắn. Nhưng cô cảm nhận được người con gái ấy không muốn trở về nữa. Nếu muốn trở lại Tuyết Nhi đã không nhờ cô và thân xác cô ấy vẫn được nguyên vẹn khi hồn cô quay trở lại hiện tại. Thân xác Tuyết Nhi đã hóa thành tro bụi ngay sau đó không bao lâu.

- anh nghĩ cô ấy muốn như thế không?

Vô Lăng lặng người nhìn vòng hoa cô tết xong không nói gì chỉ nói hai lời xin lỗi.

- xin lỗi!

- không phải xin lỗi vì tôi tin tưởng Lãnh Phong sẽ mang tôi trở lại. Không phải tôi không muốn giúp anh nhưng tôi cũng muốn đấu tranh cho hạnh phúc riêng mình. Đòi người bình thường như tôi có được bao nhiêu.

- chờ đợi rất mệt mỏi! Vô Lăng nói nhẹ vào không khí.

- cô ấy còn chờ đợi mệt mỏi hơn anh! Lam Ngọc ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Vô Lăng.

- có đúng như vậy không? Vô Lăng đứng dậy nhìn cây trầm trong tay.

Cô nhìn cây trầm ngọc! Này! Nó đang ở nhà cô sao lại trong tay hân vậy. Nếu lấy đi dễ thế thì đưa cô giữ làm cái gì. Đôi lúc cô không hiểu nổi người này đang suy nghĩ cái gì. Có phải sống quá lâu nên có vấn đề?

- hết hôm nay thì không cần phải chờ đợi.

Ngao Thiên xuất hiện dùng sợi dây bạc mỏng trói chặt người cô lại, kéo về phía mình. Ông ta cười lạnh, đưa móng tay sắc nhọn cửa từng đường lên cánh tay cô. Nét cửa đan xen, máu chảy ra vương lên bộ váy trắng thuần.

Cô mím môi chịu đau, vòng hoa nguyệt quế đã bị cô xiết chặt trong tay nhàu nát. Cánh hoa bị vò vụn vẹo.

- ông không được làm thế! Vô Lăng rút kiếm Hắc Ma chìa về phía Ngao Thiên.

- sao? Không muốn người kia trở về? Ngao Thiên cười lên ha hả, tiếp tục cửa lên hay cánh tay cô.

- ông...! Vô Lăng buông lỏng tay kiếm nhìn cô rồi nhìn cây trầm trong tay. "Tuyệt Nhi còn chờ đợi mệt mỏi hơn" có đúng không? Hân nắm chặt cây trầm ngọc rồi ngẩng đầu nhìn về phía Ngao Thiên.

Vô Lăng cười lên mà nụ cười đó cô cho là nụ cười hạnh phúc nhất cũng là nụ cười đau thương nhất. Đẹp nhưng buồn. Hân cảm chắc kiếm tung người lên không trung lao về phía Ngao Thiên.

Ngao Thiên dừng tay, hất cô ra, cũng bay người lên.

- muốn chết? Vậy hôm nay ta thành toàn cho ngươi!

- từ đầu ông đã không có khả năng đưa Tuyệt Nhi trở về rồi.

Vô Lăng vừa nói vừa tránh một sợi tơ đang quất vun vút về phía mình.

- ngươi có ý gì? Ngao Thiên nghi ngờ hỏi một câu.

Trong lúc sơ hở Vô Lăng cũng kiếm chém đứt 10 sợi tơ bạc đang quấn vào người mình.

- xin lỗi đã không diễn hết vở kịch này!

- Ngươi...

- Lam Ngọc chạy theo hướng cô Vô Ưu mọc về phía Nam tìm hân.

Vô Lăng nhắc cô một câu rồi lao mình vài cuộc chiến, không cho cô cơ hội thối lui. Thực ra Vô Lăng, hân biết Ngao Thiên không có nhẫn âm dương nhưng hân vẫn cố chấp muốn tìm kiếm hi vọng. Nghe cô nói như thế hân mới nhận ra ai mới là kẻ chờ đợi.

Cô chống người đứng dậy, bắt chập vết cào xé trên tay chạy về hướng Nam theo chỗ hoa Vô ưu sinh trưởng. Chạy được vài bước cô cúi xuống cõ chiếc guốc cao sang một bên. Ngu ngốc! Cô tự mắng mình. Lẽ ra nên tháo đôi giày này ra sớm mới phải. Nghĩ sao chạy được một đoạn cô lại ngoái đầu lại hét lên.

- NẾU CÒN COI TÔI LÀ BẠN , ANH NHẤT ĐỊNH PHẢI SỐNG TRỞ VỀ NHÌN TÔI!

Cô không quan tâm hân có nghe thấy không tiếp tục chạy về hướng Nam.

Vô Lăng nghe thấy lời cô khẽ mỉm cười. Hân tập trung sức mạnh ma khí vây hãm Ngao Thiên trong chốc lát, bay lên cao lao thẳng mũi kiếm xuống đầu Ngao Thiên.

Ông ta không để vậy hân lâu đưa hai tay không giữ lại mũi kiếm của Vô Lăng, ngăn không cho mũi kiếm đâm thẳng xuống người mình.

Sức mạnh của Ngao Thiên đã không chế được đường kiếm của Vô Lăng. Hân thu kiếm lại tiếp tục đổi hướng nhanh chóng. Trong vài giây đã có một mũi kiếm chém lên người Ngao Thiên.

Ngạo Thiên nhìn máu đen trên người càng trở lên điên cuồng, tóc hắc xoắn tung vurun sợi tơ bạc từ những kẽ tay quấn chặt kiếm Hắc Ma. Những sợi tơ còn lại nhanh như tia chớp giữ lấy người Vô Lăng. Vào thế hạ phong, Vô Lăng thầm lo lắng cho Lam Ngọc. Nếu cô không chạy nhanh, không gặp được Lãnh Phong khó lòng mà chạy thoát.

Ngạo Thiên chưa sử dụng Thượng Cổ Mãnh Thú, nếu ông ta sử dụng phải hợp cả sức của Lãnh Phong vào mới được.

Ngạo Thiên không ra tay với Vô Lăng ngay mà bay về phía Lam Ngọc vừa mới chạy đi. Ông ta không thể để một phù thủy mang tính phục hồi sống sót.

Chốc lát cô bị sợi tơ quấn chặt lấy chân, cô ngã về phía trước quay người lại nhìn Ngạo Thiên rồi nhìn Vô Lăng bị chói chặt. Nói không sợ hãi thì là nói dối. Cô chưa tìm thấy Lãnh Phong, Vô Lăng thì bị trói lại. Cô chẳng khác nào con cá nằm trên thớt.

- Vô Lăng, hôm nay ta cho ngươi tận mắt chứng kiến ta lấy qua tim của con bé kia như thế nào.

Ngạo Thiên thích thú nói rồi vurun tay đầy móng sắc về phía cô.

- ĐỪNG!!!

Vô Lăng hét lên một tiếng vào trạng thái nhập ma cao nhất, tóc đen trở lên bạc trắng, Hắc phá tan sợi tơ phép thuật, thu hồi lại kiếm Hắc Ma.

Sức mạnh của hắc ập tới khiến Ngạo Thiên trở tay không kịp, cánh tay vurun tới cô bị kiếm Hắc Ma chặt đứt lia.

Cô tái mặt nhìn cảnh diễn ra. Chân không còn sức để đứng lên. Mọi dây thần kinh đầy căng ra, cô như muốn nổ tung. Vô Lăng đứng bên cạnh cô, cúi cô đứng dậy.

Ngạo Thiên không vì một cánh tay đã mất mà giảm đi sức mạnh. Điều đó càng làm hắc điên cuồng hơn. Hắc rút ra thành kiếm của mình phi thân về phía Lam Ngọc, hạ sát nhất định lấy mạng cô.

Sức mạnh kinh khủng ấy ép cô muốn ngạt thở. Vô Lăng vừa rồi vào trạng thái nhập ma giờ đã không còn sức lực khó có thể chống đỡ thêm. Hắc mặc cho mũi kiếm lao tới, thân mình che trước bảo vệ cô.

- Vô Lăng, mau chạy đi.

Cô gấp gáp bảo hắc khi nhìn mũi kiếm đã cận kề. Cô không muốn hắc đỡ cho mình.

Vô Lăng không nói gì vào giây phút cuối hắc đẩy cô qua một bên nhận lấy mũi kiếm. Kiếm xuyên qua tim hắc, máu chảy thấm đẫm. Vô Lăng gục xuống, miệng mỉm cười nói:

- ông rất nhanh sẽ như tôi!

Ngạo Thiên rút kiếm ra đứng đó nhìn Vô Lăng. Cô nhìn Vô Lăng gục xuống một bên, ngực trái hắc không ngừng chảy máu. Cô biết hắc không thể sống thêm được nữa. Cô cố lê thân người về phía hắc, đỡ hắc.

- Vô Lăng, tôi không cho phép anh bỏ cuộc sớm như thế.

- nhìn tôi! Tôi không để Tuyệt Nhi đợi chờ nữa rồi. Thật vui!

Vô Lăng ép cô nhìn thẳng vào mắt mình, đưa ra cây trâm ngọc. Hắc run tay lấy hơi sức cuối cùng cài lên tóc cô, mỉm cười thỏa mãn. Hắc đã nhầm tệ hại. Hôn nghìn năm qua hắc đã để Tuyệt Nhi- người mà hắc yêu chờ đợi thật lâu. Không phải hắc là kẻ chờ đợi nàng trong khổ sở mà hắc lại khiến nàng chờ hắc thật lâu. "Tuyệt Nhi, chờ ta đến!"

- KHÔNG! VÔ LĂNG.....!! Cô nắc lên nghẹn ngào gọi hắc, lay thân thể hắc cô đang ôm trong ngực

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận, Tôi Luôn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Linh Hồn Kí Ức (2)

Lam Ngọc lay thân thể Vô Lăng trong vô vọng. Cô Chưa từng chứng kiến cái chết nhưng khi tận mắt nhìn thấy người trong lòng mình mất đi cô chợt hoảng loạn. Sống chết đều nhanh như vậy? Thế xác không có linh hồn lại lạnh như thế.

Vô Lăng là kẻ đi ngang qua đời cô, là kẻ mang cho cô biết như thế nào là tình si. Có lẽ hắc chết đi cũng tốt. Hắc không còn phải chờ đợi trong một đời nữa. Sống cũng là một loại dày vò. Cô lau nước mắt nhìn nụ cười vương trên mặt hắc, đưa ngón tay chạm nhẹ lên khuôn mặt hắc thì thầm " tạm biệt"

Thân thể Vô Lăng tan ra, biến mất thành như hạt bụi li ti bay đi. Kết thúc cuộc đời một mối.

Ngạo Thiên chưa thu kiếm, đứng nhìn cảnh này diễn ra. Ông ta không may mắn về cái chết của Vô Lăng. Ông mặc cho cánh tay trái chảy máu ồ ạt. Bị chặt đứt một tay làm tăng đi tính khát máu của ông ta. Hôm nay tất cả phải chết.

Cô ngồi yên nhìn ông ta đâm mũi kiếm về phía mình. Không phải cô không muốn tránh chỉ là cô không thể tránh. Chỉ có điều chết như thế cô lại phải xa Lãnh Phong, không trọn vẹn bên hắn được nữa. Đó là điều cô còn lưu luyến.

Mũi kiếm đã lao tới trước mặt, cô đã sẵn sàng nhận lấy. Nhưng có người đã từng nói muốn cô mãi bên mình, không để cô rời xa. Lãnh Phong đã xuất hiện kịp. Hắn cũng lười hái tử thần tới chặn mũi kiếm, đồng thời ôm eo cô cả hai cùng bay lên cao.

Vì quá bất ngờ, kiếm của Ngạo Thiên bị văng ra xa. Ông ta nhìn Lãnh Phong tràn đầy tức giận. Tam giới này thuộc về hắn. Ma vương đã chết giờ chỉ còn Kê Triệu Hồi và Chủ nhân Thượng cổ mãnh thú. Một rừng không thể có hai con hổ, thế cân bằng Tam Giới đã bị phá vỡ.

- Lãnh Phong, đừng xa em! Cô ôm chặt lấy hắn khi hắn tiến hẳn bước vào trận chiến sinh tử. Cô sợ hắn cũng như Vô Lăng, lần lượt đều rời xa cô.

Lãnh Phong không nói gì chỉ nhìn cô. Hắn không sợ cái chết hắn chỉ sợ cô mất đi trên cõi đời này. Đọc chú chữa vết thương trên cánh tay cô xong hắn quay người lại, hắn bay vút lên lao vào Ngạo Thiên- cha hắn.

Lam Ngọc nhìn ánh mắt trong vắt như hồ thu của hắn. Cô cảm thấy bình yên và an toàn. Ánh mắt ấy khiến cô yên tâm hơn phần nào. Cô chỉ có thể đứng đây cầu nguyện mọi chuyện đều tốt mà thôi.

- chị Lam Ngọc! Chị không sao chứ! Vô Lăng đâu rồi?

Âu Dương cùng mọi người xuất hiện bên cạnh cô. Nhờ tên tiểu quý Thượng truyền lại tin nhắn của Lãnh Phong mà tìm tới được tận đây. Trong số họ còn tinh linh Vô Ưu đi theo. Di Vô Ưu vì quá lo lắng nên đã đi theo.

- Vô Lăng..

Cô nhìn xung quanh, tìm kiếm bóng dáng của hắn. Đã tan biến rồi, không còn tồn tại nữa.

Cô nhìn mọi người vui mừng, lòng thoáng nhẹ đi nỗi lo không ít. Nhìn một lượt thấy ngay cả Ái Ái cũng đi theo. Cô bế nó lên đứng vào một chỗ đủ để quan sát tình hình trận chiến. Lãnh Phong cùng Ngạo Thiên đã giao đấu được một đoạn thời gian. Hai bên đang ở thế giằng co. Cô không thể nhìn rõ hai người.

- Ma Vương chết rồi! Thế lực của hắn đang rục rịch tìm kiếm người thay thế mới.

Lão Ngừ Cổ biết được chuyện này khi nhận ra sắc trời biến đổi. Một trong những kẻ đứng Tam Giới chết đi luôn có dị tượng xuất hiện.

Lão, Âu Dương, Tiểu Mặc cùng tiến vào vòng trận pháp giúp Lãnh Phong. Thượng cổ mãnh thú đã được triệu hồi một mình hắn khó có thể đấu lại được.

Thượng cổ mãnh thú là một con đại bàng khổng lồ đã tồn tại từ khi Tam Giới được lập ra. Sức mạnh của nó không ai có thể tưởng tượng nổi. Từ trước tới nay ai giết được chủ nhân trước của nó sẽ trở thành chủ nhân tiếp theo. Thượng cổ mãnh thú xai rộng đôi cánh, đôi mắt vàng sáng quắc nhìn về phía bọn họ.

Khi có thêm ba người vào giúp sức hai bên cùng dừng ra đòn trở về thế cân bằng. Chưa ai ra tay trước. Lãnh Phong vỗ cánh giữ thăng bằng trên không quan sát trên thượng cổ mãnh thú trước mặt. Ba người còn lại cũng lập trận vây quanh Ngạo Thiên. Hôm nay chỉ có thể một trong hai bên phải bỏ mạng. Ngạo Thiên đứng trên lưng thượng cổ mãnh thú thu hồi kiếm về tay.

- Ngạo Thiên, bao nhiêu năm nay việc hợp nhất Tam Giới có lẽ ngươi vĩnh viễn không bao giờ thực hiện được. Cho dù ngươi đứng đầu Tam Giới đi chăng nữa.

Lão Ngừ Cổ vuốt chòm râu bạc, bình thần nhìn hắn. Bên thân giữ một cây gậy trúc hết sức tầm thường. Cho dù Ngạo Thiên có giết hai kẻ đứng đầu Tam Giới kia thì Tam Giới vẫn không thể hợp nhất được. Hắn không thể hòa hợp ba thế giới lại mà không xảy ra chiến tranh. Người, ma và quỷ không thể trộn lẫn.

- lão già! Ông bớt lời lẽ đi!

Ngạo Thiên nhanh chóng ra đòn trước, bay khỏi lưng mãnh thú tấn công lão trước.

Lão không nhanh không chậm ra đòn, chỉ đến khi mũi kiếm gần chạm tới mới đưa người tránh né. Lão đưa gậy trúc đập vào thân kiếm của Ngạo Thiên. Thanh kiếm khẽ chấn động. Ngạo Thiên có thể cảm thấy tay mình run lên khi phải giữ chặt kiếm trong tay. Ông ta nhanh chóng điều khiển mãnh thú bay tới.

- lão sống quá lâu rồi. Ông ta cười ngạo nghễ nhìn lão.

- lão từ đây cũng đang ngai sống quá lâu.

Lão lách người tránh móng vuốt sắc nhọn của đại bàng to lớn, vui vẻ đáp lại Nhưng trong lòng cũng thầm tính toán. Thượng cổ mãnh thú chưa đánh thức năng lực thực sự. Vừa này chỉ như mèo vườn chuột mà thôi.

Lãnh Phong bay về phía nó, tạo quả vòng vây phép thuật lớn bao vây Ngạo Thiên cùng nó lại. Lão Ngừ Cổ cũng tham gia phi thân trúc, tay khóa vào nhau lăm nhăm cổ ngừ tức thì hàng ngàn cây gậy trúc xuất hiện xuyên qua vòng phép giam giữ ấy.

Gậy trúc như ngàn cây kiếm đâm về phía Ngạo Thiên. Ông ta vươn tay tung ra các sợi dây bạc giữ lại từng thân trúc lao tới. Một số gậy trúc đâm tới bị cánh mãnh thú hất ra gãy vụn.

Âu Dương đã thu hồi Tiểu Mặc về hình xăm trên tay chính thức hòa hợp thành một thể. Cậu vung tay tạo ra màn lửa của phượng hoàng lửa bốc cháy ngùn ngụt về phía mãnh thú. Cùng lúc đó Lãnh Phong đưa lưới lá từ thân quét về phía mắt mãnh thú. Đó là điểm yếu duy nhất của nó.

Mãnh thú không quan tâm tới gậy trúc né tránh mũi nhọn của lưới hái. Chỉ chờ có thể Lãnh Phong thu tay, chuyển hướng về phía Ngạo Thiên trên lưng nó hất ông ta ra khỏi mãnh thú. Nếu để hai kẻ đầy sức mạnh này một chỗ sẽ rất khó đối phó. Vừa rồi hấn chỉ ra hư chiêu mà thôi.

Ngạo Thiên bay ra khỏi người mãnh thú chính thức tung cánh ác quỷ sau lưng lao vào Lãnh Phong. Kiếm trong tay ông ta không ngừng chém về phía Lãnh Phong. Lãnh Phong cũng linh hoạt phá đòn chống đỡ.

Thượng cổ mãnh thú vẫn bị vây hãm chặt trong lửa của phượng hoàng. Lửa của phượng hoàng lạnh như băng ngàn năm đối chọi lại sức nóng kinh người của mãnh thú. Hai bên nóng lạnh khó đẩy lui nhau. Âu Dương đang gắng sức cùng lão Ngừ Cổ vây hãm mãnh thú để tách rời mối liên lạc của nó với chủ nhân.

Trong cuộc chiến hỗn độn ấy, chỉ có Lam Ngọc cùng Ái Á ở một góc quan sát. Đôi mắt hồng ngọc của Ái Á phản chiếu lên ánh sáng lấp lờ của hai thanh kiếm chạm vào nhau. Cô ôm chặt lấy Ái Á lo lắng nhìn Lãnh Phong vào trạng thái hợp thể về ác quỷ giao đấu. Cô nhìn ánh mắt đỏ máu biến đổi của anh, nhìn đôi cánh ác quỷ hữu lực sau lưng.

- Lam Ngọc!

Một giọng nói nhẹ nhàng quẩn rữ vang lên bên tai làm cô giật bắn mình. Hương hoa hồng làm cô như đầu choáng váng.

- cô tới đây làm gì?

Cô thấy yêu tinh hoa hồng xuất hiện đột ngột lùi về phía sau.

- tôi không làm gì cô, Vô Lăng nhờ tôi đưa cô thứ này khi ngài ngài ấy chết.

Yêu tinh hoa hồng này là người đi theo Ma Vương Vô Lăng bao năm. Cô ta mang ra một lọ thủy tinh nhỏ đựng rễ tủy của cây Tuyết Nhạn.

- Đây là? Cô thắc mắc nhận lấy.

- ngài ấy biết được ngày hôm nay nên đã sắp xếp trước. Đây là tủy cây Tuyết Nhạn giúp cô đánh thức tính phục hồi của phù thủy. Cô có thể giúp họ đánh lại chủ nhân Thượng cổ mãnh thú.

Yêu tinh hoa hồng vẫn mang nét quẩn rữ, bộ áo mỏng manh. Cô nhìn cô ta nhận ra nét cô đơn trong đôi mắt. Cô thấy sâu trong nỗi buồn là sự lưu luyến tình yêu. Cô nắm chặt chai thủy tinh nhìn vào mắt cô ta. Cô nhận ra tình cảm của cô ấy với Vô Lăng. Người con gái này có lẽ đã mang tình yêu không đáng có với chủ nhân. Vòng tình ái luân quần này cô thấy người ngoài cuộc như cô cũng mệt mỏi.

- cô hãy cầm lấy cây trâm này. Đây là vật mà Vô Lăng yêu thích nhất.

Lam ngọc rút trâm ra khỏi tóc, trước khi chết Vô Lăng vẫn trao lại cho cô. Nhưng giờ đây cô nghĩ người nên giữ nó là cô ấy.

Yêu tinh hoa hồng cầm lấy chiếc trâm, cô ta cài lên mái tóc của mình rồi cười hạnh phúc.

- cảm ơn cô, tình cảm tôi dành cho ngài ấy lại để cô phát hiện ra. Tôi đã đi lên làm Ma Vương mới. Sau này có gì còn gặp lại.

Cô ta tính xoay người bước đi lại nhìn thấy chiếc nhẫn tường vi trên tay cô. Mị Kiều - yêu tinh hoa hồng sưng sờ giữ tay cô lại.

- chiếc nhẫn này ở đâu cô có.

- đây là nhẫn cưới của tôi và Lãnh Phong.

- Chị Vi!

Mị Kiều xúc động nhìn cô rồi nhìn lên phía Lãnh Phong đang giao chiến.

- chủ nhân của chiếc nhẫn này là chị tôi! Như vậy Lãnh Phong là con của chị ấy?

- đúng vậy! Có việc gì sao? Cô xoay xoay chiếc nhẫn ngược nhìn cô ta. Tự dưng có một người đi nữa của của Lãnh Phong xuất hiện làm cô hoang mang. Trái đất này thật đúng là nhỏ bé.

- vậy thì tôi không thể trơ mắt nhìn cháu mình gặp nguy hiểm rồi.

Kiều Mị cười cười, vuốt ve chiếc nhẫn gọi ra linh hồn kí ức của mẹ Lãnh Phong- Lãnh Tường Vi.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Phận, Tôi Luôn Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.